ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Регіони

Шаргород у фарватері злагоди і взаємоповаги — духовної та партійної

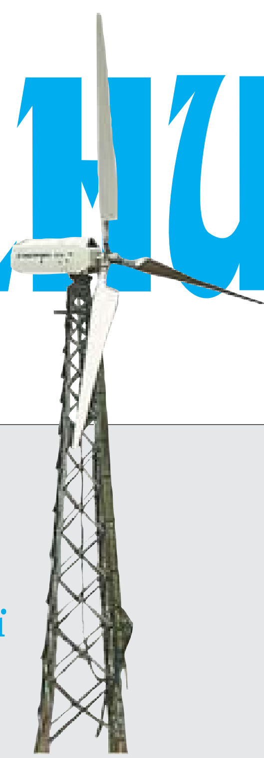
СТОР. 6—7

Репортер

Фабрична колонія

СТОР. 15

Енергобезпека

Вітер економії

СТОР. 17

№ 184 (4934) СУБОТА, 2 ЖОВТНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР

Рішення Конституційного Суду поставило всі державні інституції перед надзвичайною відповідальністю

Про це заявив Голова Верховної Ради України Володимир Литвин в інтерв`ю журналістам у п`ятницю в Ялті, де відбувається сьома ялтинська щорічна зустріч «Україна та світ: переосмислення перспектив».

Голова Верховної Ради констатував, що він передбачав можливість такого розвитку подій і ще в березні 2009 року направив офіційне звернення керівництву держави та лідерам парламентських фракцій із викладом ряду проблемних моментів, «які, в тому числі, є предметом для рекомендацій з боку європейського співтовариства» і котрі потребували вирішення до початку всіх політичних кампаній.

СТОР. 2

Повернення країни в 1996 рік

Учора Конституційний Суд України (КС) оприлюднив рішення, яким визнав неконституційним Закон «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV у зв'язку з порушенням конституційної процедури його розгляду та прийняття. Отже, цей закон втрачає чинність із дня ухвалення рішення. Також КС поклав на органи державної влади обов'язок щодо невідкладного виконання цього рішення стосовно приведення нормативно-правових актів у відповідність до Конституції України від 28 червня 1996 року в редакції, що існувала до внесення до неї змін Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV.

СТОР. 2

У Страсбурзі готуються до дискусії про нашу демократію

В понеділок у Страсбурзі відкриється осіння сесія Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЄ). Серед питань, винесених на порядок денний, значиться й доповідь, підготовлена Ренатою Вольбенд та Мейліс Репс, «Функціонування демократичних інститутів в Україні». У проекті доповіді його автори «висловлюють стурбованість із приводу дедалі більшої кількості тверджень, що демократичні свободи в Україні, такі, як свобода зборів, слова й ЗМІ, в останні місяці потрапили під тиск». Вони закликають Київ «розслідувати всі заяви про порушення основних прав людини й підкреслюють, що будь-який регрес у повазі до демократичних цінностей неприпустимий». Дебати за цією доповіддю заплановано на вівторок.

СТОР. 9

Завтра — День працівників освіти

Привітання Голови Верховної Ради України

Учителям, викладачам, вихователям, організаторам освіти України

Дорогі освітяни!

Сердечно вітаю всіх, хто присвятив себе праці на освітянській ниві, з професійним святом — Днем працівників освіти.

Низький уклін вам, сіячам розумного, доброго, вічного. Сердечна подяка за творчу, подвижницьку працю, за щирість душі, благородну жертовність, батьківську турботу.

Сьогодні це незвичайне свято об'єднує навколо себе все суспільство, виокремлюючись з-поміж інших особливою теплотою, любов'ю, визнанням. Органічну причетність до нього відчуває кожен, адже всім колись доводися бути вихованцями, учнями, а згодом — батьками учнів. У кожного на все життя збереглися не тільки ази знань, закладені вами, а й частки ваших душ: мудрих, чуйних, терплячих, сумлінних.

СТОР. 14

Університет, з якого починається шлях до успіху

Учора в приміщенні Національної опери України відбулись урочистості з нагоди Дня працівників освіти й 15-річного ювілею Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі** (на знімку). **15 років для навчального закладу такого рівня наче й небагато, але, зважаючи на здобутки вузу в підготовці висококваліфікованих фахівців для фінансово-економічної сфери держави, видається, що вік зовсім не має значення. Адже за цей час університет встиг подарувати путівки у доросле життя тисячам студентів, серед яких найуспішніші політики та бізнесмени країни.

СТОР. 13

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ПОДІЇ

Керченську протоку не можуть залишити десятки суден. Синоптики поліпшення погоди не обіцяють

На рейді на вході й виході в Керченську протоку через шквалистий вітер і півтораметрові хвилі зібралося 55 суден, повідомляє Kerch.com.ua з посиланням на оперативного чергового морського рятувального координаційного центру. З тієї самої причини не відправляється пором Крим—Кавказ. Нічого втішного синоптики не обіцяють і на найближчі дні. На Лівобережжі й у Криму пориви вітру досягатимуть 17—22 м/с. Через вторгнення арктичного повітря істотно знизиться нічна температура: 3—6 жовтня по всій території, крім півдня Криму, очікуються заморозки на поверхні ґрунту 0—5°, місцями в повітрі 0—2°, попереджає Гідрометцентр МНС України.

А в Дніпропетровській області усувають наслідки негоди. Як повідомили в прес-службі МНС України в області, шквалистий вітер під час зливи в Дніпропетровську повалив старі дерева, у місті Тернавка обірвав електропровід. Без світла залишилося 600 приватних будинків, а це майже 1500 жителів, **повідомляє наш власкор Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.**

Ціни на харчові продукти до кінця року можуть зрости на вісім відсотків

Голодними українці не будуть. За нашу продовольчу безпеку особисто поручився міністр з питань аграрної політики Микола Присяжнюк: «Обсяги виробництва сільгосппродукції для забезпечення продовольчої безпеки у нас є». Відтак, запевнає міністр, хвилюватися про те, що будуть проблеми із продуктами харчування, не варто. Мовляв, основної сільськогосподарської продукції (як то пшениця, гречка, цукор, картопля, молоко тощо) цього року «зібрали» більше, ніж потрібно. А ті цифри, які ми щодня бачимо на цінниках у магазинах, — лише емоційні, сезонні, політичні виклики.

СТОР. 10

Якщо води Лімниці підуть у кар'єр, наслідки будуть катастрофічні

На консервацію Домбровського кар'єру, що в Калуші, уряд виділив 89 мільйонів гривень. «Більша частина цих коштів піде на роботи в кар'єрі, частина — на оздоровлення та відселення мешканців. Мінрегіонбуд бере на себе будівництво будинків для сімей, які живуть над пустотами, що вимиваються солями», — заявив віце-прем'єр-міністр України Володимир Сівкович. Ситуація на Домбровському кар'єрі небезпечна тим, що річка Лімниця, яка протікає неподалік, починає просочуватись у кар'єр. «Якщо допустити це, наслідки прорахувати буде неможливо», — вважає віце-прем'єр-міністр. «Державний комітет водного господарства вивчає питання, як 800 м річки Лімниця вивести з території, де розміщені соляні шахти», — **повідомив голова Івано-Франківської ОДА Михайло ВИШИВАНЮК.**

СТОР. 10

КОРОТКО

■ Біля Камеруну, у результаті военної операції, звільнено чотирьох українських моряків, які перебували в полоні у піратів, пише «Морской бюллетень».

■ Податок на прибуток із депозитів планують увести вже з 1 січня 2011 року. У випадку прийняття такого рішення під податок потраплять прибутки від депозитів, розміщених ще цього року.

За повідомленнями інформагентств і наших власних кореспондентів.

Папа Римський Бенедикт XVI обговорив деталі візиту в Україну, який він планує здійснити 2012 року

Рішення Конституційного Суду поставило всі державні інституції перед надзвичайною відповідальністю

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«А тепер усі постали перед фактом, — сказав він. — Тому говорити про те, що трапилося щось екстраординарне, я не маю підстав. Нічого особливого не сталося, все відбувається за загальноукраїнською практикою». «Тому, з одного боку, я беру на себе сміливість застерегти від паніки, яку дехто демонструє, від тотального розчарування, бо це не є ознакою тверезого підходу, а з другого боку — від ейфорії», — сказав керівник парламенту.

Нині політики, зазначив керівник парламенту, почнуть «тлумачити» вердикт Конституційного Суду. У цьому контексті В. Литвин висловив думку, що Конституційний Суд має надати свій коментар до ухваленого рішення, «щоб не було так, що він просто прийняв рішення і вмив руки».

Процес виконання рішення суду, наголосив В. Литвин, повинна організувати Верховна Рада, до виключної прерогативи якої належить прийняття та скасування законів і внесення змін до них, «а Конституція — це Основний Закон».

«Треба розуміти, що це рішення поставило всіх нас перед надзвичайною відповідальністю, і потрібні консультації», — зазначив Голова Верховної Ради, підкресливши, що сьогодні необхідно «приймати узгоджене рішення, на якій основі продовжуватиметься життя».

Щодо питань термінів функціонування органів влади В. Литвин висловив глибоке переконання, що в цій частині закон зворотної сили не має.

«Сьогодні виникли нові реалії, з якими потрібно рахуватися, але основний висновок — рішення Конституційного Суду потрібно виконувати», — підсумував він.

Прес-служба Верховної Ради України.

Повернення країни в 1996 рік

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У рішенні суду, зокрема, зазначено: КС виходив з того, що визнання неконституційним закону №2222 у зв'язку з порушенням процедури його розгляду та ухвалення означає відновлення дії попередньої редакції норм Конституції України, які було змінено, доповнено та виключено законом №2222. Це забезпечує стабільність конституційного ладу в Україні, гарантування конституційних прав і свобод людини і громадянина, цілісність, непорушність та безперервність дії Конституції України, її верховенство як Основного Закону держави на всій території України. А представник Президента в КС Олена Лукаш, коментуючи рішення суду, зазначила, що країна вийшла з періоду протистояння та хаосу, оскільки повернулася до Конституції, що визнана міжнародною спільнотою найбільш демократичною та збалансованою.

Подаємо результативну частину розгляду цього питання.

«1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV у зв'язку з порушенням конституційної процедури його розгляду та прийняття.

2. Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV, визнаний неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення.

3. Згідно з частиною другою статті 70 Закону України «Про Конституційний Суд України» покласти на органи державної влади обов'язок щодо невідкладного виконання цього Рішення стосовно приведення нормативно-правових актів у відповідність до Конституції України від 28 червня 1996 року в редакції, що існувала до внесення до неї змін Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV.

4. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у «Віснику Конституційного Суду України» та в інших офіційних виданнях України.

Конституційний Суд України».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Голова Конституційного Суду України Анатолій Головин та суддя Конституційного Суду України Андрій Стрижак під час офіційного оприлюднення Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 252 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року №2222-IV (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України).

Наступного тижня парламент визначатиметься з Податковим кодексом

Верховна Рада розгляне проект Податкового кодексу в першому читанні вже наступного тижня. Про це під час розширеного засідання Комітету з економічних реформ повідомив Голова Верховної Ради Володимир Литвин. Він наголосив, що це непростий документ, проте з його прийняттям не можна зволікати. «Думаю, що не всі у захваті від Податкового кодексу. Але всі розуміють, що потрібно рухатися вперед і ухвалювати відповідний закон. І наступного пленарного тижня ми плануємо винести його на розгляд в першому читанні», — сказав він.

В. Литвин закликав парламентські комітети разом із Кабінетом Міністрів, зокрема Комітет з питань податкової та митної політики та економічний блок уряду, спільно напрацювати проект постанови щодо ухвалення законопроекту в першому читанні. І відзначив, що робота над проектом «економічної конституції» має бути виваженою: «Також потрібно подивитися, що можемо зафіксувати в проекті постанови, почистивши сумнівні і дискусійні моменти, які є в Податковому кодексі, щоб під час розгляду його в другому читанні ми не зіткнулися з наявністю п'яти або більше тисяч поправок».

У своєму виступі глава парламенту підтримав ініціативу Президента України скоротити чиновницький апарат на всіх рівнях, зокрема посади заступників міністрів та глав обласних державних адміністрацій. А також наголосив на необхідності підвищення відповідальності працівників і керівників відомств. «Країна повинна працювати, бо в популізмі ми скоро потонемо», — сказав В. Литвин.

Оскільки темою чергового засідання Комітету з економічних реформ був стан регуляторної політики в державі, Голова Верховної Ради висловив сподівання, що всі необхідні проекти законів для забезпечення дерегуляції, про які говорив у вступному слові Президент (зокрема, про скорочення видів підприємницької діяльності, які підлягають обов'язковому ліцензуванню, про зменшення кількості контролюючих структур), буде прийнято парламентом ще до розгляду проекту закону про державний бюджет на 2011 рік. За словами В. Литвина, завершити реформування законодавчої бази в сфері регуляторної політики можливо вже до початку грудня поточного року.

Керівник парламенту також наголосив на важливості формування такої суспільної атмосфери, яка б спонукала до відповідальності і сумлінної роботи, і висловився за подальший розвиток інститутів громадянського суспільства, які б контролювали діяльність влади в усіх сферах державного життя.

Олександра КУЧЕРЯВА.

Дайте 300 мільйонів доларів, і вертольоти будуть!

У цьому впевнений народний депутат України (фракція Партії регіонів) В'ячеслав Богуслаєв.

Запорізьке ВАТ «Мотор Січ», яке він очолює, на своїх виробничих потужностях може виготовити не лише вертолітні двигуни (що він сьогодні і робить, але для російських гвинтокрилих машин), а й самі літальні апарати цього виду. За три роки можна значно оновити український парк вертольотів: 100 машин, котрі здатні підняти в повітря шість тонн вантажу і 12 пасажирів — це цілком реальне завдання для «Мотор Січі». Справа за малим — за 300 мільйонами доларів США, які уряду ще десь треба знайти.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

Жертва підкупу?

У Львові співробітники управління СБУ спільно із працівниками прокуратури області затримали під час спроби дачі хабара голову Львівської обласної територіально-виборчої комісії Ігоря Кравчука. За дві тисячі доларів глава комісії хотів схилити свого колегу безпідставно зареєструвати список кандидатів у депутати місцевих рад.

Прокуратура Львівської області порушила проти Ігоря Кравчука кримінальну справу за фактом перешкоджання здійсненню виборчого права шляхом підкупу за ознакою злочину, передбаченого ч. 3 ст. 157 КК України. Затриманий голова комісії перебуває у Львівському слідчому ізоляторі №19. Для розслідування злочину створено оперативно-слідчу групу.

Представники деяких політичних сил намагаються подати факт затримання як політичну справу. Мовляв, Ігор Кравчук хотів зареєструвати список кандидатів від обласної організації «Батьківщини», яка не визнана судом. Тому голові комісії помстилися. Проте всі опоненти мовчать, звідки взялися дві тисячі доларів, хто передав гроші для підкупу членів комісії?

Богдан КУШНІР.

Львівська область.

У НОМЕР

«Фронт змін» хоче повернути реальні повноваження обласним радам

«Фронт змін» уклав угоду про політичну відповідальність з кандидатами в обласну і міську ради. Про це заявив лідер цієї політичної сили, народний депутат Арсеній Яценюк у Дніпропетровську. За його словами, в угоді, зокрема, регламентовано, що депутат не має права переходити в іншу фракцію.

Прийнято також рішення про те, що кожен, хто обиратиметься від політичної партії, обов'язково працюватиме на мажоритарному окрузі. «Я заявив на партійній конференції, що наша фракція в обласній і міській радах має взяти проект у будь-якій сфері й протягом року реалізувати його. Саме для цього кандидати в депутати від «Фронту змін» вирушають на навчання до Фінляндії, Польщі, Німеччини — набиратися досвіду муніципального управління», — повідомив Арсеній Яценюк. Він також відкинув можливість коаліції з Партією регіонів на місцевому рівні: «У нас є чіткі підходи: перший — ми не входитимемо у більшість з ПР, другий — голосуватимемо винятково за інтерес виборців».

Усі фракції партії, заявив лідер «Фронту змін» на прес-конференції в інформаційному агентстві «Новий міст», внесуть пропозицію відкликати рішення про надання повноважень обласним адміністраціям. В Україні точаться дискусії про те, що обласні ради не можуть нічим керувати, і що всі важелі управління перебувають в руках голови адміністрації. Це неправда, сказав Яценюк. Наше завдання — повернути реальні повноваження обласним радам і працювати на те, щоб в тому числі і житлово-комунальна політика була в руках безпосередньо територіальної громади.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ОФІЦІЙНО

У вересні 2010 року «Голос України» опублікував такі закони:

2 вересня, №162

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», №2491-VI.

3 вересня, №163

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців», щодо спрощення механізму державної реєстрації припинення суб'єктів господарювання», №2390-VI.

9 вересня, №167

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про столицю України — місто-герой Київ» щодо порядку утворення районних рад», №2500-VI.

15 вересня, №171

Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», №2464-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо видачі експлуатаційних дозволів», №2436-VI.

Закон України «Про ратифікацію Конвенції про запровадження системи реєстрації заповітів», №2490-VI.

16 вересня, №172

Закон України «Про захист персональних даних», №2297-VI.

30 вересня, №182

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2010 рік», №2554-VI.

Під час спроби дачі хабара затримано голову Львівської обласної територіально-виборчої комісії

У кожному місті своя інтрига

МІСЦЕВІ ВИБОРИ-2010

Другого жовтня завершується термін, відведений законодавством на висування кандидатів на посади депутатів місцевих рад та міських голів. Але вже перший аналіз виборчої кампанії засвідчив попит на нові політичні сили. І боротьба на місцях ведеться запекла. Адже кандидати, що балотуватимуться від нових політичних проектів, у разі своєї перемоги, значною мірою будуть визначати політику в країні.

Закон про місцеві вибори на ведення передвиборної агітації відводить дуже мало часу. Тож нові кандидати, які досі не встигли заявитися чи проявити себе, навряд чи встигнуть це зробити. Тобто інтрига зберігається лише в тому, наскільки сильним буде адмінресурс, чи зможуть кандидати, які вже вийшли на фінішну пряму, вдало провести кампанію. І нарешті: у скількох обласних центрах місцеві вибори буде визнано недійсними. Адже така загроза справді існує. У цьому переконані директор соціологічної служби «Український барометр» Віктор Небоженко, координатор проекту MESTNYE.com Павло Карайченцев та голова Комітету виборців України Олександр Черненко. Експерти проаналізували й оцінили шанси на перемогу кандидатів на посаду міського голови найбільших міст України.

Біла Церква. Найбільше місто Київської області. Чинного градоначальника Василя Савчука городяни не підтримують. Це міський голова без своєї фракції у міськраді, який залежить від головних бізнес-груп міста. Тож говорити, що нині він основний претендент, не можна. Все це привело до того, що охочих зайняти місце керівника виявилося чимало. Серед найвпливовіших — бізнес-вумен Людмила Дригало (власниця торгової марки «Дригало»). У своїй передвиборній програмі вона обіцяє побудувати багато соціального житла. Утім, городяни не надто вірять її обіцянкам. Ще один кандидат — Олександр Олійник. Рік тому залишив посаду заступника Савчука і розпочав активну кампанію, заручившись підтримкою Партії регіонів. Нині у нього найбільше шансів.

Житомир. Чинний міський голова Віра Шелудченко балотується від власної партії «Рідне місто». Її опоненти — Віктор Розвадовський, який програв на минулих виборах, а також київський бізнесмен, колишній директор ДП «Газ України» Михайло Заславський і кандидат від «Фронту змін» Геннадій Зубко. Велика кількість кандидатів дозволяє В. Шелудченко утримувати найкращі позиції. Зміни можуть відбутися, якщо решта кандидатів домовляться між собою.

Запоріжжя. Міський голова Євген Карташов, який нещодавно подав у відставку, мав намір балотуватися знову. Але владна команда вирішила підтримати Володимира Кальцева, котрий нині виконує обов'язки голови. Напевно, саме він і посяде місце глави міста.

Івано-Франківськ. Кандидат, який займає перші позиції, — чинний міський голова Віктор Анушкевичус. Його головний опонент — власник декількох соціальних магазинів, через які роздаються продуктові пакети, Юрій Соловей. Людина, яка чотири роки готувалася стати очільником міста. В обох кандидатів шанси приблизно однакові. Деякий час існувала інтрига, чи висуватиметься на цю посаду міський голова Калуша Ігор Насалик, але він вирішив зосередити сили на своєму місті.

Кременчук. Місто формує бюджет Полтавської області. Чинний міський голова Микола Глухов, член партії «Єдиний центр», домовляючись про своє переобрання, ввійшов до лав Партії регіонів, що дало йому шанси на перемогу. Але несподівано у виборчу кампанію вступив народний депутат від БЮТ, голова наглядової ради Кременчуцького м'ясокомбінату Олег Бабаєв, який має доволі непогані шанси.

Луганськ. Найпевніше, чинний міський голова Сергій Кравченко, якого підтримують регіонали, знову посяде це місце. Хоча в городян існує певна втома від нього. Інший кандидат — народний депутат-комуніст Спиридон Кілінкаров. Хоча рейтинг Партії регіонів і «просідає» в Луганську, але не настільки, щоб переміг хтось інший.

Львів. Щоразу львів'яни обирають нового градоначальника. Тож головна інтрига полягає у тому, чи втримається Андрій Садовий на своєму місці. Його опонент — представник владної партії, народний депутат Петро Писарчук. Утім, позиції Садового досить сильні, він вів кампанію всі чотири роки і навряд чи результат волевиявлення можна буде скоригувати за допомогою адмінресурсу.

Полтава. Головна боротьба за крісло глави міста точиться між двома кандидатами — чинним міським головою Андрієм Матковським та бізнесменом і благодійником Олександром Мамаєм. Про намір стати міським головою заявив і колишній глава облдержадміністрації Валерій Асадчев. Його висунула Українська народна партія.

Сімферополь. Чинний міський голова Геннадій Бабенко втратив довіру громадян. І хоча він член Партії регіонів, регіонали вирішили висунути іншого кандидата — Віктора Агеєва, який представляє відому в Криму будівельну кампанію і є депутатом Верховної Ради АРК.

Ужгород. Ще місяць тому ймовірними кандидатами на головне крісло в місті називали відомого в області ресторатора, голову Баранинської сільради Павла Чучку та власника Ужгородського коньячного заводу Володимира Гісема, який під час минулих перегонів посів друге місце. Однак перший не зміг взяти участь у перегонах через судове переслідування (засуджений умовно). Другий не став балотуватися, промінявши кандидатство на перший номер в обласному списку Партії регіонів. Чинний міський голова Сергій Ратушняк — один із кандидатів на посаду градоначальника. Головний його опонент — колишній керівник міста Віктор Погорєлов (він висувається від партії «Нова політика», яку очолює Володимир Семиноженко). Йому на користь високий рівень недовіри до чинного глави міста, з яким пов'язують усі існуючі в місті недоліки. Втім, у Ратушняка є козир — голоси циганської громади. Однак невідомо, чи вистачить йому цих 5-7 відсотків для перемоги. До того ж, у Сергія Ратушняка доволі непогані відносини з главою облдержадміністрації, який очолює обласну організацію ПР. Офіційно регіонали не підтримали чинного градоначальника. Натомість своїм кандидатом висунули Володимира Приходька, якого в місті майже не знають. Свою кампанію він розпочав два тижні тому і навряд чи встигне розкрутитися.

Харків. Головна інтрига була в тому, чи висуватиметься Олександр Ярославський. Він мав непогані шанси з огляду на негативне ставлення до в. о. міського голови Геннадія Кернеса. Нині головним конкурентом очільника міста є колишній глава облдержадміністрації Арсен Аваков, який балотуватиметься від «Батьківщини». Не розпочавши фактично кампанію, він уже має досить непогані шанси. На руку йому і відсутність інших серйозних кандидатів. Однак під питанням залишається, чи зможе Аваков подолати силу адмінресурсу.

Черкаси. Основний кандидат — чинний міський голова Сергій Одарич, який був досить непоганим градоначальником. У минулому він політтехнолог, тому вся його діяльність була спрямована на переобрання. Очолювана ним партія «Вільні демократи» є лідером у місцевій раді. Але він не узгоджував своє кандидатство з владою, і це може завадити йому перемогти.

Чернівці. Чинний міський голова Микола Федорук уже тричі посідав цю посаду і балотуватиметься знову. У нього ніколи не було сильних опонентів. Цього разу його спробують посунути з його позицій, але, найімовірніше, безрезультатно.

Чернігів. Фактично місто контролюється місцевою бізнес-групою «Вена». Це компанія, яка має найбільшу кількість депутатів у міськраді. Чинний міський голова Олександр Соколов не має підтримки місцевої ради і не користується довірою городян. Його ймовірний опонент — невістка глави облради Ганна Романова. До речі, донедавна обидва кандидати були союзниками. Тож головна інтрига полягає у тому, кого підтримає компанія «Вена»: чинного міського голову чи Г. Романову, яка нещодавно народила. Така ситуація відкриває можливості перед новими кандидатами. Достатньо пізно, але потужно кампанію розпочав кандидат від «Сильної України», власник чернігівського комбінату «Хімволокно» Микола Михайлевич.

Ось такий розклад. Загалом експерти вважають не зовсім правильною думку, що влада воює з опозицією. Насправді місцеві вибори — це тисячі виборчих кампаній, де воюють усі і проти всіх. І в кожному місті своя інтрига. До її завершення залишилося не так вже й багато часу. Тож почекаймо.

Олена ГОРБУНОВА.

ОФІЦІЙНО

У зв'язку з виключенням зі списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Бірюка Л. В.:

Волошина Богдана Васильовича (номер посвідчення 287/35);

Михалюка Сергія Володимировича (номер посвідчення 287/09);

народного депутата України Подгорного С. П.:

Пригеби Григорія Валентиновича (номер посвідчення 305/19);

народного депутата України Поліщука О. В.:

Кипили Івана Юрійовича (номер посвідчення 466/14);

Погоріляка Івана Михайловича (номер посвідчення 466/18);

Красюка Василя Федоровича (номер посвідчення 466/08);

Баглая Станіслава Васильовича (номер посвідчення 466/22);

Цися Олександра Івановича (номер посвідчення 466/13);

народного депутата України Яценка А. В.:

Нікуліної Олени Валеріївни (номер посвідчення 254/30);

народного депутата України Жебрівського П. І.:

Базовкіна Сергія Федоровича (номер посвідчення 398/24);

Нагайченка Сергія Вікторовича (номер посвідчення 398/17);

народного депутата України Келестина В. В.:

Дичука Віталія Вікторовича (номер посвідчення 488/19);

народного депутата України Лук'янової К. Є.:

Шабали Сергія Михайловича (номер посвідчення 380/29).

Управління кадрів.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення змін до Закону України «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до статті 3 Закону України "Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва» (Відомості Верховної Ради України, 2009 р., № 19, ст. 257) такі зміни:

абзац перший викласти в такій редакції:

«Установити, що до 1 січня 2013 року»;

абзац четвертий частини першої викласти в такій редакції:

«різниця, що виникає між ставкою за зазначеними пільговими кредитами та поточною ринковою ставкою, компенсується за рахунок державного бюджету і не може більш як на два відсотки перевищувати рівень облікової ставки Національного банку України»;

абзаци перший і другий частини сьомої викласти в такій редакції:

«7. Фінансування операцій комерційних банків у частині надання громадянам іпотечних кредитів на завершення будівництва житла, що здійснюється відповідно до чинного законодавства, провадиться Державною іпотечною установою за рахунок:

поповнення у 2011 році їх статутного капіталу. При цьому джерелами поповнення статутного капіталу можуть бути, зокрема, облігації внутрішньої державної позики, які передаються Міністерством фінансів України до статутного капіталу Державної іпотечної установи і можуть викуповуватися комерційними банками та іншими суб'єктами господарювання за номінальною вартістю з дохідністю в розмірі облікової ставки на строк їх обігу».

II. Прикінцеві положення.

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Продовжити дію абзацу другого частини четвертої статті 3 Закону України «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва», але не більше ніж на 12 місяців з дня набрання чинності Законом України від 9 вересня 2010 року № 2504-VI «Про внесення змін до Закону України «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва».

3. Зупинити на період до 1 січня 2013 року дію другого речення частини тринадцятої статті 27[1] Закону України «Про планування і забудову територій» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 31, ст. 250; 2009 р., № 19, ст. 257).

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м.Київ,
9 вересня 2010 року.
№ 2504-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення зміни до статті 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Пункт 2 частини першої статті 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 25, ст. 241; 2010 р., № 9, ст. 85; із змінами, внесеними Законом України від 1 липня 2010 року № 2388-VI) доповнити абзацом такого змісту:

«засновує премії та стипендії Кабінету Міністрів України за особливі досягнення в різних сферах суспільного життя, визначає їх розмір та порядок призначення».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м.Київ,
9 вересня 2010 року.
№ 2520-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення зміни до статті 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. В абзаці четвертому пункту 5 частини першої статті 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 25, ст. 241; 2010 р., № 9, ст. 85; із змінами, внесеними Законом України від 1 липня 2010 року № 2388-VI) слова «і навчальні збори» виключити.

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м.Київ,
9 вересня 2010 року.
№ 2521-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про промислово-фінансові групи в Україні» та внесення змін до деяких законодавчих актів України»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України «Про промислово-фінансові групи в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 23, ст. 88; 2003 р., № 30, ст. 247; 2004 р., № 13, ст. 181; із змінами, внесеними Законом України від 6 липня 2010 року № 2435-VI);

Постанову Верховної Ради України «Про введення в дію Закону України «Про промислово-фінансові групи в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 23, ст. 89).

II. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Господарському кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 18-22, ст. 144):

1) статтю 125 виключити;

2) у першому реченні частини четвертої статті 336 слова «а також бути учасниками промислово-фінансових груп» виключити.

2. Друге речення частини першої статті 9 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5-6, ст. 30) виключити.

III. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В.ЯНУКОВИЧ.

м.Київ,
9 вересня 2010 року.
№ 2522-VI.

Зміцнити законодавчі гарантії конституційного права громадян на користування рідною мовою

ТОЧКА ЗОРУ

Внесення народними депутатами Олександром Єфремовим, Петром Симоненком та Сергієм Гриневецьким на розгляд Верховної Ради проекту закону «Про мови в Україні» викликало гострі, такі, що набувають часом характеру істерії, дискусії в депутатському корпусі, деяких верствах громадськості. Одні стверджують, що проблеми мовної політики сьогодні неактуальні і порушуються регіоналами, іншими учасниками парламентської коаліції, яким «загрожує провал», як «фішка», що має допомогти їм на майбутніх виборах завоювати голоси виборців у східних та південних регіонах України. Інші кричать: «Караул! Гине Україна».

Мовляв, ухвалення закону призведе до повного витіснення української мови російською, втрати українським народом своєї ідентичності, що загрожує навіть самому існуванню України як незалежної держави. Весь цей галас новоявлених плакальників за українською мовою, крім іншого, образливий для нашого народу, який, зберігши і розвинувши в непростих історичних умовах свою мову і культуру, чомусь тепер, у своїй державі, повинен їх втратити, якщо для людей іншої національності, зокрема для росіян, будуть законодавчо закріплені гарантії їх конституційних прав у мовній сфері. Лунають навіть погрози підняти мало не «повстання обуреного народу в захист української мови».

Положення Основного Закону про рівноправ'я громадян

Між тим ідеться про природне оновлення, з урахуванням реалій, що змінилися за більш ніж 20 років після ухвалення чинного Закону «Про мови в Українській РСР», законодавчої бази, яка регулює порядок реалізації конституційного права громадян, незалежно від їх національної приналежності, вільно користуватися рідною мовою.

Ця проблема має декілька аспектів:

— **теоретичний**, що стосується, зокрема, співвідношення статусу мов і права громадян на розвиток своєї мовної самобутності;

— **правовий** — наскільки державна політика у цій сфері відповідає вимогам Конституції країни;

— **політичний** — яким цілям підпорядкована мовна політика держави;

— нарешті, **гуманітарний, етичний, чисто людський аспект** — чи не перешкоджає політика в мовній сфері спілкуванню людей, доступу до досягнень науки і культури.

Якщо під таким кутом зору оцінити мовну політику, що проводилася в Україні, особливо в останні п'ять років, то не можна не відмітити, що: «помаранчева» влада поставила статус української мови над елементарним для будь-якої цивілізованої держави правом громадян вільно користуватися рідною мовою, вчитися і навчати нею своїх дітей, захищати рідну мову; при здійсненні мовної політики нерідко ігнорувалися положення Основного Закону про рівноправ'я мов і неприпустимість привілеїв або обмежень за мовною ознакою (частина друга статті 24-ї); В. Ющенко, «помаранчева» влада використовували мовну проблему для нагнітання русофобії, культивування ненависті до всього російського, що обернулося не тільки небезпечним погіршенням відносин між Україною і Росією, між братніми народами, але й поглибленням розколу в нашому суспільстві.

Дії ющенківського режиму не просто створювали складнощі для спілкування мільйонів громадян України і Росії (у пресі повідомлялося, що 41% громадян нашої країни мають родичів у Росії). Вони об'єктивно, майже відкрито були спрямовані на відчуження громадян України від великої російської культури, створювали труднощі у забезпеченні доступу до досягнень світової науки (як відомо, величезний масив наукових праць зарубіжних учених перекладений російською мовою і українською мовою не видавався).

В тому, що саме до цього веде витіснення російської мови, мені довелося переконатись особисто, перебуваючи в деяких державах Прибалтики і Закавказзя. Хотів би послатися на вислів відомого грузинського кінорежисера Отара Іоселіані: «Мої співвітчизники абсолютно спокійно відкинули російську мову і тепер не хочуть ні знати, ні читати нічого. А «Одіссея» не перекладена жодною мовою, крім російської. Я не уявляю, як вони знайомитимуться з творчістю Джеймса Джойса, Діккенса або Марка Твена англійською. Ми на цьому виросли і виховалися. Сумно закривати собі доступ до живої мови, саме через те, що тобі та або інша ситуація не подобається» («Известия в Украине», 2 червня 2010 року).

Прихід В. Ющенка і його різношерстої, пройнятої ненавистю до Росії команди до влади був ознаменований справжнім викидом шизофренічної русофобії, прагненням дискредитувати і витіснити з публічного життя російську мову та російську культуру. В. Ющенко, керуючись проголошеним ним гаслом *«Єдина нація — єдина мова — єдина церква»,* вимагав від усіх громадян країни «думати по-українськи», а захоплена жадобою влади Ю. Тимошенко, яка домагалася президентського поста, прагнучи заручитися підтримкою жителів західних областей, запевняла: *«Я* ***примушу*** *всіх не тільки думати, а й розмовляти лише українською мовою».*

Все це супроводжувалося утиском прав неукраїнців, перш за все російськомовного населення, стосовно можливості вчитися і навчати дітей, дивитися телепрограми і слухати радіопередачі, звертатися в органи державної влади й органи місцевого самоврядування рідною мовою. А обмеження доступу до великої російської культури і науки призводило до того, що наш народ обкрадався духовно.

Така антиконституційна, по суті — злочинна, практика виправдовувалась «необхідністю затвердити державний статус української мови», протидіяти «процесу витіснення української мови», процесу, який нібито є «керованим і набув системного характеру». І це при тоталітарній «помаранчевій» владі, при тому, що гуманітарною сферою в Україні практично всі роки після проголошення незалежності неподільно «заправляли» войовничі націонал-радикали!

Якщо з чим і можна погодитися, так це з констатацією того, що за роки ющенківщини, коли справлялася «тризна» по «українській мові, яка гине», розпалювалася русофобія, практично нічого не було зроблено для створення гідних, цивілізованих умов для утвердження позицій української мови, що відповідали б її статусу як мови державної. По суті, все зводилося до обмеження можливостей для користування російською мовою. Наша прекрасна, мелодійна українська мова саме в ці роки свідомо засмічувалася галицизмами, малозрозумілими для більшості наших громадян «говірками» зарубіжної — американської і канадської — діаспори. Літератури українською мовою випускалося набагато менше, ніж за часів Радянської влади (про якість того, що випускається, я не кажу). Сам В. Ющенко відзначав: «Незадовільною є ситуація на книжковому ринку й у видавничій справі. Вироблювана в Україні книжкова продукція виявляється не завжди конкурентоспроможною і не може задовольнити масовий попит». А примусове нав'язування української мови, що супроводжувалося витісненням російської мови, тільки відштовхувало людей від українського.

Дискримінаційна лінія в мовній політиці проводилася войовничими націонал-шовіністами у президентських, урядових та інших державних структурах агресивно, тупо і послідовно. Ці сили на 10 років затримали ратифікацію Верховною Радою України Європейської хартії регіональних мов і мов меншин. А коли хартію все ж таки вдалося ратифікувати, вони під надуманими приводами зробили все (і продовжують робити), щоб фактично заблокувати реалізацію її положень. Чого варті хоча б багато разів повторювані В. Яворівським твердження про те, що Європейська хартія регіональних мов і мов меншин «неправильно перекладена» і що вона «стосується лише мов, яким загрожує зникнення».

Концепції державної мовної політики

Представниками націонал-радикальних сил було внесено на розгляд парламенту близько двох десятків законопроектів, спрямованих на витіснення російської мови з життя нашого суспільства. Проектами передбачається заборона (на порушення статті 24 Конституції України) висувати кандидатами в депутати всіх рад — від сільської до Верховної — осіб, які не володіють державною мовою. Щоб отримати слово для виступу з парламентської трибуни будь-якою мовою, крім української, народний депутат повинен подати письмову заяву — інакше його можуть позбавити слова. І багато інших дискримінаційних, по суті, антиконституційних заходів, що охоплюють усі сфери життя суспільства: освіту (включаючи дошкільні установи), державну службу, Збройні сили, правоохоронні органи, всю інформаційну сферу, — передбачено цими законопроектами.

Окремо варто сказати про проект Концепції державної мовної політики України, автором якого є народний депутат П. Мовчан. У проекті в істеричному тоні говориться про міфічну небезпеку «зникнення української мови», що пояснюється «тотальною загрозою національній безпеці України», більш того — загрозою «самому існуванню української нації і української держави», загрозою «втрати статусу і ролі української нації як титульної і державоутворюючої і, врешті-решт, поступового зникнення її з етнічної і політичної карти Європи». Стверджується, що «сучасна мовна ситуація в Україні є перш за все результатом тривалої війни проти української мови, української ідентичності і української державності, яку Росія розпочала після 1654 року і яка продовжується й нині у формі культурно-мовної експансії», метою якої є «виховати з українського громадянина російськомовного українофоба». Документ наповнений тезами про російську мову як «імперську», про «тотальну русифікацію», про «незавершений асиміляційний процес примусового перетворення україномовної громадськості на російськомовну» з метою «цілком розчинити українську мову в російській і знищити українську Україну», а також закликами до захисту від «культурно-мовної експансії Росії».

У висновку Головного науково-експертного управління апарату Верховної Ради України на законопроект (до речі, він був наданий ще до президентських виборів) наголошувалося, що його зміст «надає Концепції загальної антиросійської спрямованості, що уявляється неприпустимим». І хоча Головне управління вказало, що в умовах «заполітизованості і конфліктогенності мовного питання в Україні ухвалення цього законопроекту є недоцільним», і запропонувало його відхилити, парламентський Комітет з питань культури і духовності запропонував прийняти законопроект у першому читанні.

Важко собі уявити, щоб такий законопроект шовініста міг бути прийнятий Верховною Радою, але сам факт його внесення і схвалення профільним парламентським комітетом не може не викликати стурбованості.

А ось В. Ющенко до відходу в політичне небуття встиг своїм указом від 15 лютого 2010 року, тобто вже після завершення катастрофічно провальних для нього президентських виборів, схвалити «Концепцію державної мовної політики», яка хоч і не містить таких зухвалих русофобських положень, проте ставить ті ж самі цілі, що й проект П. Мовчана. У ній теж ідеться про «асиміляцію українців», «знищення їхньої мовно-культурної ідентичності», висловлюється тривога з приводу того, що «в багатьох регіонах України в міській комунікації, масовій культурі, інформаційному просторі домінує російська мова», що «в умовах ринкової економіки, реалій відкритого суспільства, помітного скорочення чисельності населення в сільській місцевості й іноземної мовно-культурної експансії відбувається посилення процесів деукраїнізації мовно-культурного і мовно-інформаційного простору, що веде до масового порушення мовних прав українців».

Можна було чекати, що цей документ буде скасовано новою владою. На жаль, цього не сталося. Тож є необхідною, важливою і заслуговує всілякої підтримки підготовка і внесення на розгляд Верховної Ради проекту оновленого закону про мови, який ураховує реалії сучасної України, інтереси громадян усіх національностей країни, відповідає духові й букві української Конституції, демократичній практиці цивілізованих держав. Ключовою тут, звичайно ж, є проблема російської мови. Гострота її провокується тими, хто ненавидить усе російське і прагне створити перешкоди на шляху зближення братніх народів, розвитку всебічної співпраці між Україною і Росією, зокрема шляхом обмеження можливостей користуватися російською мовою. (До речі, серед тих, хто хотів би витіснити російську мову з життя нашого суспільства, якщо не переважають, то найчастіше задають тон ті, хто ще недавно, при радянській владі, оспівував «зореносну Москву», оголошував себе «полум'яним інтернаціоналістом», «поборником непорушної українсько-російської дружби», «борцем проти українського буржуазного націоналізму», а сьогодні виступають войовничими русофобами. Вони поводяться особливо агресивно.) Цим перш за все пояснюється те, що в нашому суспільстві досить сильні настрої і вимоги оголосити російську мову другою державною або офіційною.

Реальністю є українсько-російська двомовність

До речі, Конституційний Суд України у рішенні від 14 грудня 1999 року фактично ототожнив ці поняття. В принципі коректніше було б, на мою думку, говорити не про державну, тобто **обов'язкову**, мову, а про офіційну, тобто мову, яка вживається в діяльності органів публічної влади багатонаціональної держави, якою є Україна. І з урахуванням практики демократичних багатонаціональних держав (Канада, Швейцарія, Бельгія, Фінляндія та ін.) це було б справедливо. Але для цього необхідно внести зміни до статті 10 Конституції України, що в даний час, скажемо так, проблематично.

Спроба зняти або пом'якшити гостроту ситуації віднесенням російської мови до категорії регіональних і поширенням на неї дії положень Європейської хартії регіональних мов і мов меншин, прийнятих до виконання в Україні при її ратифікації, проблему забезпечення мовних прав російськомовного населення не вирішила.

І не могла вирішити. Не могла тому, що **вважати російську мову тільки регіональною було б, на мій погляд, несправедливим, таким, що не відповідає фактичному становищу, реальному статусу російської мови у нашому суспільстві і в світі.**

Насправді російська мова, як наголошувалось у пресі, є рідною або такою, якою постійно користуються майже три чверті населення нашої країни. Поряд з українською, російська мова — це визнана мова міжнаціонального спілкування у всіх регіонах України.

Російська мова — одна з офіційних і робочих мов Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, ЮНЕСКО та інших міжнародних організацій. Володіння російською мовою для всіх громадян України, незалежно від їх національної приналежності, відкриває широкий доступ до досягнень світової науки і культури.

Реальністю є і **українсько-російська двомовність,** що історично склалася, яка є найважливішим надбанням українського народу і — при правильній, розумній політиці влади — може і має бути могутнім чинником консолідації суспільства.

Принципово важливою, на мій погляд, є ще одна обставина, на яку чомусь не завжди звертається увага. У статті 10 Конституції України, де йдеться про статус мов, російська мова виділена особливо:

«Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток української мови у всіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України і визначається законом».

У таких державних документах, як Конституція, кожне слово має значення. **Виділення російської мови в Основному Законі зумовлене саме фактичним становищем російської мови, її особливою роллю у житті країни.** І це повинно знайти віддзеркалення в законі, який відповідно до пункту 4 частини першої статті 92 Конституції України покликаний визначати порядок застосування мов.

Найважливішою позитивною рисою внесеного народними депутатами О. Єфремовим, П. Симоненком та С. Гриневецьким законопроекту є те, що в ньому враховуються реалії, які склались у мовній сфері, поставлено завдання законодавчо гарантувати проголошене в багатьох міжнародно-правових актах право кожної людини вільно використовувати мову в приватному і суспільному житті. Проект виходить з того, що «тільки вільний розвиток і рівноправність національних мов, висока мовна культура є основою духовного взаєморозуміння, культурного взаємозбагачення і консолідації суспільства», що «кожен має право визначати мову, яку вважає рідною, і обирати мову спілкування, а також визнавати себе двомовним або багатомовним і змінювати свої мовні уподобання».

Державна мовна політика в Україні, підкреслюється в законопроекті, грунтується на визнанні і всебічному розвитку української мови як державної і гарантуванні вільного розвитку російської мови, інших регіональних мов або мов меншин, а також права мовного самовизначення і мовних уподобань кожної людини.

У повній відповідності з цим базовим положенням в проекті сформульовано **цілі і принципи державної мовної політики.**

В оновленому законі про мови на першому плані — **стаття про державну, українську, мову,** в якій відтворено відповідне положення статті 10-ї Конституції України. Вважаю, що статтю 6 проекту слід було б доповнити ще однією, п'ятою, частиною такого змісту: «Державні органи, громадські організації, підприємства, установи і організації створюють усім громадянам необхідні умови для вивчення української мови і поглибленого оволодіння нею».

Принципове значення має включення в проект закону окремої статті **«Російська мова в Україні. Українсько-російська двомовність»** такого змісту: «1. В Україні відповідно до Конституції України гарантується вільний розвиток, використання і захист російської мови з урахуванням того, що російська мова є рідною або такою, якою повсякденно користується більшість громадян України, загальноприйнятою, разом з українською, мовою міжнаціонального спілкування на всій території України, однією з офіційних і робочих мов Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, ЮНЕСКО та інших міждержавних організацій. Володіння російською мовою забезпечує громадянам України широкий доступ до надбань світової науки і культури.

2. Українсько-російська двомовність, що склалася історично, є найважливішим надбанням Українського народу, могутнім чинником консолідації багатонаціонального українського суспільства».

У подальших статтях викладено конкретні норми, що розкривають положення російської мови в різних сферах життя нашого суспільства, державної, наукової, господарської, суспільної діяльності, освіти, інформатики та інших. Зрозуміло, що в ході обговорення проекту й ухвалення закону вони можуть бути доповнені або уточнені.

Зміст законопроекту відповідає Конституції

Окрему статтю присвячено **гарантіям вільного розвитку, використання і захисту мов національних меншин,** або, як сказано в документі, **«регіональних мов і мов меншин».** У ній наведено перелік мов, які відповідно до Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин», віднесені у нашій країні до категорії регіональних мов.

Порядок реалізації прав громадян, на яких поширюється дія хартії, докладно викладено у статтях, що стосуються різних сфер суспільного і державного життя.

У законопроекті також зазначається, що **держава сприяє розвиткові багатомовності, вивченню мов міжнародного спілкування,** перш за все тих, які є офіційними мовами Організації Об'єднаних Націй, ЮНЕСКО та інших міжнародних організацій.

Механізм реалізації прав громадян у мовній сфері розкрито у відповідних статтях законопроекту. Важливо, що при цьому максимально використано позитивний потенціал формально все ще чинного закону «Про мови в Українській РСР», прийнятого 28 жовтня 1989 року (на той час це був, мабуть, найдемократичніший закон, що стосується мовних прав громадян, на території Радянського Союзу).

Мені здається, що **з ухваленням закону буде знято якщо не всі, то переважну більшість гострих проблем у мовній сфері, у тому числі і в тому, що стосується статусу російської мови.** Це задовольнить життєві потреби десятків мільйонів громадян нашої країни. А що стосується надання російській мові статусу державної або офіційної, то це питання могло б бути обговорене, коли складуться умови для внесення необхідних змін до Конституції України. На закінчення хотів би підкреслити: уважне ознайомлення з внесеним законопроектом дає підстави зробити висновок, що **в ньому немає жодного положення, спрямованого на обмеження статусу української мови як державної, звуження можливостей її розвитку й утвердження позицій в державі і суспільстві. Зміст проекту повністю відповідає концепції Конституції України, практиці демократичних держав у цій дуже делікатній сфері. Його ухвалення зміцнить правові гарантії загальновизнаного в світі, невід'ємного права громадян вільно користуватися рідною мовою і** — попри істерику націонал-радикалів — сприятиме консолідації нашого суспільства.

І ще. У наш час володіння кількома мовами є не тільки ознакою загальної культури людини, а й дедалі більше практичною, життєвою потребою. Було б правильним, якби в суспільстві розгорнувся по-справжньому масовий рух за те, щоб кожна людина прагнула, починаючи з перших років навчання в загальноосвітній школі, оволодіти як мінімум трьома мовами: українською, російською і ще однією, скажімо, з числа тих, які є офіційними (робочими) мовами ООН, ЮНЕСКО та інших міжнародних організацій. Організаторами руху покликані виступати педагоги, організації молоді.

Георгій КРЮЧКОВ,
народний депутат України III-IV скликань.

Володіння кількома мовами є не тільки ознакою загальної культури людини, а й дедалі більше практичною, життєвою потребою

Проект Податкового кодексу обговорили для того, щоб удосконалити ще раз

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Комітет з питань фінансів та банківської діяльності спільно з Міністерством фінансів провели слухання, присвячені результатам всенародного обговорення проекту Податкового кодексу, зареєстрованого 21 вересня цього року.

Більш як 100 учасників слухань — представників бізнесу, професійних об'єднань, владних установ, народних депутатів засвідчили неабияку зацікавленість у тому, щоб, за словами голови комітету Віталія Хомутинника, країна демократизувала своє податкове законодавство. У який спосіб уряд збирається це зробити, доповів заступник міністра фінансів Вадим Копилов.

На його погляд, урядові новації мають змінити філософію адміністрування платежів через кодифікацію, скасування старих і запровадження низки нових податків (на нерухомість та екологічних), через скорочення термінів виїзних перевірок тощо. Це не тільки сприятиме союзницьким відносинам держави і бізнесу, а й працюватиме на покращення інвестиційного іміджу країни. Власне, коли мова заходить про «слонів» законопроекту, заперечувати нібито й нічого. До того ж наразі витискають не податки, а почуття. Голова Комітету з питань регуляторної політики та підприємництва порадив присутнім перш ніж критикувати, згадати, що сьогодні помирає удвічі більше українців, ніж народжується, маючи на увазі напевно дефіцит державних фінансів. Заступник глави Державної податкової адміністрації Сергій Лєкарь підкріпив тезу про філософію адміністрування відповідним висновком: «Не можна задовольнити безмежні потреби обмеженими можливостями», проілюструвавши вочевидь те саме. Поза тим мова пішла, фігурально кажучи, не про слонів, а слоників. Так, хтось із присутніх закинув, що Головне науково-експертне управління Верховної Ради вважає, що законопроект не тягне на Кодекс за визначенням, оскільки не систематизує законодавчі норми у сфері оподаткування. А якщо урядові здається інакше, то він помиляється.

Виявилося, що свої власні претензії до законопроекту має абсолютна більшість зібрання. Ірина Назарбаєва від Громадської колегії бухгалтерів наголосила, наприклад, що не побачила в обговорюваному документі не тільки зближення стандартів бухгалтерського та податкового обліку, а навіть наміру це зробити. З 34 стандартів бухобліку згадується лише 3. А від розділу про оподаткування прибутку підприємств таке враження, ніби прочитала вкотре аналогічний закон з деякими бухгалтерськими вкрапленнями. До того ж її колеги ніяк не втропають, навіщо автори розтлумачують терміни «дебіт» і «кредит», якщо вони не є предметом цього законодавчого акту. На її думку, варто прислухатися до чинного законодавства, і податкові зміни вносити не пізніше, як за півроку до їхнього запровадження.

Президент Асоціації міжнародних перевізників Леонід Костюченко має резонні зауваження до механізму справляння екологічних зборів і наполягає на відновленні вексельного режиму. Його запевняють, що усі пропозиції доведуть до відома авторів законопроекту. Слонів уже не видно за слониками. Делегати від УСПП стверджують, що автори законопроекту здійснили невдалу спробу вирішити негаразди з доходною частиною держбюджету за рахунок розширення кола платників ПДВ. Крайні — підприємці, які оподатковуються за спрощеною системою. А це, так само як і штучне «роздування» митної вартості товарів при імпорті, перекладає весь податковий тягар на ціни споживчого ринку. Простіше кажучи, уряд пропонує вирішувати всі бюджетні негаразди коштом громадян. З такими міркуваннями погоджується і голова Ради підприємців при уряді Леонід Козаченко, який вважає надуманим і обсяг виручки, яка дозволяє малому бізнесу залишити за собою право на спрощене оподаткування, і висловлює серйозний сумнів у надійності запропонованого урядом механізму автоматичного відшкодування ПДВ. Хтось нагадує, що питома вага ПДВ у податкових надходженнях до держбюджету сім років тому становила лише 30 відсотків, торік — вже 60, уряд пропонує її піднімати і далі у проекті Податкового кодексу.

Мимоволі звертаю увагу на те, як уважно звіряє почуте з оригіналом законопроекту той, хто сидить поруч мене, як він здивовано округлює очі, виділяючи якісь місця червоним маркером. Помітивши мою зацікавленість, підсуває до мене ближче щойно підкреслене з жирним знаком запитання на полях. Виявляється, що автори пропонують оподатковувати доходи, одержані... як хабарі. Сусід усміхається, ми розуміємо один одного без слів. Якщо брати до уваги всіх стилістично незграбних слоників, то вони цілком спроможні потоптати слонів. Дати їм раду перед тим, як законопроект виносити в сесійну залу, обіцяє голова комітету Віталій Хомутинник. Чимало із присутніх на слуханнях висловлює готовність посприяти цьому.

Сергій ВЛАД.

Ціна свободи

Третього жовтня Німеччина відзначатиме 20-річчя свого об'єднання

ДАТА

Хоч минуло чимало часу, проте в німецькому суспільстві досі немає консолідованої думки щодо того, чим саме була для німців ця подія. Чимало з них вважають, що тоді було зроблено величезний крок до створення однієї з найпотужніших економік Європи, дехто — що відбулося поглинання однієї частини країни іншою, а мешканці колишньої НДР перетворилися у новій державі на людей другого сорту.

Кореспондент «Голосу України» нещодавно повернулася з ФРН, де мала нагоду спілкуватися на цю тему з офіційними особами, пересічними громадянами, а також ознайомитися з думками, викладеними і тими, й іншими у німецьких ЗМІ. Про те, яке склалося враження, — в замітках, що їх редакція пропонує читачам.

«Квітучі ландшафти» не скрізь, але все-таки є

«Квітучі ландшафти» пообіцяв східним німцям після об'єднання тодішній канцлер Гельмут Коль. Над цією обіцянкою у ФРН і досі знущаються всі, кому не лінькі, оскільки не вся Східна Німеччина на них перетворилася. Але заради справедливості треба визнати, що не помітити величезні зміни неможливо. Влітку я проїхала на автомобілі значну її частину й заздрила: нам би такі дороги й такий розмах будівництва та відновлення міст, зокрема їх історичних центрів. Приміром, від краси відновленого Дрездена перехоплює подих. Як і від того, які величезні кошти для цього було вкладено...

У цю частину Німеччини інвестують мільярди, а всі працюючі західних земель сплачують і сплачуватимуть до 2019-го спеціальний податок на розвиток східних територій — небачений прояв солідарності за всю історію країни. Тут з'явилися нові виробництва, зокрема у сфері альтернативних джерел енергії, модернізовані телекомунікації, об'єкти енергетики, шляхове господарство. Тож мають рацію ті, хто вважає, що після краху соціалізму мешканці колишньої НДР витягнули щасливий білет вартістю 1 трильйон 300 мільярдів євро — саме стільки вкладено у відбудову Східної Німеччини. Причому значна частка цих коштів спрямована не на поліпшення інфраструктури, а на соціальні виплати її громадянам.

Дві сторони медалі

Але у цієї радості, як у медалі, — дві сторони: колишні кваліфіковані працівники змушені були перейти на допомогу з безробіття, оскільки економіка НДР в перші дні після об'єднання. Та й нині «нові» федеральні землі відстають в економічному розвитку від «старих», продуктивність праці тут нижча, ніж на заході країни, а безробіття, якого не було в НДР, — набагато вище. Тому кваліфіковані, дужі й молоді масово мігрують у західні землі, де і роботи більше, і заробіток вищий. Це створює ще одну проблему: у багатьох містах спустошуються цілі мікрорайони, а чимало регіонів перетворюються на депресивні. Тож процес об'єднання затягнувся і буде набагато дорожчим, ніж передбачалося. Офіційний Берлін цим, звісно, занепокоєний, але вище за будь-які блага вважає те, що мільйони східних німців тепер живуть в умовах свободи й демократії.

Тим часом значна кількість населення східних земель і досі сприймає себе як колишніх громадян різних систем — «оссі» та «вессі» — східних і західних. І далеко не всі вони вважають, що їхня колишня країна — НДР — була насправді слабкою і відсталою, якою вона зображається у ЗМІ. А також, що свобода, начебто подарована їм західними співвітчизниками, без соціальної справедливості — не та свобода...

Такі думки — не лише на рівні пересічного громадянина. Прем'єр-міністр землі Бранденбург Маттіас Платцек у недавньому інтерв'ю журналу «Шпігель» заявив, що ейфорія, яка оволоділа німцями після об'єднання, давно випарувалася. А «душевне піднесення зникло після того, як багато хто у Східній Німеччині відчув, що нові співвітчизники із заходу їх пригнічують, особливо в перший час після об'єднання. Скажімо, при прийнятті на роботу особисті якості, як і професійність, нікого не цікавили, головну роль відігравало те, де людина виросла — в НДР чи ФРН». Щодо відзначення 20-річчя об'єднання прем'єр-міністр заявив: «Не знаю, що тут святкувати. Ми не хотіли нікуди вступати. Ми хотіли співробітництва на рівних з новою Конституцією і новим гімном. Нам потрібні були символи нового спільного початку. Але гору взяв інший підхід». Платцек, власне, висловив думки багатьох громадян східних земель: після об'єднання їм довелося відчути, що їхнє колишнє життя не мало сенсу, й начебто в ньому були лише ідеологія і «Штазі». Утім, говорить в інтерв'ю Платцек, ЗМІ й досі грубо «демонізують» життя в НДР, зображуючи його пеклом і безперервним прагненням населення вирватися на захід.

Суб'єктивні висновки автора

Якщо трохи пожити у ФРН не туристом, а просто мешканцем, як усі, то різниця між «оссі» та «вессі» справді помітна. Не скажу, що ставлення багатьох «західняків» до «східняків» вороже, але що воно здебільшого зверхньо-зневажливе — то це напевне. Звісно, що не у всіх і не до всіх, але таке є. Треба взяти до уваги, що між «оссі» та «вессі» — ще одна чимала категорія громадян: тих, які втекли зі східної частини до західної. Таке враження, ніби вони чомусь не можуть пробачити колишнім землякам, що ті не вчинили так само. Навіть у якихось побутових ситуаціях, наприклад, стикаючись з персоналом, я безпомилково вгадувала, хто з якої частини ФРН є вихідцем: «східняки» — сердечніші (і не лише за обов'язком служби), вони більш схильні до співчуття або до здатності зрозуміти ситуацію. Звісно, не без винятків з обох сторін.

...Чимала частина політичної карти країни — Східний Берлін і довколишні райони — під час останніх виборів були зафарбовані у фіолетовий — колір Лівої партії, яка представляє інтереси невдоволених об'єднанням двох частин Німеччини. Прихильників у цієї політичної сили достатньо багато для того, щоб політики замислилися, що в «королівстві» не так. До речі, до неї увійшло чимало тих, хто виходив на демонстрації у 90-х, вимагаючи змін. Вони раді, що Берлінський мур, який роз'єднав не лише народ і країну, а й континент, рухнув. А також, що не лише вони, а й їхні діти та онуки — громадяни світу, вільні обирати, де їм жити і працювати. Але ціна перемоги виявилася вищою, ніж вони про це мріяли.

Валентина ПИСАНСЬКА.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Спогади про майбутнє

Як і прогнозував «Голос України» у минулих підсумках, країна таки повернулася у минуле. Конституційний Суд учора, попри застереження низки народних депутатів та відомих правників, відмінив конституційну реформу 2004 року. Точніше, визнав її неконституційною і зобов'язав органи державної влади привести всі акти, у тому числі закони, у відповідність з Конституцією зразка 1996 року.

Не будемо аналізувати всі політичні і правові наслідки такого рішення КС. Воно, фактично, перекреслює все, що було напрацьовано Верховною Радою, Президентом і урядом протягом майже шести останніх років. Понад те, поставило під сумнів легальність нинішніх державних інститутів. Адже вибори парламенту 2006 і 2007 років, як і цьогорічні президентські, відбувалися на законодавстві, заснованому на конституційних змінах 2004 року. Окрім того, треба визнати тоді і те, що втратило рішення про призначення третього туру президентських виборів 2004 року.

З іншого боку, виникає запитання: чому саме зараз Конституційний Суд виніс таке рішення? Чому у 2008 році подання, зроблене 102 народними депутатами було відхилено, а цього року подібне подання не тільки було прийняте до розгляду, але й отримало ПРОГНОЗОВАНЕ рішення КС? Водночас треба пояснити, як бути тепер із новою редакцією закону про судоустрій і статус суддів, так званою судовою реформою? Адже необхідність його прийняття проголошувалося насамперед необхідністю привести судову гілку влади до вимог, закладених у Конституцію після 2004 року.

Або, скажімо, як бути з виборами до місцевих рад, призначеними на 31 жовтня цього року? Адже закон про ці вибори також приймався на базі Конституції 2004 року. Чи, можливо, їх також треба відміняти, приводити виборче законодавство у відповідність з положеннями Конституції 1996 року?

Запитань багато, надто багато. Думаю, що і політики, і правники ще будуть коментувати вчорашнє рішення суддів Конституційного Суду. Хтось його безжально критикуватиме, хтось спробує знайти логічне пояснення такому кроку. Але сталося те, що сталося. А життя триває.

Зокрема, тривають перегони до місцевих органів влади. Оглядачі і соціологи намагаються спрогнозувати їхні підсумки. Але, на думку багатьох із них, «партія влади» упевнено посяде перше місце. Навіть, попри падіння її рейтингу. Зокрема, у регіонах, де у Партії регіонів немає своїх потужних представників, вони заручаються підтримкою тих голів, які раніше дистанціювалися від партій, а позиціонували себе господарниками. На друге місце претендують партії «Сильна Україна» та «Батьківщина», очолювана Юлією Тимошенко.

Водночас не можна пройти повз той факт, що нинішні перегони вже обростають скандалами і протистояннями. Передусім звернемо увагу на місто Кам'янець-Подільський Хмельницької області. Громада цього населеного пункту постала на захист його голови, який був затриманий працівниками СБУ у підозрі за отримання хабара. Протистояння триває не один день. І може стати лише першим дзвінком для нинішньої влади.

Зверну увагу на слова голови СБУ Валерія Хорошковського в інтерв'ю одному з видань: «нинішня українська спецслужба нагадує і ФСБ Росії, і КДБ Білорусі. Однак ще Президент Леонід Кучма одну зі своїх книг назвав «Україна — не Росія».

Не виключено, що наступного тижня може розгорітися і скандал довкола Генеральної прокуратури. Галина Климович, колишній керівник групи, яка розслідувала справу про отруєння кандидата у Президенти Віктора Ющенка, розкрила доволі непривабливе обличчя головної наглядової інстанції країни. ГПУ поки що відмовчується, але відповідь дати таки доведеться.

Хай там як було, але, схоже, період мирного співіснування влади і громадян наближається до завершення. На це вказують і страйки, які прокотилися цього тижня у Європейському Союзі.

Володимир КОРОЛЮК.

ІНІЦІАТИВА

Назустріч людям — разом з «Голосом України»

Пригадуєте класичне: громада — великий чоловік. То з багатовікової практики, з нашого, українського досвіду народжене. Бо хто сьогодні може заперечити, що інтереси людини можна ефективно захистити і зреалізувати лише у самоврядній громаді. У громаді, яка ремонтує школи і дороги, дбає про побутове обслуговування й охорону здоров'я, всіляко сприяє розвитку малого й середнього бізнесу — одне слово, чимало докладається зусиль для того, щоб нашим співвітчизникам жилося стабільно і комфортно навіть у найвіддаленішому селі.

Місцеве самоврядування — невід'ємна складова управлінського процесу в демократичній країні. І попри всі труднощі зростання повертається в Україні на ті плацдарми, які відведені йому самим життям. Тобто бере під свою компетенцію дедалі більше повноважень важливих суспільних завдань. Це виразно видно і на прикладі нашого Шаргородського району, де райдержадміністрація, райрада й органи місцевого самоврядування докладають максимум зусиль для того, щоб створити дітям і педагогам належні умови в школі, запропонувати людям нові робочі місця, реформувати житлово-комунальну сферу і медицину, поліпшувати якість товарів і послуг.

Водночас ми добре розуміємо, що відкритість, прозорість діяльності органів місцевої влади й місцевого самоврядування, як і найширший доступ наших співвітчизників до оприлюдненої інформації неможливі без тісної співпраці із засобами масової інформації. Отож завжди охоче співпрацювали і співпрацюємо зі ЗМІ, зокрема з пресою. І насамперед з тими друкованими виданнями, які не ганяються за дешевою сенсацією, а глибоко вникають у суть тої чи іншої проблеми, мало того — конкретними пропозиціями фахівців пропонують, як її можна розв'язати. До таких видань, безперечно, належить і газета «Голос України», яка всебічно інформує читача про те, що відбувається в нашій країні, регулярно пише про органи місцевого самоврядування, про досвід їхньої роботи, про ті проблеми, які їм доводиться розв'язувати. Почасти знаходимо на сторінках парламентської газети і публікації з нашої області, зокрема із Шаргородського району.

Це, очевидно, і стало одним з найголовніших чинників того, що наші краяни у своєму виборі дедалі частіше віддають свої симпатії саме цій газеті. До речі, на початок жовтня 2010 р. "Голос України" має у Шаргородському районі понад тисячу передплатників. Найчастіше до нього звертаються лікарі, педагоги, керівники різних рангів, державні службовці, працівники органів місцевого самоврядування і, звісно, депутати районної та сільських рад.

Отож закликаємо своїх колег з інших регіонів, депутатів усіх рівнів, працівників органів самоврядування — усіх, кому імпонує об'єктивне, виважене, порадне друковане слово, підтримати газету «Голос України», зробити свій передплатний вибір на її користь.

Переконані з власного досвіду, що такий крок принесе обопільну користь. Ми, управлінці, матимемо змогу систематично знайомитися з досвідом роботи своїх колег з інших регіонів, виступати на сторінках газети зі своїми міркуваннями і пропозиціями. А саме видання отримає в наших особах ще одне надійне й об'єктивне джерело інформації і, звісно, — вдячних читачів.

Добробут кожного нашого співвітчизника починається з наявності робочих місць, гідної заробітної плати, достатнього рівня задоволення національних потреб, життєвого рівня. Тобто з того, над чим щоденно працюють органи місцевої виконавчої влади і місцевого самоврядування. Надійним союзником і помічником у цих справах, без перебільшення, є газета «Голос України».

Отож давайте спільними зусиллями з «Голосом України» робити добро людям, зміцнювати фундамент для свободи преси в нашій країні, підтримувати громадянське суспільство з усіма його демократичними цінностями.

Григорій ЛИТВИН,
голова Шаргородської райдержадміністрації;
Віктор КОВАЛЬСЬКИЙ,
голова Шаргородської райради;
Леонід МАРКЕВИЧ,
головний лікар Центральної райлікарні, депутат районної ради;
Микола СЛОБОДЯНЮК,
начальник районного відділу освіти, депутат районної ради;
Борис ХАЗІН,
начальник Шаргородського центру поштового зв'язку, депутат районної ради;
Федір ГАЛАЙКО,
Деребчинський сільський голова.

Шаргород у фарватері злагоди

І Шаргород на кручі кам'яній
Нескорену історію вартує.
Петро ПЕРЕБИЙНІС,
уродженець Шаргородського району.

Цей самобутній район на Вінниччині особливий тим, що на 60 тисяч його жителів налічується понад 600 багатодітних родин. У жодному іншому районі області не народжують стільки дітей. А ще тут — багато віруючих. І не тільки православних. Їх трохи більше п'ятдесяти відсотків. Католиків не набагато менше (приблизно 40 відсотків). Решту становлять іудеї, люди інших віросповідань.

Незважаючи на таке релігійне розмаїття, у районі не знають жодного випадку протистояння на релігійній основі. Приблизно по двадцять храмів збудували за роки української незалежності православні й католики. Це чи не єдиний райцентр у країні, де нині споруджують етапи хресної дороги Ісуса Христа на Голгофу.

Злагоду шаргородці проявляють у всьому — не ворогують між собою ні лідери місцевих парторганізацій, ні самі партійці. Навіть приймальня керівників району — голів райдержадміністрації і районної ради — одна на двох.

Приємно, що саме у Шаргородському районі живе і працює багато наших постійних читачів. «Голос України» тут передплачують 1030 шанувальників парламентського видання.

Про те, чим живуть сьогодні шаргородці, якими проблемами переймаються, поцікавилися наші кореспонденти.

«Шукаємо конкретні й ефективні шляхи»

Наш співрозмовник — голова Шаргородської райдержадміністрації Григорій ЛИТВИН.

— Наш район — сільськогосподарський, — каже Григорій Іванович **(на знімку)**. — Сіємо хліб, вирощуємо цукрові буряки, сою, ріпак, соняшник, виробляємо молоко і м'ясо. Отже, є можливість дотримуватися сівозміни, оберігати землю від виснаження.

Ранніх зернових взяли на круг по 31,4 центнера. Порівняно з іншими районами є твердими середняками. А значить — є потреба і наміри працювати ефективніше, добиватися вищих показників.

— Інвестори охоче вкладають гроші у сільгоспвиробництво?

— Інвестори є, але їх небагато. Вони орендують приблизно 15 відсотків орних земель району. А здебільшого земельні паї взяли в оренду реформовані сільгосппідприємства, що замінили колишні КСП, і фермерські господарства. Очолюють їх, як правило, місцеві фахівці, які і за виробництво дбають, і про соціальну сферу в селах, де живуть і працюють, не забувають. Хоча принагідно скажу, що нам гріх ображатися на інвесторів — вони також і для ремонту школи грошей дадуть, і потрібні меблі для дільничної лікарні куплять. А в разі потреби знайдуть кошти, щоб відрядити самодіяльний художній колектив на той чи інший фестиваль.

— Але ж великі сільськогосподарські компанії мають більше фінансових можливостей для впровадження новітніх технологій, закупівлі сучасної техніки...

— Воно то так. Але й наші сільгосппідприємства не живуть сподіваннями на доброго дядька. А самі, як то кажуть, закачують рукави. Скажімо, протягом останніх десяти років вони істотно поновили парк зернозбиральних комбайнів, зокрема, придбали 40 високопродуктивних машин імпортного виробництва. То, погодьтеся, потребує чималих грошей.

Так, фермерське господарство "Врожайне" зі Слободи Шаргородської має три «Джон Діри». Дві машини з тією самою маркою — у фермерському господарстві «Агродар» з того ж села. Ще два комбайни американського виробництва успішно працюють у приватному підприємстві «Золотий колос», що в Михайлівці.

Чи взяти Юхимівку, де орендують понад п'ять тисяч гектарів орної землі. Тут експлуатують понад десять комбайнів, декілька з яких — закордонного виробництва. Працює комп'ютеризована молочна ферма з сучасним обладнанням. Отож не дивно, що всю їхню продукцію охоче закуповують провідні молокозаводи.

— Довіра до влади, особливо — місцевої, багато залежить від того, чи можна знайти роботу, чи вчасно люди отримують зарплату?

— Боргів у зарплаті в районі немає, за винятком 32 тисяч гривень, які заборгувала у попередні роки хлібопекарня із Джурина. Нещодавно там помінявся власник, який обіцяє буквально найближчим тижнями виплатити людям заборговане.

Майже на 60 відсотків розрахувалися сільгоспвиробники і за оренду земельних паїв. До кінця жовтня вони повністю виконають свої зобов'язання перед орендодавцями.

Я мав розмову з усіма керівниками сільгосппідприємств, які працюють у нашому районі. Йшлося не тільки про розрахунки за орендовані земельні та майнові паї, а й про рівень заробітної плати, про ефективне використання землі, про сівозміни... Одне слово, говорили про те, що болить, про ті проблеми, без розв'язання яких ми не можемо рухатися вперед.

А що стосується створення нових робочих місць, то ми також не сидимо склавши руки. Так, у Михайлівці вже відвели земельну ділянку під будівництво підприємства, яке вироблятиме екологічно чисте паливо, а точніше — брикети з некондиційної деревини. У найближчій перспективі маємо намір звести і запустити в роботу ще два великі підприємства: цементний завод у Клевотині та цукровий — у Деребчині.

— Що найбільше, на вашу думку, заважає державним управлінцям, з якими тепер працюєте?

— Стереотипність мислення, небажання чи невміння шукати конкретні й ефективні шляхи, що ведуть до розв'язання тієї чи іншої проблеми.

І, звісно, я хочу бачити в людях, з якими працюю — більше відповідальності за доручену ділянку роботи. Адже ми — наймиті менеджери на державній службі. А що це означає? Що маємо служити державі, нашим співвітчизникам. Тобто докладати максимум зусиль для того, щоб людям жилося ліпше. Заможно, комфортно, стабільно.

Ось до чого я прагну і що передусім вимагаю від своєї команди.

Партійна палітра району

У районній раді 46 депутатів є представниками дев'яти політичних сил. Найбільшу чисельність, хоч як це не дивно, має фракція Партії промисловців і підприємців (дев'ять осіб). Ця політична сила на Вінниччині ніколи не була домінуючою. Є райони, де вона взагалі не представлена, а в Шаргороді — навпаки.

На одного депутата менше має «Наша Україна». Сім — Соціалістична партія. У фракції БЮТ — шестеро депутатів. П'ятеро своїх представників делегувала Народна партія. По троє депутатів від Української народної партії, НДП та Партії захисників Вітчизни. Решта депутатів від інших політичних сил.

Загалом у районі зареєстровано більше 70 політичних партій.

«Кмітливість депутатів дає можливість заробляти для громади гроші»

Наш співрозмовник — голова Шаргородської районної ради Віктор Ковальський.

Шаргородський район дотаційний. Власних надходжень мають приблизно 25—30 відсотків. Незважаючи на це, територіальні громади все одно знаходять додаткові кошти. Яким чином?

— Більшість наших територіальних громад бере участь у конкурсах, — каже голова районної ради Віктор Ковальський **(на знімку)**. — Як на рівні області, так і на рівні держави. Це конкурси розвитку територіальних громад. Люди у нас кмітливі. Готують цікаві проекти. Тому й перемагають. Отримують кошти. Витрачають їх на конкретні справи. Часто-густо роботи виконують власними силами.

Так, сільський голова Хоменок Галина Попсуй разом з депутатами підготували проект створення зони відпочинку. Раніше про таке в селі і гадки не мали. Тепер є де відпочивати. На гроші розжилися за рахунок перемоги в конкурсі. Перед цим так само отримали кошти на ремонт будинку культури. Більшість робіт виконували силами громади. Своїми руками ремонтували бібліотеку в селі Джурин. Завідувач бібліотеки Людмила Чирка каже, що білили й фарбували все самі. Зате тепер приємно перебувати у приміщенні. Переможцями конкурсів ставали майже кожна територіальна громада з населенням від двох до п'яти тисяч людей.

— У нас дуже працьовиті та ініціативні люди, — наголошує голова районної ради Віктор Ковальський. — Не цураються роботи на користь громади. Власними силами ремонтують бібліотеки, будинки культури, дитячі садочки. Бо розуміють, що все це для них самих. Кошти на такі роботи виділяємо на умовах співфінансування. Якщо громада перемогла в конкурсі, то до тієї суми додаємо не менше 25 відсотків від неї з районного бюджету. Щоправда, бувають випадки, коли кошти надходять наприкінці року. Тоді їх неможливо використати. Йдеться про фінансування переможців загальнодержавних проектів. З обласного бюджету затримок не було.

— Де є діти, там має бути дитячий садок, — продовжує Віктор Ковальський. — Це ще одна з постійних турбот депутатів і керівників громад. Для нашого району питання надзвичайно актуальне, бо маємо найбільше в області багатодітних сімей. Після реорганізації колгоспів дитсадки закрили. Тепер їх відновлюємо. Уже відчинили двері вісім таких дошкільних закладів. До кінця нинішнього року відкриємо ще один садочок. Найперше відновили їх у великих селах. Там, де приміщення колишнього дитсадка перейшло у приватну власність, викуповуємо. Якщо це неможливо, шукаємо інше. Нині, наприклад, плануємо викупити будинок для дитсадка у селі Гибалівка.

— А як дієте там, де дошкільнят не так уже й багато?

— У таких селах створюємо садочки при школах, — уточнює голова райради. — Сільради у таких випадках орендують кімнати, там з дітками працюють вчителі.

Із 32 територіальних громад 12 не мають природного газу. За словами Віктора Ковальського, найближчим часом блакитне паливо надійде ще до трьох сіл. Роботи з газифікації завершують у Михайлівці, Деребчині, Джурині. Причому запалити блакитний вогник планують ще нинішнього року.

— На жаль, газифікація стала дуже дорогим задоволенням, — додає співрозмовник. — Істотно подорожчали роботи з прокладання мереж, так само й матеріали. Та й паливо постійно дорожчає. Тому вирішили у решті населених пунктів запроваджувати проект з використання електрики для опалювання будинків. В області уже є такий досвід. Вивчаємо його і рекомендуватимемо громадам. Адже електрика дешевша, ніж газ.

Тут і Президента можуть лікувати

Центральна районна лікарня у Шаргороді внесена у список тих лікувальних закладів, де у разі потреби можуть надавати допомогу вищим посадовцям держави, народним депутатам України. Два роки тому лікарню визнано переможцем серед комунальних закладів країни. Колективу присуджено друге місце (у номінації «Районні лікарні»), а головного лікаря, депутата районної ради Леоніда Марковича (на знімку) ***визнано «Кращим керівником року-2008».***

Якось Леонід Маркевич отримав змогу взяти участь у розширеному засіданні Кабінету Міністрів, на якому йшлося про проблеми медичної галузі. Там і попросив слова, щоб озвучити те, що хвилює медиків низової ланки. Найперше сказав про таке гальмо, як тендерні процедури. Умови їх проведення, на думку медиків, недосконалі. Тому стримують придбання нового обладнання й апаратури. Тендер обов'язковий у разі придбання обладнання вартістю більше ста тисяч гривень.

— Умови тендера для нас кабальні, — наголошує головний лікар. — Тому на таку суму нічого не купуємо. І не тільки ми. Але це не означає, що нема в цьому потреби. Тендер скрізь намагаються обходити десятою дорогою. Уже давно конче потрібен флюорограф. А він коштує до одного мільйона гривень. Я пропонував, виступаючи у Кабміні, щоб такі дороговартісні придбання робити централізовано. А вже

Роботи з газифікації завершують у Михайлівці, Деребчині, Джурині

і взаємоповаги — духовної та партійної

тоді передавали на місця, в області чи райони, відповідно до поданих замовлень.

Медичний заклад не міг би розвиватися без фінансової підтримки з районного бюджету. З тих грошей, що дає держава, на розвиток залишається менше десяти відсотків. Значна частина йде на зарплату медпрацівникам, хоча вона залишається досить скромною.

— За кошти районного бюджету ми вже відремонтували частину відділень райлікарні, — уточнює головний лікар. — Це приміщення споруджено ще 1974 року. Проект такий, що лікарняні палати розраховані на десять хворих. Тепер їх переробляємо не більш як на чотирьох пацієнтів. Загалом лікарняних ліжок залишається стільки, як і раніше. Зате значно поліпшуються умови лікування хворих.

Запит до Мін'юсту — від територіальних громад

На Шаргородщині 31 сільська територіальна громада та одна міська (у райцентрі). Для району характерна наявність населених пунктів з великою кількістю населення. Більше п'яти тисяч жителів налічує громада села Рахни Лісові. У селі Клекотина — 3,8 тисячі мешканців. У Джурині, колишньому райцентрі — 3,7 тисячі людей. Більше трьох тисяч населення у селі Слобода Шаргородська. У Мурафі на початок нинішнього року було 2,7 тисячі жителів, у Пеньківці — 2,5 тисячі, а в Хоменках — більше двох тисяч.

З-поміж низки проблем, які розв'язують в інтересах людей місцеві органи влади, жоден з керівників названих громад не обминув увагою одну з них — заборону сільським радам вчиняти нотаріальні дії. Вони не розуміють, чому чиновники позбавили їх цього права. Адже скільки людей потерпає через це!.. Вони змушені добиратися з сіл у райцентр до нотаріуса. Втрачають час. Вистоюють у чергах. Витрачають на дорогу власні кошти. Сільські голови просять редакцію привернути увагу до цієї проблеми чиновників з Мін'юсту і повернути право вчиняти нотаріальні дії, як це було раніше.

Головний лікар показав відремонтовані відділення. Першим оновили реанімаційне. Далі — хірургічне, пологове, гінекологічне, тепер ведуть роботи в терапевтичному.

У пологовому створили дві палати для сімейних пологів. Обслуговування платне. Незважаючи на це, більшість породіль виявляють бажання народжувати саме в цих палатах.

— Для проведення ремонту створили власну бригаду, — пояснює Леонід Маркевич. — Бо якби працювала наймана робоча сила, то майже сорок відсотків виділених на ремонт грошей довелося б сплатити у вигляді різних податків й обов'язкових відрахувань. Це ще один приклад того, як, даруйте на слові, обдирають бюджетні організації.

Поліпшують умови не тільки для пацієнтів. «На роботі людина проводить більше часу, ніж вдома, — каже головний лікар. — Тому ніхто не став заперечувати проти того, щоб витрачати гроші також для створення належних умов для роботи медичного персоналу. І навіть відпочинку». Загалом торік лікарня отримала з районного бюджету понад один мільйон гривень додаткових коштів.

Серед сільських медичних закладів району — три дільничні лікарні, шість амбулаторій, фельдшерсько-акушерські пункти. Їх фінансування передбачено з бюджету територіальних громад. Але ж громади дотаційні.

Звідки візьмуться гроші? Знову ж таки район допомагає. «Згідно з новим кодексом, з наступного року сільські медичні заклади будуть фінансуватися з тих самих джерел, що й районні», — уточнює Леонід Маркевич. На переконання досвідченого керівника, так воно й повинно бути.

Школа за зразком вимог ЮНЕСКО

Кавалер ордена Данила Галицького, заступник директора Всеукраїнського центру гуманітарної педагогіки, начальник районного відділу освіти Микола Слободянюк мав можливість ознайомитися із системою освіти у Франції під час стажування у Парижі. Вивчав досвід шкіл для обдарованих дітей у Росії. За словами співрозмовника, майбутня школа за зразком вимог ЮНЕСКО у Шаргороді готова вже майже на дев'яносто відсотків. Десять років тому розпочали будівництво цього закладу. Невдовзі роботи зупинили через брак коштів. Згодом виникла ідея створити школу для обдарованих дітей. Таку пропозицію вніс Микола Слободянюк.

— Нам вдалося добитися зміни проекту, — каже Микола Слободянюк. — В його основі — пропозиції й побажання, які висловив відомий педагог-новатор Микола Гузик з міста Южне, що на Одещині.

Приміщення розташовані за принципом, незвичним для традиційних шкіл. Біля трьох класних кімнат споруджено хол. Тут вісім таких зон. Їх називають центрами виховання. Холи обладнають у залежності від спрямування класу. Це буде або літературний музей, або світлиця з історії народної творчості тощо. Весь другий поверх являтиме собою велику залу поезії. Тут виставлять планшети з портретами і творами відомих майстрів слова. На окремих вміщуватимуть новинки з найпопулярніших літературних творів сучасників. Такі планшети постійно оновлюватимуть. Одночасно працюватимуть ще дві школи — музична і спортивна.

Неподалік від новозбудованого приміщення школи розташовані гуртожитки колишнього профтехучилища. Місцева влада передала їх на баланс освітянам.

— У цих гуртожитках мешкатимуть діти з сіл нашого, а також інших районів, які виявлять бажання набувати знань у цьому навчальному закладі, — уточнює Микола Слободянюк. — Формуємо колектив педагогів. Сподіваємося, зберемо кращих з кращих. Вимоги до учнів будуть високі. Якщо дитині виявиться не під силу освоювати запропоновану суму знань, батькам пропонуватимуть перевести її у звичайну загальноосвітню школу.

Інформація до роздумів

У селі Клекотина Шаргородського району цього року сіли за парти 62 першокласники. Загалом тут навчається 630 учнів. За три кілометри від Клекотина, у селі Мурафа — 450 дітей. Тобто понад тисячу учнів у двох сусідніх школах — такою кількістю не можуть похвалитися у деяких міських освітніх закладах. Загалом у районі працюють 42 школи. Найменша кількість учнів в одній з них — близько ста дітей.

Молочні вироби постачають у санаторії

Продукцію Шаргородського маслозаводу закуповують більшість санаторіїв Хмільника.

— Від нас до Хмільника майже сто кілометрів, — каже директор маслозаводу Тетяна Степанюк. — Є заводи, розташовані значно ближче. Але в них не беруть. Наша продукція не тільки високої якості. Розфасовуємо її у зручну тару. Так пропонуємо відпочивальникам молоко, вершки, сметану, кефір...

Молочні вироби з торговою маркою «Шарм» можна придбати також у магазинах Вінниці, Хмельницького та Києва.

— Постійно працюємо зі здавачами молока, — додає директор підприємства. — Традиційно в осінньо-зимовий час кількість сировини зменшується. Щоб заохотити здавачів, доплачуємо їм за високу якість молока. За базову взято жирність 3,4 відсотка — за літр такого молока платимо три гривні.

Допомагаємо створювати в селах приймальні пункти. Конкуренція на ринку сировини для молокозаводів дедалі зростає. Молока не вистачає. Через це поки що не можемо завантажувати всі потужності.

Начальник Центру поштового зв'язку Борис Хазін і його команда (зліва направо) — головний бухгалтер Валентина Грабова, старший інспектор з передплати Людмила Романець, бухгалтер з передплати Тетяна Зварич та заступник начальника центру Юрій Дерев'янко.

Хліб без добавок не покриється пліснявою навіть через сім днів

У селі Джурин відновили роботу пекарні. Печуть хліб ще в одному селі району — Юхимівці.

Незважаючи на те, що хліб постачають у район більше десяти виробників з близьких і дальших міст, Олександр Люлявський переконаний, що за продукцією з Джурина, як і раніше, стоятимуть черги. Підприємець з Вінниці неспроста вирішив затратити власні кошти на відновлення випікання хліба і хлібобулочних виробів у селі, більш як за сто кілометрів від обласного центру.

— Конкурентів багато, — каже він, — але всі вони далеко. Найсвіжішим хлібом стане саме наш. Окрім того, ми дамо людям хліб без будь-яких добавок. Нині їх застосовують у багатьох пекарнях. Гадаєте, чому інколи після свіжого хліба у горлі відчувається печія? Це результат додавання розпушувачів до борошна.

— Якщо буханець вже на другий чи третій день покривається пліснявою, або від нього чути запах кислоти, не сумнівайтеся, що в таке борошно додали розпушувачі, — уточнює підприємець. — На нашому хлібові не побачите плісняви навіть тоді, коли буханець засохне.

Ще одна перевага, яку мають джуринські хлібопекарі, власний млин. Своє борошно дешевше. На щастя, в селі збереглися досвідчені робітники пекарні. Як тільки почули про відновлення виробництва, одразу прийшли проситися на роботу. Уже сформували колектив з 27 робітників і фахівців. Потужність сільської пекарні — 20 тонн хлібобулочних виробів на добу. Поки що випікають значно менше.

П'ять тисяч хрестів у Йосафатовій долині

Місцем щорічного паломництва віруючих з усіх кінців країни є село Голинчинці. На його околиці, на пагорбі, що збігає у видолинок, встановлено майже п'ять тисяч хрестів.

— Колись місцевий пастух побачив на небі зображення Матері Божої, — так пояснюють причину їх встановлення у Шаргородському чоловічому монастирі, монахи якого доглядають за цим святим місцем. — Від здивування запитав, що мають робити.

— Христа славте, хрести ставте, — почув у відповідь пастух. Цю новину поніс у село. З роками вона поширювалася все далі й далі. Щороку, в середині серпня, віруючі приходили сюди з хрестами. Радянська влада заборонила це робити. Традиції паломництва відродили не так давно, на початку 2000-го. До Йосафатової долини знову потягнулися люди. Відтоді у долині, названій ім'ям пастуха, з'явилося майже п'ять тисяч хрестів. Всі вони різних розмірів — від маленьких, висотою не більше десяти сантиметрів, до десятиметрових, які не так просто сюди доставити. Так само широка географія їх виготовлення. Є хрест навіть з Росії. Приносять їх сюди і від окремих сімей, організацій. Раніше на хрестах не робили написів. Тепер їх залишають на багатьох нових символах віри. Високий дубовий хрест встановили в один із сонячних днів золотої осені керівники територіальних громад району.

— Це знак подяки Всевишньому за те, що ми у мирі й злагоді відпрацювали на своїх посадах протягом цієї каденції, — каже голова районної ради Віктор Ковальський. — З чистою совістю перед людьми складемо свої повноваження.

«Ще мій дідусь працював поштарем»

Начальник Шаргородського центру поштового зв'язку, депутат районної ради Борис Хазін запропонував керівникам сільських відділень зв'язку власну форму звітності.

— Нічого особливого, — каже Борис Фавельович. — До стандартної звітності додав графу про керівників територіальних громад, сільгосппідприємств. Маю інформацію про те, які видання вони передплачують або не передплачують. Так само у тому списку є депутати, директори шкіл, керівники медичних та інших установ і організацій. Такі дані заношу особисто керівникам району — голові райдержадміністрації і районної ради. Роблю це систематично. Переконався, що вони ознайомлюються з ними і використовують у роботі.

Я теж при нагоді оприлюднюю зібрану й узагальнену інформацію. Насамперед повідомляю її депутатам на сесії райради. Прошу слова для виступу на інших районних зібраннях. Така інформація, як кажуть, спонукає до активнішої участі в передплаті. Особливо це стосується керівників підприємств, організацій і депутатів. Не дивно, що «Голос України» передплачує кожна сільська рада.

Кращі листоноші нашої газети:
Валентина Чіпак з села Івашківці та Людмила Гоїк з Деребчина організували передплату по 42 примірники нашої газети. Людмила П'яшта з Деребчина — 35, Галина Ковальчук з Івашковець та Наталія Кравець з Франтівки — по 33 примірники, Ірина Лаврова з Перепільчинець — 32 примірники.

П'ятірка кращих сільських відділень зв'язку (за показником передплати на «Голос України»):

— с. Івашківці — на одного листоношу тут передплачено 37,5 примірників «Голосу України» (начальник відділення Галина Пащук);

— с. Деребчин — 24 примірники (Галина Каназірська);

— с. Перепільчинці — 23,5 (Зоя Скорбач);

— с. Голинчинці — 22,5 (Любов Шевчук);

— с. Зведенівка — 18 примірників (Валентина Шевчук).

Шаргородський центр поштового зв'язку постійно перебуває серед лідерів в організації передплати на періодичні видання. Поступається тільки Вінниці. Але в місті над Бугом 400 тисяч жителів, а в Шаргородському районі — 60 тисяч.

Борис Хазін наголошує, що він з династії поштовиків. Ще його дідусь був листоношею, на пошті працювала мати. «Уже тому я не можу працювати абияк», — каже співрозмовник. Пам'ять про батьків, про дорогих серцю людей — для нього велика святість. Доглядає могили рідних. За власні кошти з одним із друзів виготовили і встановили на єврейському цвинтарі стелу пам'яті загиблих у фашистському гетто. Неспроста шаргородці не раз обирали його депутатом районної ради. Він комунікабельна, відверта і щира людина.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ,
Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.
Фото Віктора СКРИПНИКА.

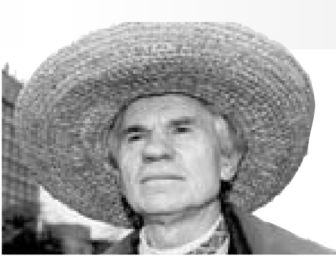

Знак християнської віри залишили у святому місці — Йосафатовій долині — керівники територіальних громад Шаргородського району.

Високий дубовий хрест встановили керівники територіальних громад району

ГОЛОС УКРАЇНИ № 184 (4934)
СУБОТА, 2 ЖОВТНЯ 2010

В Ужгороді відкрито XII Міжнародний фестиваль ляльок «Інтерлялька». Дійство, в якому беруть участь творчі колективи з Болгарії, Сербії, Білорусі, Словаччини, Польщі, Румунії, Росії, України, Угорщини й Туреччині, триватиме до 5 жовтня, *інформує наш кореспондент Василь НИТКА*

У Запорізькій обласній універсальній науковій бібліотеці імені Горького відбувся творчий вечір відомого поета, драматурга та гумориста, *Петра РЕБРА*, який доклав свого часу чимало зусиль для її відкриття, *повідомляє наш кореспондент Леонід СОСНИЦЬКИЙ*

У НОМЕР

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСТЬ

Для лісу — захист, заводові — робота

Голова Державного комітету лісового і мисливського господарства Микола Шершун і голова Закарпатської облдержадміністрації Олександр Ледида представили колективові місцевих лісівників нового начальника облуправління Ігоря Фізика. Дотепер він працював директором Клеванського держлісгоспу на Рівненщині.

На нараді директорів, головних інженерів, бухгалтерів лісомисливських господарств області обговорено економічний стан галузі. Особливий наголос зроблено на беззастережному впровадженні природозберігаючих технологій заготівлі деревини в умовах Карпатського регіону й природному відновленні лісу.

Для цього спільно з директором заводу «Турбогаз» Михайлом Качуром — одного із найпотужніших підприємств в Ужгороді, який нині не завантажений, досягнуто домовленості щодо налагодження виробництва перших 200 повітряно-трелювальних установок для потреб лісівників Карпатського регіону. Їх використання дасть можливість трелювати деревину без пошкоджень надто вразливих в ерозійному сенсі лісових ґрунтів не лише в Закарпатській, а й в Івано-Франківській, Львівській та Чернівецькій областях. У перспективі — виготовлення таких установок для поліських лісівників.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

У Верховині змагалися музики

У гірському селищі Верховина, що на Прикарпатті, пройшов третій регіональний фестиваль гуцульських троїстих музик імені Могура. Хто такий Могур, знає на Гуцульщині навіть мала дитина. Адже слава про унікального народного композитора і музиканта-віртуоза Василя Грималюка, якого в народі прозвали Могуром, дійшла до найвищих верховин. Горяни й досі вважають, що в Карпатах ще не народився майстер, який би грав краще за нього.

Цього разу у Верховині виступили 15 колективів троїстих музик та 12 музикантів-солістів із гуцульських районів Івано-Франківської та Чернівецької областей. Традиційно троїсті музики складаються зі скрипки, цимбалів і бубну. Але на фестивалі своє мистецтво показували й новостворені колективи трембітарів і сопілкарів. З кращих виступів музикантів буде сформовано другий диск «Гуцулія».

Дарина НАЗАРЧУК.

Історіографія інкорпорації Західної України: новий погляд на дискусійні проблеми

Історія інкорпорації та радянізації Західної України кінця 30–х — початку 50–х років XX століття являє собою сукупність дискусійних проблем, довкола яких і нині точаться суперечки не лише в колі істориків, а й серед політологів, правознавців, фахівців з державного управління та інших наук.

Окремо слід відзначити прискіпливу увагу до цих проблем політиків, які нерідко використовують наявні суперечності з кон'юнктурною метою впливу на окремі прошарки українського суспільства, здобуття електоральних дивідендів під час численних виборчих кампаній. Тож і не дивно, що ці, здавалося б, суто історичні, питання, уже тривалий час подаються як актуальна проблема, що є до певної міри дестабілізуючим чинником у сучасному суспільному житті. На цьому тлі цілком зрозумілим є підвищений інтерес істориків до дискусійних питань історії краю, а зняття в останні 20 років ідеологічних шор і введення до наукового обігу численних документів, які в радянський період були засекреченими, створює всі умови для послідовного і неупередженого дослідження «білих плям». Утім поява протягом останнього часу численних досліджень з історії Західної України кінця 1930-х — початку 1950-х років свідчить про те, що кількість дискусійних питань в історії краю практично не зменшується, а деякі нові праці та публіцистичні статті лише посилюють полеміку з означених питань.

У цьому контексті поява монографії І. Мищака «Інкорпорація та радянізація західноукраїнських земель (1939 — початок 1950-х рр.): історіографія», яка нещодавно побачила світ, видається корисною і актуальною не лише з точки зору генези проблемної історіографії, а й, на нашу думку, є досить вдалою спробою порівняльного аналізу праць радянського періоду, українських зарубіжних істориків та представників зарубіжних історіографій і відображення різноманіття поглядів на непрості сторінки історії західноукраїнських земель.

Монографія є досить багатоплановою, тому зупинимося лише на основних їх положеннях, які відображають найвагоміші узагальнення і висновки автора. Слід зазначити, що досі комплексного історіографічного дослідження означеної проблеми не було створено, а наявні праці не дають цілісної уяви про історіографічний процес, зміни й тенденції в дослідженні проблеми в різні періоди та представниками різних історіографій. Наукова новизна рецензованої праці отримала підтвердження в авторському підході до аналізу історіографії історії західноукраїнських земель кінця 30-х — початку 50-х років XX століття, здійсненні її періодизації, характеристиці особливостей кожного періоду історіографічного процесу. Також запропоновано авторську класифікацію історіографічних джерел, визначено найдискусійніші в сучасній історіографії питання та вперше зроблено спробу їх детальнішого аналізу на основі залучення різних джерел та порівняння оцінок і підходів до проблеми фахівців різних періодів і окремих історіографічних шкіл. Важливим чинником є те, що до історіографічного аналізу включені праці представників інших суспільних і гуманітарних наук — правознавців, політологів, фахівців з державного управління, філософів, соціологів, філологів, що значно розширює пізнавальні можливості і теоретико-методологічні засади досліджуваної проблеми.

Характерною особливістю монографії є аналіз передусім дискусійних питань. У цьому контексті помітну увагу приділено оцінкам включення Західної України до складу СРСР і УРСР представниками різних історіографій. Загалом автор аргументовано доводить, що приєднання західноукраїнських земель у 1939—1940 рр. трактується як «знакове явище в історії українського народу, що збіглося з віковічними прагненнями мільйонів українців до об'єднання». При цьому вказується на відмінність оцінок процесу інкорпорації західноукраїнських земель у сучасній польській, українській та російській історіографіях. Зокрема, польські історики наголошують як на незаконності вступу Червоної Армії на територію Західної України і Західної Білорусії, так і незаконності їх приєднання до СРСР за умовами домовленостей з Гітлером. У свою чергу, українські фахівці хоча й ставлять під сумнів легітимність вступу радянських військ у Західну Україну, проте доводять, що об'єднання земель відповідало бажанням усіх українців жити в одній державі та сприймалося як реалізація права націй на самовизначення, що згодом було визнано й учасниками антигітлерівської коаліції. У російській історіографії помітне як слідування радянській методологічній традиції, представники якої традиційно вважають вступ Червоної Армії на територію Речі Посполитої цілком виправданим з точки зору перенесення кордонів на Захід і відвернення на певний час війни, так і трактування тогочасних подій як факту спільної з нацистами агресії проти Польської держави всупереч двосторонньому мирному договору між СРСР і Польщею.

Авторів, що розглядають відновлення радянської влади в Західній Україні наприкінці Другої світової війни та возз'єднання Закарпаття з УРСР, І. Мищак певною мірою умовно розділяє на тих, що розглядають цей процес як складову соборності українського народу та втілення його мрії жити в одній державі (така теза була озвучена ще радянською історіографією), і тих, хто хоча і визнає об'єднання українських земель в одній державі як позитивне явище, та все ж схиляється до думки, що радянський уряд не стільки переймався баженнями українського народу, скільки прагнув до розширення власної території.

Окремий розділ монографії І. Мищак присвятив порівняльному аналізу основних положень радянської і сучасної української історіографій щодо характеру суспільних перетворень на західноукраїнських землях у повоєнні роки. Він доводить, що намагання радянської історіографії подати ці процеси як суцільне благо для місцевого населення значною мірою спростовується новітніми дослідженнями, автори яких відзначають жорстокість радянського режиму, прискорені темпи радянізації, небажання рахуватися з місцевими традиціями й усталеним способом життя. Крім того, певне толерування національних почуттів українців та інших народів Радянського Союзу, яке мало місце в роки війни, вже в перші повоєнні роки змінилося черговим витком репресій і переслідувань. У Західній Україні така політика держави додатково посилювалася намаганням у найкоротший період ліквідувати національно-визвольний рух, провести прискорену індустріалізацію й колективізацію, уніфікувати усі сфери суспільного життя за радянським взірцем. Помітне місце відведено відображенню в працях істориків релігійного життя в Західній Україні. Зокрема, сучасні дослідження дають можливість простежити весь трагізм ситуації довкола ліквідації УГКЦ та УАПЦ, які за підтримку українського національно-визвольного руху були звинувачені в пособництві нацистам і десятиліттями тавровані владою та радянською історичною наукою як злочинці.

У монографії наголошується, що знакові суспільні перетворення в західноукраїнських областях, які активно пропагувалися радянською історіографією, визнаються й сучасними дослідниками проблеми. Так, позитивну оцінку істориків отримали зрушення в Західній Україні за роки радянської влади у галузі освіти, культури, соціального захисту й медичного обслуговування тощо. Разом з тим влада активно поєднувала і використовувала заходи освітнього й культурницького характеру для пропаганди нового способу життя та насадження радянського типу суспільної свідомості, який на перше місце ставив потреби держави, нерідко нехтуючи при цьому основоположними правами і свободами людини.

Досить ґрунтовними є авторські висновки та рекомендації, які не лише підсумовують результати дослідження, а й привертають увагу до тих питань, що і нині залишаються малодослідженими. При цьому І. Мищак акцентує увагу на необхідності поповнення джерельної бази з історії західноукраїнських земель шляхом введення до наукового обігу численних документів, які протягом останнього часу опубліковані в сусідніх країнах, але досі не перекладені ні українською, ні російською мовами. Проте подібний докір можна висловити й автору. Так, у монографії, на нашу думку, недостатньо уваги приділено висвітленню в новітній українській та зарубіжній історіографіях питання боротьби Радянського Союзу за міжнародне визнання включення Західної України до складу Союзу РСР і проходження лінії західного кордону в роки Другої світової війни, зокрема переговорам з цього приводу з американськими, англійськими, французькими, польськими та іншими дипломатами, неодноразове порушення цього питання на зустрічах представників антигітлерівської коаліції тощо. Нині ця проблема активно дискутується не лише в українській та російській, а й польській, румунській, чеській, британській та інших історіографіях. Тож аналіз цих праць, безумовно, був би корисним.

Водночас висловлені зауваження не применшують ваги проведеного дослідження. Маємо надію, що воно якісно збагатить сучасну українську історіографію. До того ж, крім суто наукового, монографія має певне суспільне значення — вона покликана сприяти встановленню історичної справедливості, удосконаленню державної гуманітарної політики, пошуку шляхів взаємопорозуміння й примирення, виробленню представниками різних політичних і громадських об'єднань узгодженої позиції щодо нашого непростого минулого.

Володимир КУЧЕР,
доктор історичних наук, професор.

Дружба без обмежень

У Береговому відбувся традиційний (47–й) фестиваль «Дружба без кордонів». Кожне село Берегівського району, кожна школа демонстрували свій хист, свій стиль жити, вчитися й працювати по–сучасному, водночас оберігаючи традиції пращурів. Учасникам запропонували цікаву програму: конкурси, спортивні змагання, лотереї, лицарські розваги і навіть символічне віджимання вина нового врожаю...

На свято завітали голова ОДА Олександр Ледида та інші керівники краю, а також гості з сусідніх Угорщини та Польщі. Голова Берегівської райдержадміністрації Ігор Свищо у привітальному слові гостям наголосив, що це тепле, майже родинне, свято для тисяч жителів району та їхніх друзів і сусідів.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

На знімку: фрагменти свята.

Фото автора.

Силовики намагалися змінити владу в Еквадорі

Президент Еквадору Рафаель Корреа звинуватив опозицію в спробі «військового перевороту». Про це він заявив після того, як вірні йому військовослужбовці звільнили його з вимушеного, майже десятигодинного, полону в лікарні столиці країни Кіто.

Президент потрапив до лікарні після невдалих переговорів з поліцейськими, що мітингували, і військовими. Повідомляється, що демонстранти кинули убік Рафаеля Корреа шашки зі сльозоточивим газом. Після цього учасники акції протесту оточили лікарню, у якій перебував президент. Між вірними Корреа військовими й демонстрантами сталася стрілянина. Є відомості про загибель двох осіб. Є поранені.

«Усе з вини опозиції, це вони спробували все це провернути. Вони організували цю змову, тому що не можуть прийти до влади шляхом чесних виборів», — сказав президент Еквадору, виступаючи перед своїми прихильниками з балкона президентського палацу.

Акції протесту спалахнули в четвер у Кіто й Гуаякілі. Поліцейські й військові незадоволені новим законом, що скасовує надбавки й пільги держслужбовцям. В Еквадорі був оголошений надзвичайний стан. Перу й Колумбія закрили свої кордони. Протести силовиків відбуваються на тлі парламентської кризи, **передає «Євроньюз».**

Мешканці Кіто, столиці Еквадору, провели акцію на підтримку президента країни Рафаеля Корреа.

Фото Сіньхуа (Укрінформ).

Відставка Лужкова як привід згадати про права й свободи

Існує відома метафора про взаємозалежність: якщо метелик змахне крилами в Бразилії, то в США буде торнадо. Отож, якщо в Москві після відставки мера Юрія Лужкова почали говорити про перемогу демократії, то на російському Кавказі йде ескалація громадянської війни.

Нещодавно в місті Ярославлі відбувся міжнародний науковий форум. Виступив прем'єр-міністр РФ, обговорювали особливості й цінності російської політики. Не знаю, з яких причин, але експерти виявилися оптимістами: говорили про унікальність російської суверенної демократії, про економічні досягнення, про шляхи Росії до європейської цивілізації. Як сказав Володимир Путін, «наша демократія — це нагорода за здійснену нелегку роботу». «Провідний ідеолог Кремля» Володимир Сурков переконував іноземних політологів і журналістів, що розвинена демократія передбачає «демократію в головах», але необхідного розумового стану населення Росії ще не швидко буде досягнуто.

Мабуть тому, у відповідь на несміливі репліки адептів нинішнього владного режиму про те, що сміливий лист Лужкова (зрозуміло, після відставки) із критикою російської влади й особисто Дмитра Медведєва і є відродження політики, опозиція насмілилася відкрити рота: все разом почали критикувати московського керманича міста. Мер Москви й був, виявляється, «основним стовпом», архітектором всієї владної конструкції, найважливішою ланкою путінської вертикалі. Він знищив політичну систему в Росії, скасував вибори, увів цензуру в ЗМІ, оголосив головною партією «Єдину Росію».

Як пишуть класики, кожне століття має своє середньовіччя. Путінські жарти «слава Богу, в нас немає ніяких виборів» і «ми з Медведєвим домовимося, хто буде наступним президентом Росії» добре ілюструють нинішні правила політичного життя російського суспільства.

На закінчення цікаво привести приклад знакового переродження відомого кінорежисера Андрона Міхалкова-Кончаловського, який не з чуток знає, що таке демократія й права людини. Майстер кіно переконаний: «Держава в рідкому стані зливається зі стола. Її треба підморозити. Вона має жити завжди в замороженому стані. Росія вимагає авторитарного режиму. Інше питання — як це відбудеться й для чого цей режим? Це станеться не тому, що ви хочете цього чи ні, а тому, що інакше все розвалиться».

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

Футбол, візи та енергобезпека — основні питання візиту прем'єра до Варшави

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Після довгої паузи, спричиненої зміною владної команди в Україні та президентської гілки влади у Польщі, нарешті активізуються двосторонні контакти на найвищому рівні. Президент Польщі вдруге за останні два тижні прибув до України, а Польщу відвідав урядовий «десант» на чолі з Прем'єр-міністром Миколою Азаровим та віце-прем'єром Борисом Колесніковим.

Хоча як головна мета візиту глави українського уряду й окреслювалось обговорення питань підготовки до Євро-2012 (по якому, як вже повідомляв «Голос України», було підписано Дорожню карту Євро-2012), предметом переговорів у Варшаві став комплекс питань, що визначатимуть наші двосторонні відносини на більш довгострокову перспективу. Серед них найбільше уваги було приділено співробітництву у сфері енергетики (нормалізація відносин у газовій сфері, активізація співпраці по проекту Одеса—Броди), сільського господарства, транспорту, охорони довкілля, туризму, високих технологій та фінансово-банківському секторі, а також можливостям покращення інвестиційного клімату в Україні, зокрема шляхом вирішення проблеми відшкодування ПДВ польським інвесторам, які не отримують його вже впродовж майже двох років. Ці питання детально обговорювалися на засіданні міжурядової комісії з питань економічного співробітництва під головуванням віце-прем'єрів Б. Колеснікова та В. Павляка, які підписали, за його результатами, протокол в присутності прем'єрів Миколи Азарова та Дональда Туска.

Через призму ратифікованої Україною Конвенції Ради Європи «Про захист осіб» та Протоколу до неї було обговорено проблеми транскордонного трансферу даних, а також перетину кордону. А саме, йшлося про можливість зниження плати за польські візи для українців та зменшення консульського збору для тих поляків, які потребують візи для перебування в Україні.

Микола Азаров мав також аудієнцію і у президента Польщі Броніслава Коморовського, перед відльотом останнього до Ялти для участі у щорічній конференції «Ялтинська європейська стратегія» («YES»). Задекларувавши підтримку євроінтеграційних устремлінь України, Б. Коморовський звернув увагу українського прем'єра на вразливість польської та європейської громадської думки до питань дотримання принципів свободи ЗМІ та громадянських свобод державами, що декларують прагнення інтеграції до Євросоюзу.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

ФОТОФАКТ

Панамські лікарі провели першу в країні операцію з розділення сіамських близнюків: тепер доньки Сари Гіл — Іннет і Яннет Фернандес — одержали шанс на самостійне життя.

Фото Сіньхуа (Укрінформ).

Бразилія обирає главу держави

Завтра в Бразилії відбудуться президентські вибори. За даними соцопитування агентства DataFolha, 62-літня Ділма Руссефф, яка представляє партію Трудящих (PT), набирає 47% виборчих уподобань, істотно випереджаючи найближчого суперника, колишнього губернатора штату Сан-Паулу Жозе Серра, за якого готові віддати свої голоси 28% бразильців.

Ділма Руссефф вважається спадкоємицею діючого президента Бразилії Луїса Інасіу Лула да Сілви. Протягом всієї виборчої кампанії Лула, популярність якого в країні дуже велика, не переставав агітувати виборців за колишню главу своєї адміністрації.

Очікується, що у випадку перемоги Ділма Руссефф продовжить курс свого попередника, який зумів домогтися не тільки значного економічного зростання, а й став автором безлічі соціальних проектів, спрямованих на зменшення соціальної нерівності в країні й боротьбу з бідністю, **повідомляє РІА «Новости».**

ПЛАНЕТА

У Страсбурзі готуються до дискусії про нашу демократію

ПОЧАТОК НА 1 СТОР.

Також серед основних питань порядку денного осінньої сесії ПАРЄ термінові дебати на тему «Недавнє посилення риторики з проблем національної безпеки в Європі: питання про циган», а також виступ прем'єр-міністра «колишньої Югославської Республіки Македонія» Николи Груєвського й міністра закордонних справ Німеччини Гідо Вестервелле.

Серед інших тем — боротьба з екстремізмом, права людини і бізнес, а також дебати за доповіддю «Доступ жінок до законної медичної допомоги: проблема неврегульованості питання про відмову в наданні медичної допомоги через релігійні або інші переконання». Асамблея обговорить низку доповідей щодо захисту прав дітей: «Насильство над дітьми в дитячих установах: забезпечення повноцінного захисту жертв», «Діти, що залишилися без піклування батьків: необхідні термінові заходи», «Забезпечення права на освіту для хворих дітей і дітей-інвалідів». У дебатах за третьою доповіддю виступить Хайрюнісса Гюль (Туреччина), під патронажем якої проходить кампанія «Освіта відкриває можливості».

Парламентарі також візьмуть участь в урочистій церемонії, присвяченій 60-річчю Європейської конвенції з прав людини, **повідомляє прес-служба Ради Європи.**

ІНВЕСТИЦІЇ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

У Могилеві готуватимуть насіння по-французьки

Сучасний сільськогосподарський комплекс з виробництва та зберігання насіння відкрили у селі Могилів Царичанського району на Дніпропетровщині. Проектна потужність заводу — 18 250 тонн насіння на рік. Це четвертий комплекс у Європі, побудований коштами французьких інвесторів — групи MAISADOUR — за участі Європейського банку реконструкції та розвитку. Інші три збудовані у Франції (два) та в Іспанії (один).

Цей завод — найпотужніший не лише в Україні, а й в усій Європі, зазначив на урочистому відкритті голова обласної ради Євген Удод. Посол Франції в Україні Фор Жак погодився, що заводу такого рівня навіть у його країні немає. А нинішню подію оцінив як дуже важливу для співробітництва обох країн. Завдяки застосованим сучасним технологіям Дніпропетровщина буде забезпечена суперякісним гібридним насінням кукурудзи, соняшнику і ріпаку, що дозволить суттєво збільшити врожайність та класність цих зернових культур. Ринок збуту продукції планується поширити на країни СНД, Європи, Середземноморський регіон.

Очевидно, чому саме на Дніпропетровщині інвестор вирішив вести таке будівництво: з виробництва соняшнику область посідає перше місце в Україні (20,5 відсотка від загального обсягу), а з виробництва зерна та зернобобових культур — друге (7,7 відсотка). Завод збудували трохи більше як за рік на території колишньої молочно-товарної ферми. Наступного року планується відкрити другу чергу виробництва, а у 2012-му — третю. На підприємстві вже створено близько ста постійних робочих місць і понад двісті сезонних. Крім того, могилівці розраховують також, що воно долучиться до вирішення соціальних і екологічних проблем району. За словами голови Царичанської райдержадміністрації Миколи Стеценка, французька компанія вже виділила 100 тисяч гривень на розвиток соціальної інфраструктури Могилева.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

У Дніпропетровську анонім «замінував» ринок ТЦ ТОВ «Янтарне». Правоохоронці оперативно евакуювали людей, але вибухівки не виявили, тепер шукають зловмисника, *інформує наш кореспондент Тетяна Колядинська*

За даними опитування, проведеного Міжнародним дослідницьким центром ІФАК, 46% українців хочуть частіше відвідувати Євросоюз, якщо той скасує візи, однак у 43% опитаних на це немає коштів

У НОМЕР

МИКОЛАЇВ

Державний ліс роздали приватникам

Посадові особи управління земельних ресурсів Миколаївського міськвиконкому незаконно розпорядилися майже півтора гектарами землі державного лісового фонду, віддавши її в приватну власність. Державним інтересам завдано суттєвих збитків — майже на два мільйони гривень.

Факти службової халатності чиновників управління земельних ресурсів виявила прокурорська перевірка. **За інформацією прес-служби обласної прокуратури**, порушено кримінальну справу. Триває слідство.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

Працівника органів юстиції чи то викрадали, чи то ні...

Заплутана історія сталася з одним із працівників органів юстиції Донеччини. Спочатку місцеві інтернет-видання розповсюдили повідомлення про нібито викрадення посадовця державної виконавчої служби. Згодом ГУМВС України в області підтвердило: міліція отримала інформацію про те, що невідомі особи насильно посадили до автомобіля чоловіка та повезли в невідомому напрямку. Правоохоронці зазначили, що викраденим є працівник органів юстиції. «Міліцією негайно був введений план «Перехоплення», вживаються всі необхідні заходи щодо встановлення місцезнаходження викраденої особи та затримання зловмисників», — зазначили у відділі зі зв'язків із громадськістю обласного управління міліції.

«Пропажа» знайшлася за кілька годин. Правоохоронці повідомили журналістам, що зниклий співробітник органів юстиції вийшов на зв'язок зі своїм керівництвом та пояснив, що перебуває на лікуванні. Тоді чиє викрадення бачив свідок, який подав сигнал до міліції? За словами начальника Донецького міського управління міліції Віктора Дубовика, за фактом викрадення порушено кримінальну справу, у рамках якої встановлюються всі обставини того, що сталося.

Ліна КУЩ.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ

Пільги на паливо та газ надаватимуть натурою або готівкою

Голова Кіровоградської облдержадміністрації Сергій Ларін підписав розпорядження «Про натуральні норми забезпечення населення твердим паливом та скрапленим газом для надання пільг та житлових субсидій у 2010 році». У документі йдеться про те, що райдержадміністрації мають надавати пільги на тверде паливо та скраплений газ у натуральному виразі або готівкою за бажанням громадян. Зазначається, що відповідно до статті 46 Закону України «Про Державний бюджет України на 2010 рік» райдержадміністрації та міськвиконкоми мають право встановлювати збільшені норми на придбання твердого палива та скрапленого газу особам, які мають право на пільги та житлові субсидії відповідно до чинного законодавства, за рахунок коштів відповідних місцевих бюджетів, **повідомляє прес-служба Кіровоградської ОДА.**

Ціни на харчові продукти до кінця року можуть зрости на вісім відсотків

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Проте в магазинах, судячи із тамтешніх цін, заяв міністра не чули і про «більш ніж достатнє» врожайність не здогадуються. Адже вартість тієї ж картоплі чи то моркви осінньому сезону явно не відповідає.

— Картопля — 5—6 гривень, морква, цибуля, буряк — по 5 гривень. Таких цін я, мабуть, ще ніколи восени не бачила. Минулого року, здається, все це як мінімум гривні на дві дешевше було, — розповідає киянка Ніна Василівна.

Тим часом цьогорічним цінам не лише прості українці дивуються. Бентежать вони і сильних світу цього. Так, нещодавно в Одесі у народ вирішив сам Прем'єр-міністр країни вийти. Микола Азаров під час відвідин цього міста зайшов до одного з місцевих магазинів і... прозрів: «Асортимент є, ціни тільки не ті. На кінець вересня ціни повинні бути не такі». Найбільше за живе прем'єра взяла вартість картоплі — 5,50 гривні за кілограм. А на його думку, ціна не має перевищувати 3 гривні 50 копійок.

А от на думку Леоніда Козаченка, президента Української аграрної конфедерації, голови Ради підприємців при Кабінеті Міністрів України, здорожчання харчових продуктів — світова практика.

— У країнах Європейського Союзу, скажімо, ціни на хліб зросли на 17 відсотків, на м'ясо — на 15. В окремих країнах вартість молока збільшилась на 10 %. Загалом з початку року харчові продукти подорожчали на 7—8 відсотків. І ніде, в жодній іншій країні, цю ситуацію не змушували коментувати керівництво держави. Бо це — всесвітня тенденція, спричинена стрімким зростанням населення і скороченням виробництва, — розповів учора на прес-конференції пан Козаченко.

На Україну, хочемо ми того чи ні, ця «всесвітня тенденція» також поширюється. Тільки до цих 7—8 відсотків ще додається і наша, вітчизняна інфляція. Що ж до перспектив на майбутнє, то: «Я не бачу жодних підстав, щоб ціни на продукти зросли більш як на 5—6, ну максимум 8 відсотків протягом року», — каже пан Козаченко.

У тому, що різких скачків цін не буде, впевнений і Володимир Лапа, генеральний директор асоціації «Український клуб аграрного бізнесу». Мовляв, нині оптові ціни реалізації вже досягли свого максимуму. Тому рости їм просто немає куди. «Приміром, вони можуть і надалі піднімати ціни на молоко, але тоді люди просто почнуть купувати, скажімо, польський сир», — упевнений пан Лапа. Щоправда, трохи гірші перспективи вимальовує експерт для агропромислового комплексу на наступний рік. Буцімто нововведення, заплановані проектом Податкового кодексу, і переведення нарахування дотацій для виробників молока та м'яса в ручний режим можуть уже майбутнього літа негативно позначитись на стані АПК.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Більшість товарів споживачам не по кишені

Споживчі настрої українців у серпні 2010 року істотно погіршилися, **повідомляється в прес-релізі Міжнародного центру перспективних досліджень.** «Індекс споживчих настроїв обвалився одразу на 12,7 пункту до позначки 73,7. Це означає, що споживчі настрої більш ніж 60% населення України песимістичні», — йдеться у прес-релізі. При цьому МЦПД нагадує, що споживчі настрої в країні погіршуються з початку літа. «До розчарування населення в діях влади, що було основним фактором падіння споживчих настроїв улітку 2010 року, у серпні додалося неконтрольоване зростання цін на харчові продукти. Оскільки витрати на продовольство становлять значну частину бюджету більшості українців, його подорожчання призвело до обвалу оцінок особистого матеріального становища громадян», — констатує керівник програми «Соціальна економіка» МЦПД Максим Борода.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Якщо води Лімниці підуть у кар'єр, наслідки будуть катастрофічні

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Домбровський кар'єр — єдиний не лише у Європі, а й у світі гірничий об'єкт, де видобуток солі здійснювали відкритим способом. Глибина його — 140 м, площа — 64 га. Експлуатувався він з 1967 р. Південна і північна частини кар'єру розділені перемичкою. В період інтенсивних дощів у липні 2008 року її розмило. Кар'єр весь час затоплюється атмосферними та грунтовими водами. Тут уже накопичено більше 16 мільйонів кубічних метрів розсолів. До того ж борти кар'єру і зовнішні відвали руйнуються соляним карстом.

Науково-дослідний та проектний інститут ВАТ «Гірхімпром» розробив проект «Консервація Домбровського кар'єру з рекультивацією зовнішніх відвалів № 1, 4 та хвостосховищ № 1, 2 та спорудження стіни в грунті», який пройшов комплексну державну експертизу і був схвалений відповідними міністерствами. Вартість його реалізації становить понад 89 мільйонів гривень. У червні цього року виконавчий комітет Калуської міської ради уклав договір на виконання будівельно-монтажних робіт згідно зі згаданим проектом з ТОВ «Фінансова енергетична корпорація України» (Київ). У липні генпідрядник розпочав виконання підготовчих робіт.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

Щоб увімкнули світло, мешканці колишнього гуртожитку перекрили дорогу

До такої акції вдалися мешканці будинку по вулиці Бродівській, 54 у Тернополі. У колишньому гуртожитку колишнього комбайнового заводу проживає 203 сім'ї, 18 з них заборгували понад 13 тисяч гривень. Енергетики довго не думали і відключили світло усім. Оскільки мешканці здебільшого користуються електричними плитами, то впродовж двох діб люди не могли готувати їсти. Ті, хто справно платить за електроенергію, збунтувалися. Спочатку вони самі вирішили поговорити з боржниками, але ті зачинилися. Обурені люди вийшли на дорогу, однак світло ввімкнули лише тоді, коли будинковий комітет зібрав додаткові кошти з тих, хто й так платить, у рахунок погашення боргів. Тепер доведеться «вибивати» їх з боржників. До речі, це не перший випадок, коли через борги в цьому будинку вимикають світло.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Затримано «чорного» археолога

У Тальнівському районі співробітники обласного управління боротьби з організованою злочинністю затримали «чорного» археолога. Перед цим оперативники зробили контрольну закупку у торговця раритетами. Зокрема, за солідну суму придбали жіночий пістолет 30-х років минулого століття під назвою «Бульдог» і рушницю Мосіна. При обшуку машини правопорушника вилучено обріз, 300 патронів калібру 7,62 міліметра, 2 гранати РГ. Проти «любителя старовини» порушено кримінальну справу, триває слідство.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

ФОТОФАКТ

Фото Миколи МЯКШИКОВА (Укрінформ).

У селі Могилів Дніпропетровської області відкрили сільськогосподарський комплекс з виробництва й зберігання насіння кукурудзи, соняшника та ріпаку, збудований на гроші французьких інвесторів за участю ЄБРР.

У Запоріжжі дві біди — негода і мости

Більш як двомісячна відсутність дощів у місті закінчилася потужною зливою з буревієм. Тому ввечері 30 вересня дорожній рух у бік Правого берега було майже паралізовано.

Каналізація не справляється із потужними «ріками» на вулицях міста і особливо на головній магістралі — проспекті Леніна. Автомобілі буквально захлинаються водою. Додають проблем часті ДТП, які трапляються в районі греблі Дніпрогесу чи поблизу мостів Преображенського. Крім того, трьох смуг руху в одному напрямку для міста, в якому лише на Правому березі проживає 300 тисяч осіб і за добу проїздить кілька тисяч транзитних автомобілів, замало. Будівництво ж нових мостів просувається надто повільно. Уряд періодично «підкидає» то 20, то 50 мільйонів гривень на будову, хоча потрібно щонайменше 1,5 мільярда на рік.

Залізниця між Сімферополем та Севастополем стане швидкісною та комфортною

Ремонт 19 пасажирських платформ, 8 переїздів та 65,7 км колії між Сімферополем та Севастополем планують завершити вже цього місяця. Крім того, на цій ділянці замінять усі бокові колії, щоглові світлофори та релейні шафи, 19 стрілкових переводів, буде здійснено реконструкцію мереж електропостачання та освітлення посадкових платформ тощо. Також модернізують будівлі на станціях Інкерман-1, Верхньосадова, Сирень, Бахчисарай, Самохвалове, Почтова та Чистенька.

Роботи з модернізації залізничної інфраструктури на напрямку Сімферополь—Севастополь на Придніпровській залізниці ведуться з червня 2010 року для прискорення руху поїздів, збільшення пропускної спроможності дільниці та підвищення комфорту пасажирів. Ремонт проводиться бригадами залізничників Придніпровської залізниці.

Головний інженер, перший заступник начальника Придніпровської залізниці Олександр Завгородній під час чергового робочого засідання дорожнього штабу з модернізації залізничної колії запевнив, що модернізацію залізничного напрямку Сімферополь—Севастополь буде закінчено у жовтні цього року. За його словами, нині вже капітально відремонтовано 7 пасажирських платформ на перегонах та 7 — на станціях, ще 5 — у процесі відбудови. Приведена в належний санітарний та естетичний стан смуга відведення довжиною 63,6 км. Оновлені всі пікетні та сигнальні знаки на дільниці.

Олександр Завгородній розповів, що до 21 жовтня у Сімферополь прибуде новий електропотяг підвищеного комфорту, який ходитиме по маршруту Сімферополь—Севастополь. Залізничник проінформував, що після модернізації колії час руху приміських потягів у Севастополь скоротиться з 2 годин 20 хвилин до 1 години 40 хвилин.

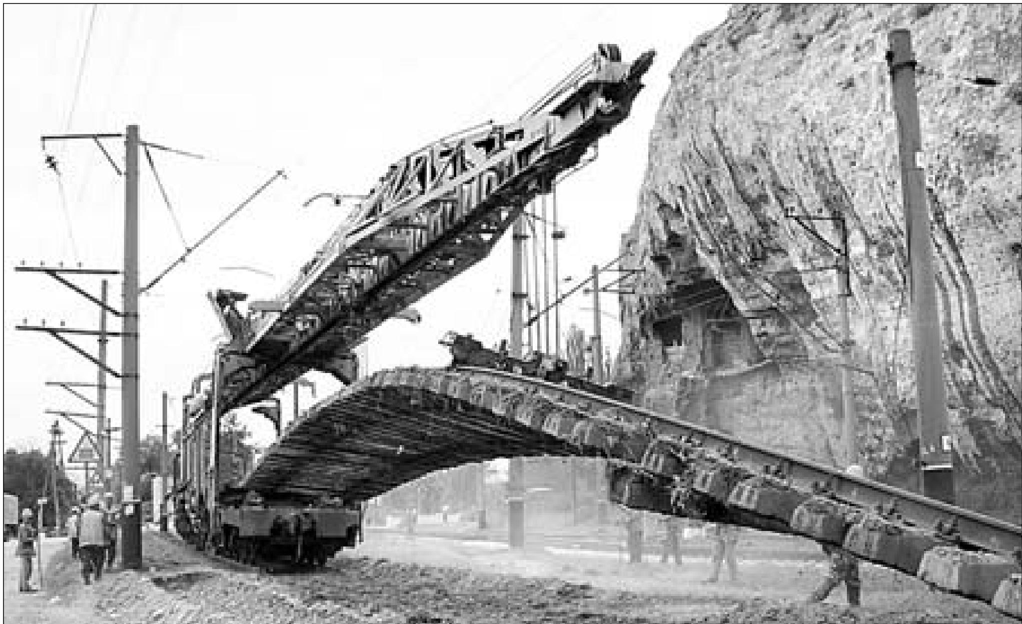

Фото прес-служби державного підприємства «Придніпровська залізниця».

На знімку: ремонт залізниці на ділянці Сімферополь—Севастополь.

Георгій ВЕРВЕС.

Автономна Республіка Крим.

Розслідування причин смерті дитини після щеплення триває

У Донецьку триває розслідування причин смерті восьмимісячної дитини. Батьки дівчинки переконані: трагедію спричинило щеплення, зроблене за п'ять днів до смерті. В. о. головного державного санітарного лікаря Донецької області Роман Родина повідомив: за попередніми висновками комісії у складі міських та обласних фахівців органів охорони здоров'я та санепідслужби, летальний випадок збігається за часом зі щепленням вакциною «Пентаксим». Нині працює комісія фахівців державного підприємства «Центр імунобіологічних препаратів» МОЗ. Тривають вірусологічні та гістологічні дослідження. Остаточний висновок буде зроблено після завершення роботи комісії та отримання результатів лабораторних досліджень.

Медики уточнили, що клінічний діагноз померлої — тяжкий перебіг гострої кишкової інфекції, гострий менінгіт, нейротоксикоз. Дівчинці зробили перше щеплення згаданою вакциною французького виробництва. До області надійшли 13,2 тисячі доз, загалом до кінця жовтня вже прищеплені майже 8 тисяч дітей. Зареєстровано 90 випадків місцевих реакцій та 82 випадки загальних звичайних реакцій. В обласній санепідемстанції кажуть, що питома вага післявакцинальних реакцій значно менша за гранично допустиму. Умови транспортування та зберігання вакцини відповідали нормі, а порушень процедури вакцинації у дитини не виявлено, запевняють лікарі.

Тим часом міський голова Олександр Лук'янченко доручив провести ретельне розслідування випадку з обваленням козирка під'їзду на трьох підлітків. Хлопці розважалися тим, що разом нависали на козирок запасного виходу житлової дев'ятиповерхівки, через що залізобетонна конструкція впала. «Незалежно від того, винні діти чи ні у тому, що трапилося, їм повинна бути надана якнайкраща медична допомога. Необхідно у найстисліші терміни перевірити дії посадових осіб і працівників житлової організації, на балансі якої перебуває будинок», — вважає міський голова.

Ліна КУЩ.

ФОТОФАКТ

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

Козак Костянтин Кубишев разом з іншими добровільними помічниками ДАІ у Городні на Чернігівщині чергує біля навчальних закладів, що розташовані поблизу автотрас: такі пости запроваджені в області з початку навчального року.

Кількість бездомних у Луганську зростає

За 9 місяців поточного року в Луганську зареєстрована 121 особа без певного місця проживання. Торік їх було всього 84. Про це на засіданні оперативного обласного штабу з соціального захисту бездомних громадян і безпритульних дітей повідомив заступник голови Луганської обласної адміністрації Олександр Ткаченко, **передає Cxid.info**.

«Зиму обіцяють сувору, тому ми вже зараз починаємо роботу з організації допомоги бездомним, і з наближенням холодів будемо її активізувати. В цю зиму ми повинні ввійти готовими надавати допомогу громадянам, які залишилися без притулку», — каже Олександр Ткаченко.

За словами заступника голови облдержадміністрації, соціально-економічні умови сприяють тому, що люди залишаються без даху над головою, бродяжать. Суспільство має допомогти їм повернутися до нормального життя. «Ми повинні їх захистити, вилікувати, щоб вони не гинули на вулицях, у підвалах і підворіттях», — закликав Олександр Ткаченко.

Викрито черговий конвертаційний центр

Близько 82 мільйонів гривень за рік своєї діяльності перевів у готівку 49-річний житель обласного центру. **Як повідомила прес-служба управління податкової міліції ДПА у Черкаській області**, гроші зловмисник отримував через каси банківських установ, надаючи їм фальшиві документи. За свої послуги спритник брав 4—6 відсотків від конвертованої суми. Під час затримання правопорушника з його машини вилучено 230 тисяч гривень готівки. На рахунках «директора» конвертаційного центру податківці виявили 19 мільйонів гривень. Наразі на рахунки та майно затриманого накладено арешт, триває слідство.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Говоритимуть про візи й прикордонну інфраструктуру

На Закарпатті відновлено після дворічної перерви роботу українсько-словацької міжурядової комісії з питань транскордонного співробітництва. На VIII засіданні від української сторони співголовою обрано першого заступника міністра економіки Володимира Бандурова, від словацької — державного секретаря міністерства внутрішніх справ Мароша Жилінку.

Під час минулої зустрічі 2008 року в Пряшеві (Словаччина) було розглянуто пропозицію щодо відкриття на спільному кордоні пункту пропуску «Улич—Забродь». На черговому засіданні мали представити відповідне обгрунтування. Нині на порядку денному також візове питання, проблема розбудови прикордонної інфраструктури, розробка спільної програми запобігання і ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій і комплексного плану протипаводкових заходів. Заплановано підписання між Закарпатською областю та Кошицьким і Пряшівським самоврядними краями угоди про взаємне інформування у разі надзвичайних ситуацій.

— Словаччина вважає співпрацю з Україною одним із пріоритетів зовнішньої політики, — наголосив державний секретар Марош Жилінка. — Переконаний: комісія розробить дієві рекомендації, які допоможуть на державному рівні вирішити актуальні проблеми словацько-українських відносин.

Керівник області Олександр Ледида нагадав, що Закарпаття межує з чотирма країнами Євросоюзу, і в місцевих мешканців часто виникають питання щодо віз. Тож, на його думку, варто розглянути питання відновлення роботи в Ужгороді представництва Міністерства закордонних справ України, яке щойно закрито.

Василь НИТКА.

Ужгород.

ФОТОФАКТ

Фото надано Центром пропаганди ГУ МНС України у Миколаївській області.

Миколаївські рятувальники проводять евакуацію потерпілих від умовної пожежі під час навчань у боулінг-клубі «Шторм».

У НОМЕР

РІВНЕ

Готуються до 450-річчя української першокниги

На Рівненщині готуються до святкування 450–річчя Пересопницького Євангелія, на якому присягають українські президенти. За задумом керівництва області, це буде не лише масштабне свято, а й оновлення села Пересопниця Рівненського району, створення тут постійно діючого культурно–туристичного центру, до якого буде неодмінний інтерес не лише у громадян нашої країни, а й в іноземних туристів.

Головною подією святкування має стати урочисте завершення піврічного марафону із написання всіма українцями літературного перекладу Пересопницького Євангелія. Відомі українці з усіх куточків світу і, звісно, з усієї України, власноруч напишуть кожен по кілька рядків з першокниги, а завершити цю працю має сам Президент України, після чого всі рукописи урочисто з'єднають в унікальну книгу. Надалі вона зберігатиметься у Пересопниці, і всі відвідувачі зможуть долучитися до її написання, а їхні імена поповнюватимуть перелік «співавторів».

— До написання книги плануємо залучити й інші слов'янські народи, і, звичайно ж, п'ятьох слов'янських президентів. Це дасть можливість підвищити статус події до рівня міжнародної і об'єднавчої, — ділиться планами голова Рівненської ОДА Василь Берташ.

У рамках проекту «Пересопниця» заплановано також відкриття Центру археології та музею. Інститут археології НАН України підтвердив готовність створити в Пересопниці постійно діючу археологічну експедицію, в якій працюватимуть науковці, студенти, школярі і навіть туристи. В музеї, крім археологічних знахідок, буде виставлено факсимільне видання Пересопницького Євангелія та інші унікальні книги, пов'язані з цим давнім селом.

Проект передбачає також проведення науково-практичної конференції «450-річчя Пересопницького Євангелія»; фестивалю духовної музики; реконструкції укріплень Пересопниці (X—XIII ст.) та відкриття пішохідного туристичного маршруту, який об'єднає кілька споруд — копій старовинних будівель. Вони будуть розташовані на місцях де, за даними археологів, розміщувалися тисячу років тому. Відкриття маршруту супроводжуватиметься театралізованим дійством, що відбуватиметься на сцені у вигляді старовинної будівлі. Вона, власне, і буде центральним місцем усіх святкових подій.

Такі пропозиції щодо відзначення ювілею української першокниги озвучив Василь Берташ під час зустрічі з Прем'єр-міністром України Миколою Азаровим. Назвав керівник області й суму, необхідну для їх реалізації. А це майже 40 мільйонів гривень, які потрібні для того, щоб реконструювати автодороги до села Пересопниця, упорядкувати територію біля пам'ятного знаку «Пересопницьке Євангеліє». Частину цієї суми спрямують на розвиток соціальної інфраструктури і стабільне енергопостачання у селі Пересопниця, а також створення Центру археології та музею.

Олександра ЮРКОВА.

24 вересня. У Києві відбулася акція із захисту Пейзажної алеї від забудовника — Міністерства закордонних справ.

25 вересня. У Черкасах було проведено культурно-розважальну акцію, присвячену міжнародному Дню миру.

26 вересня. У Києві відбулася акція зі святкування Всесвітнього дня серця.

28 вересня. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин взяв участь у розширеному засіданні Комітету з економічних реформ під головуванням Президента України.

27 вересня. Будівельники працюють під час урочистого відкриття залізничного сполучення через р. Дніпро по Дарницькому залізнично-автомобільному мостовому переходу.

29 вересня. Київ. Керівник прес-служби СБУ Марина Остапенко *(праворуч)* розмовляє з журналістами під час громадської акції проти нецивілізованих дій Служби Безпеки України «Чи збирає СБУ про мене інформацію?».

30 вересня. Київська область. У Гостомелі відкрився VII Міжнародний авіаційно-космічний салон «Авіасвіт-XXI».

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Анастасії СИРОТКІНОЇ, Сергія КОВАЛЬЧУКА та УНІАН

Учитель — учень. Є контакт!

Як уже писав «Голос України» у №182 за 30 вересня, до Дня вчителя Голова Верховної Ради Володимир Литвин вручив парламентські нагороди найкращим освітянам нашої країни. «У цей день всі намагатимуться вас залюбити», — сказав керівник парламенту, звертаючись до педагогів. Водночас він наголосив, наскільки важливо, щоб кожен вчитель відповідально ставився до своєї щоденної роботи, бо від цього залежить доля всієї країни.

Ідея започаткувати таку нагороду для освітян у Верховній Раді народилася ще у 2007 році. Саме тоді за ініціативою заступника голови Комітету з питань науки та освіти Катерини Самойлик на розгляд парламентаріїв було внесено відповідну постанову, за яку проголосували 250 народних депутатів. Тож уже 2008-го 30 найкращих педагогів отримали відзнаки українського парламенту, а до них вагомий додаток — 20 тисяч гривень. Грошовий бонус особливо важливий на тлі хронічного недофінансування освітянської галузі. Яке, до речі, і на врученні премії далося взнаки: торік нагородження не відбулося саме через брак коштів у державній скарбниці. Натомість цього року відшукали можливість, щоб нагородити вчителів у будинку під куполом, в залі для прийому високоповажних гостей.

Три десятки найкращих педагогів вибирали з-поміж 700 тисяч працівників загальної, середньої, професійно-технічної, дошкільної та позашкільної освіти. Свого найкращого вчителя визначили в кожному регіоні країни.

Серед лауреатів — 38-річний вчитель фізики комунального закладу «Маріупольський міський ліцей» Микола Бабенко. Каже, що високо цінує таку державну нагороду, бо й вкладає у працю чимало. Роботу свою вчитель фізики називає творчою. Найбільше його захоплює підготовка дітей до олімпіад. Кожного із своїх учнів пам'ятає на ім'я та прізвище. З усіх виокремив Анастасію Антонову, яка торік розвіяла міф, що фізика — не жіноча наука, отримавши срібну медаль на міжнародній олімпіаді, яка відбувалася в Мексиці. Як вчителеві вдається заохотити дітей до вивчення такого серйозного предмету? Рецепт простий: додати задачці «антуражу» — замість точки «А» і «В», приміром, ввести мультяшного героя, зробити так, щоб завдання не було абстрактним, а якомога більше прив'язаним до реального життя. Саме таким методом здебільшого і вдається Миколі Бабенку розпалити у своїх вихованців любов до фізики.

Педагог не погоджується із стереотипами, які нав'язує сучасна система освіти. Мовляв, як можна «скласти модель обдарованої дитини»? Адже кожен учень — індивідуальність, і завдання педагога — побачити цю особливість, розкрити кожну крихту таланту і примножити її. Без зайвої скромності Микола Бабенко вважає, що йому це вдалося, адже за свій 16-річний стаж роботи в школі виплекав трьох призерів міжнародних олімпіад і 13 — всеукраїнських. Та, на його думку, мало плекати талант — слід докласти чимало зусиль, щоб він вступив до українського вузу і залишився працювати на благо своєї Вітчизни. Тому маріупольський вчитель агітує своїх вихованців вступати саме в наші вузи і каже, що протягом останніх декількох років у випускників з'явилося розуміння, що свій талант треба використовувати на благо рідної країни, а відтак — бажання вступати в національні університети.

Отримані від українського парламенту гроші фізик планує витратити на себе. Однак у його фінансових планах — і подарунок для навчального закладу, в якому викладає. Та, каже, що найбільшою відзнакою все-таки залишається учнівська вдячність. Він тримає з учорашніми школярами контакт — пише на електронку, телефонує. Буває, що діти, приїхавши з інших міст, де навчаються у вузах, просто кидають сумку за батьківський поріг і поспішають до школи — посидіти на уроці. Для Миколи Бабенка, як і для сотень інших педагогів, саме це і є справжньою вдячністю.

Надія СМІЯН.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Університет, в якому починається шлях до успіху

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

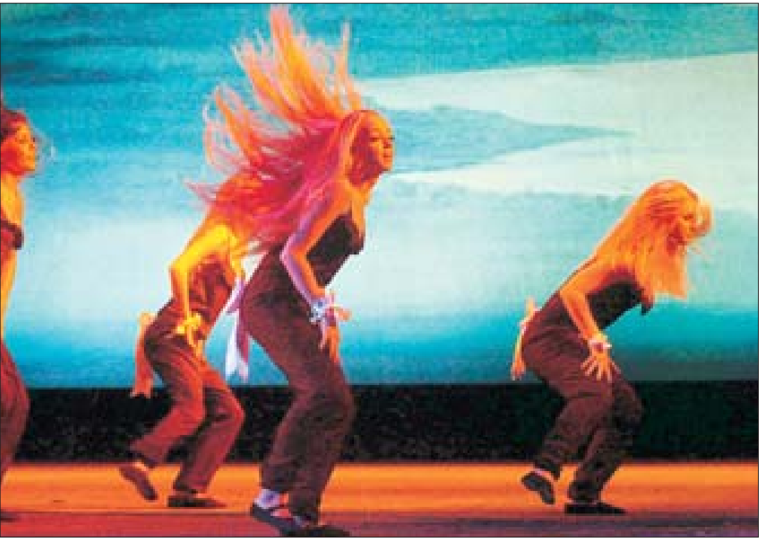
Привітати альма-матер з ювілеєм прийшли його нинішні і колишні студенти. Так у залі Національної опери України зустрілися різні покоління людей, в яких, однак, знайшлося чимало спільних тем для обговорення. Урочиста частина свята розпочалася Гімном України, після чого слово взяв заступник міністра фінансів Юрій Шевченко. Від імені Кабміну й особисто Прем'єр-міністра України Миколи Азарова він привітав Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі із 15-річчям і нагородив деканів і завідувачів кафедр університету почесними грамотами з врученням пам'ятних знаків.

— У 2007-му шляхом злиття двох потужних навчальних закладів Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі розширив свої освітні можливості і сьогодні є провідним вищим навчальним закладом країни, — підкреслив він. — А його випускники продовжують сприяти економічному розвитку держави, застосовуючи свої знання у сфері державних фінансів та міжнародної торгівлі.

До цих слів приєднався і заступник міністра економіки Валерій П'ятницький, який зазначив, що у профільному відомстві працюють десятки випускників УДУФМТ, які, зокрема, брали участь у переговорах щодо вступу нашої держави до Світової організації торгівлі.

Серед інших високопосадовців, свої привітання «ювіляру» передав Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, який побажав вузу «миру, добра, благополуччя, нових успіхів, вагомих звершень на благо рідного народу в ім'я української держави»: «Становлення вашого навчального закладу збіглося з непростими часами державної розбудови країни, її суб'єктного утвердження на міжнародній арені, налагодження та стрімкого розвитку партнерських зв'язків зі світовим товариством. Враховуючи світові тенденції, Україна не могла залишатися осторонь світових інтеграційних процесів, саме тому фінансовій діяльності та міжнародній торгівлі стала приділятися виняткова увага. Одним із вагомих її результатів стало повстання Українського державного університету фінансів та міжнароної торгівлі.»

Він також делегував народному депутату Володимиру Стретовичу **(на знімку вгорі ліворуч)** повноваження нагородити цінним подарунком — годинником Голови Верховної Ради за високий професіоналізм трудовий колектив університету, а саме: декана юридичного факультету В. Гриценка, ректора О. Покрещука, завідувача кафедри цивільних та кримінально-парвових дисциплін З. Смітієнко.

Вл. інф.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На Буковині в селі Чорторії лебеді залишилися без звичного місця зимівлі: через літню повінь знищено унікальний став із теплими джерелами, *повідомляє Liga.net*

Сьогодні під загрозою зникнення перебуває 17 тисяч видів тварин і рослин. Про це заявив генеральний секретар ООН Пан Гі МУН. Генсек наголосив, що це пов'язано з неконтрольованою людською діяльністю

Привітання Голови Верховної Ради України

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Ваша діяльна любов до дітей своїм прикладом вчить їх насамперед пізнавати й любити світ, цінувати життя, виховувати характер. Завдячуючи саме таким, позапредметним і духовно високим урокам, підростаюче покоління формується у свідомих людей, соціально активних громадян, палких патріотів.

У непрості як для вчителів, так і для учнів часи ви з честю несли свою благородну й благодатну місію, залишаючись осердям суспільного буття нації, її наймогутнішою гуманітарною силою.

Нині, можливо, як ніколи нагально, перед кожним педагогом стоїть надзвичайно важливе завдання — не просто озброїти школярів глибокими й міцними знаннями, а й навчити ними правильно користуватися, вміти виокремлювати з величезного інформативного масиву найсуттєвіше, найпотрібніше, відсівати шкідливе й другорядне, зробити їх здатними до найповнішої реалізації своїх можливостей.

Приємно відзначити, що нашому вчительству здебільшого це вдається. Хоча очевидне й інше — для того, щоб педагогічні колективи працювали краще, йшли врівень із сучасними викликами й запитами, необхідно розв'язати ще немало складних питань. Безперечно, держава завинила перед учителями і з оплатою праці, й з гідним визначенням їхнього соціального статусу. Це справедливий докір владі. Але є тверда впевненість — зі стабілізацією ситуації в державі, з розвитком економіки країни ці питання будуть першочергово розв'язані.

У цей знаменний день від усієї душі зичу всім вам миру, добра, благополуччя, довгих і щасливих років життя. Нехай ваші успіхи стануть продовженням успіхів ваших учнів.

Володимир ЛИТВИН.

Дорогі мої земляки! Щиро вітаю вас, учнів і батьків із нашим святом — Днем учителя!

У цей особливий святковий день ми всі стаємо учнями, подумки сідаємо за шкільні парти і не без деякого остраху чекаємо, кого з нас сьогодні викличуть до класної дошки. Та чи всі ми добре підготувалися до відповіді, щоб не отримати двійку?

Мабуть, — ні. А тому цей особливий святковий день також нагадує нам про величезний і досі ще не цілком усвідомлений внесок наших учителів у виховання майбутніх громадян суспільства в незалежній Україні.

Ми з вами добре знаємо, що все те добре, яке носимо у своєму серці й розумі, ми отримали від наших дорогих учителів. Для багатьох нас це свято знову нагадує про велике значення і глибокий зміст щоденної самовідданої праці наших славних педагогів, які формують майбутню свідомість і відповідальність української нації.

Я добре знаю, як багато треба старань, витримки, терпіння, педагогічних знань і досвіду, а перед усім — любові, щоб підготувати дітей до переходу від дитячої безтурботності до дорослого життя.

Щиро дякую вам за сумлінну виховну і освітню працю, спрямовану на виховання у дітей любові до рідної землі, до нашої Батьківщини.

Бажаю вам, вашим колегам, вашим юним вихованцям і їхнім батькам здоров'я, успіхів, віри у перемогу українського патріотичного духу.

Народний депутат України
Віталій КОРЖ (фракція БЮТ).

Привітання першого заступника голови Комітету Верховної Ради України до Дня працівників освіти

Шановні друзі!

Щиро вітаю вас, вчителів, вихователів, педагогічних і науково-педагогічних працівників, керівників навчальних закладів, вчених, талановитих новаторів і ветеранів педагогічної праці, учнів, студентів та їхніх батьків, — усіх, хто причетний до творення інтелектуальної еліти України, з нагоди Дня працівників освіти!

Україна завжди пишалася своїми вчителями. Нині славні традиції видатних попередників гідно продовжують нові покоління професіоналів. Ваші досвід, професіоналізм і відданість справі є запорукою зміцнення Української держави. Своєю копіткою творчою працею ви робите все можливе, щоб підвищити конкурентоспроможність української освіти, інтегрувати її в єдиний європейський освітній простір, відкриваєте нові горизонти технологічного зростання в усіх сферах життя, створюєте умови для соціального, культурного та економічного розвитку суспільства.

Переконаний, що творча енергія українських вчителів і надалі служитиме підвищенню якості життя наших громадян, піднесенню міжнародного авторитету держави.

Бажаю всім міцного здоров'я й невичерпного оптимізму, творчого натхнення і благополуччя.

З повагою,
Максим ЛУЦЬКИЙ,
перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти.

АКТУАЛЬНО

10 мільйонів гривень — на Центр дитячої хірургії

Уряд пообіцяв Чернівцям 10 мільйонів гривень на добудову хірургічного корпусу міської клінічної лікарні, де планують розташувати Центр дитячої хірургії. П'ять мільйонів уже надійшли на рахунок. Про це повідомили голова Чернівецької ОДА Михайло Папієв та міський голова Микола Федорук, перебуваючи на будівництві лікарні.

Центр дитячої хірургії у Чернівцях почали зводити ще у 2006 році й розраховували завершити до 600-річчя міста, яке відзначали 8 жовтня 2008-го. Однак обіцяної субвенції на добудову лікарні місто не отримало, тож будівництво, де було вже виконано 80% робіт, довелося законсервувати на два роки. За цей час кошторисна вартість будови зросла з 30 до 56 мільйонів гривень. Нині для введення в експлуатацію лікарні потрібно ще 20 мільйонів гривень, 10 з яких обіцяє уряд.

Сергій СУЛИМА.

Дошкільнята відсвяткували новосілля

У селі Спаському Новомосковського району на Дніпропетровщині відкрили дитячий дошкільний навчальний заклад. На його реконструкцію із обласного бюджету було виділено майже 2,8 млн. грн. Цей єдиний у селі дитсадок закрили на ремонт п'ятнадцять років тому. Завершення робіт на об'єкті взяв під особистий контроль голова облдержадміністрації Олександр Вілкул.

Нині тут є гарні спальні та ігрові кімнати, медичний кабінет, ізолятор, роздавальна харчоблоку. Поряд в окремому приміщенні розташовані кухня та пральня. На території обладнали дитячий майданчик. У закладі, розрахованому на 50 дошкільнят, працюють дві групи: різновікова та для дітей п'ятирічного віку. Наразі у селі проживає 132 дитини віком від двох до п'яти років, в тому числі майже сорок п'ятиліток.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Уроки музики — це звучить... класично

У п'ятирічної Даші Корецької дуже важливий урок. Вона вже ходить до школи. Музичної. Опановує гру на гітарі. Є певні успіхи. Щоправда, поки що більше з вокалу. Дівча дуже уважно слухає свого вчителя, маленькими пальчиками смикає за струни. Під ці звуки треба ще співати слова:

«Лізла баба по драбині,
та й набила гульку.
Не кусайте мене свині,
дам я вам смоктульку».

і правильно сидіти — стежити за осанкою, руками, ліктями. Класична гітара вимагає класичного ставлення до себе. Та бажаючих ходити на уроки до Володимира Гоменюка, що викладає у київській музичній школі №7 ім. Ігоря Шамо, не бракує.

— Володимир Анатолійович дуже кумедний. З ним весело. Він пісеньки різні на гітарі наспівує. А ще цукерки дає — це разом із гарними оцінками, — аргументує Даша свою любов до занять на гітарі.

Чоловік-учитель у нашій школі велика рідкість. А викладач музики — майже нонсенс. Ідея присвятити себе цієї професії виникла сама собою, зізнається викладач Даші. Хоча з музикою подружився не з першої октави. На фортепіано у музшколі Володимир пограв кілька місяців і заявив батькам: якщо не заберете мене звідси, розтрощу інструмент!

— До десяти років я й чути про музичні заняття не хотів, — згадує Гоменюк. — А потім у часи появи вокально-інструментальних ансамблів почав майструвати з фанери гітару. Так робили в той час усі нормальні хлопці. Ми виставляли на вулицю колонки, грали на саморобних гітарах і жахали сусідів тими звуками. Згодом відчув — блатних акордів замало. Вирішив навчитися більшого. Так у 13 років сам прийшов до музичної школи.

За два роки Володимир підготувався до вступу у музичне училища. Вже на 1 курсі пішов працювати вчителем у київську дитячу музшколу №5, у ту саму, де сам ще недавно навчався. Отже, кар'єру викладача Гоменюк розпочав у 16 років. Щоправда, то були дивні уроки з елементами романтики, згадує Володимир Анатолійович.

— На заняття до мене приходили дівчата майже одного зі мною віку.

Ніяких значних успіхів у викладанні я не досяг, — зізнається співрозмовник. — Коли вже вчився у консерваторії, зрозумів: треба якось реформувати навчальний процес.

Краще, щоб дитина спочатку заграла на гітарі, а потім уже навчилася розмовляти, переконаний вчитель. Наймолодшому його учневі було три з половиною рочки. З тої малечі виріс лауреат всеукраїнських та міжнародних конкурсів, стипендіат Фонду Леоніда Кучми Марк Топчій. Проте важко відразу розпізнати талант.

— Коли дитина починає грати на гітарі, то грою в музичному плані це назвати важко. Спочатку вона звикає до інструменту: мацає, облизує, нюхає, бринчить... А потім поступово починає грати музику. Проте під звук треба підвести слово. Бо маленький учень має створити у власній уяві певний музичний образ, — пояснює Володимир Гоменюк.

Він розробив власну методику викладання гри на класичній гітарі з чотирьох років, яка вдало працює вже більше десяти років. Віршики до музичних композицій написав сам і обробив з українського фольклору. Ось, наприклад, така п'єса:

«Бум-бум-бум! Що за шум?
Це Пилип-ліліпут
неслухняних ставить в кут».

Уроки музики у звичайній школі — другорядний предмет. А дарма, вважає, співрозмовник. Адже відчуття слуху, гармонії робить людину щасливішою. Виходить, що й діти, які навчаються музики щасливіші. Можливо. Але це цілком залежить від педагога, який вчить слухати світ та звучати в унісон тому світові.

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На знімку: викладач київської музичної школи №7 ім. Ігоря Шамо Володимир Гоменюк з ученицею Дашею Корецькою.

Щоб отримати квартиру у столиці, треба вистояти в черзі 170 років

На квартирній черзі у Києві перебуває 1 тисяча 724 працівники середніх, дошкільних і позашкільних закладів освіти. За словами заступника голови київської міської організації Профспілки працівників освіти і науки України Олександра Трофименка, торік житлом за державний кошт забезпечили близько 10 претендентів, у 2010-му квартир ще не розподіляли, — можливо, ключі притримали для урочистого врученя «під професійне свято». Якщо збережуться такі темпи житлового забезпечення, новосілля черговикам доведеться чекати... більш як 170 років.

— Придбати житло за власний рахунок педагогам теж не випадає, — розповідає Олександр Трофименко. — Стаття 57 Закону про освіту, що вимагає прирівняти посадовий оклад учителя до середньої зарплати по промисловості, не діє. Після збільшення з 1 жовтня встановлених урядом посадових окладів для всіх бюджетників зарплата молодого педагога зросла до 1013 гривень. Навіть якщо додати до неї доплати за перевірку зошитів, за класне керівництво чи завідування кабінетом, все одно на такі гроші вижити складно.

Не випадково за професією шкільного вчителя давно й надійно закріпився «жіночий» статус. «Жоден чоловік, який поважає себе і прагне забезпечити нормальне існування для своєї родини, не піде сьогодні у школу, — з гіркотою каже вчителька математики з 15-річним стажем Людмила Іванівна. — Молоді фахівці взагалі у нас нечасті гості. Дівчата погоджуються викладати за таку мізерну платню або коли мають надійний «тил» у вигляді забезпеченого чоловіка, або коли їм треба влаштувати у свою школу власного сина чи доньку. Тоді, хай там як, діти будуть під наглядом».

— Більш як 90 відсотків столичних вчителів — представники прекрасної статі, — підтверджує Олександр Трофименко. — Чоловік має обов'язок заробляти на хліб насущний для родини, а у школі багато не заробиш. Не зраджують професію тільки ті, хто йде у школу за покликанням.

Столичні «сіячі розумного, доброго, вічного» порівняно зі своїми колегами з периферії мають один привілей — отримувати вчасно зарплатню. Щоправда, і тут трапляються неприємні винятки. Цього літа педагогам довелося вирушати на відпочинок без відпускних. «Деякі райони міста і справді мали труднощі з виплатами, — погоджується Олександр Трофименко. — Сьогодні заборгованості з учительських зарплат у Києві немає».

Через слабкий соціальний захист найкращі і найталановитіші випускники педагогічних вишів оминають школи десятою дорогою. «Як правило, своє держзамовлення вони відпрацьовують ще під час навчання, — пояснює Олександр Трофименко. — Після 3-го курсу закон дозволяє працевлаштовуватись у школу на чверть ставки».

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Київ.

Фабрична колонія

Стомлені дорогою, ми опісля полудня заїхали на територію виправної колонії. Дивно, але утому незабаром як рукою зняло.
Тут навряд чи готували дворики, будівлі, дерева й галявини під журналістський десант. Тут, мабуть, завжди панують затишок, порядок і комфорт. Адже це — жіноча колонія.

Про що я хочу розповісти, побувавши в Качанівській ВК-54, яку в народі називають фабрикою?

Про персонал, практично жіночий, який очолює досвідчений знавець дівочих душ Іван Первушкін? Для цього з ним треба з'їсти чимало солі.

Про контингент, 717 засуджених у віці 18—55 років за злочини невеликої й середньої тяжкості, а також за вбивства?

Може, про відморожених, їх тут 17, котрих утримують у блоці для тих, кого позбавлено волі довічно?

Напевно, читачеві, ласому на жахливі подробиці, розповідь про останніх і була б найцікавішою. Але, повірте, чикатили в спідницях, на щастя, нечасті явища. У довічниках ходять звичайні жінки, котрі в якийсь момент втратили контроль над собою, одуріли від злості, яких штовхають на жорстокість часто меркантильні інтереси.

Як скажімо, Ніна Мосіна, громадянка Росії, потрапила в 54-ту? Одна «ходка» у неї була, коли з дочкою (!) вирішили відправити на той світ стару тітку. Чи то за будинок, чи то за дачу з ділянкою — хіба вона скаже про справжні мотиви. Зізналася в тому, що у вироку зафіксовано: тітку вбили, закопали й два роки оплакували, час від часу дошкуляючи міліції запитаннями, не чи знайшли зниклу безвісти.

Шість років Мосіна відбуває довічний строк, замолюючи гріхи молитвами, розгадуючи сни співкамерникам і пізнаючи секрети духовності (книжки відповідної тематики на її полиці). А ще кожного зручного випадку скаржиться, що ніяк не стане громадянкою України, щоб одержувати пенсію. А ще вичавлює у гостей сльозу, розповідаючи, як працює не шкодуючи живота свого, щоб допомогти племінниці-сироті...

Долі засуджених не багатші й не бідніші, ніж у тих, хто на волі. Тільки у злочинниць вони в чорно-кривавих фарбах, без світла душевного, а значить, безпросвітні.

Але стосується це не всіх. У цій колонії практично всі жінки вважають себе жертвами обставин: когось підставили, хтось згрішив з необережності, недосвідченості. Багато, певен, тут випадкових, як у будь-якій виправній установі...

НАША ДОВІДКА

В установах пенітенціарної системи України відбувають покарання 2315 іноземців (у 2001-му — 3238). З них 2231 — громадяни країн СНД, 84 — з далекого зарубіжжя.

Злочини, скоєні ними: убивства, розбої, шахрайство, контрабанда, нелегальне перетинання кордону, наркоторгівля, підробка документів.

Утримуються в колоніях всіх областей (найбільше в Луганській — 349).

...Афед Алекперова такою себе не вважає. Хрест, утім, несе 8 років і 8 місяців, несе без злості, з усмішкою **(на знімку)**. Оптимізму жінки може позаздрити будь-хто.

— Засуджена за вбивство. Деякі співучасники уникли покарання, аллах їм суддя. Закінчила вуз у Баку, з 1995-го в Києві, працювала менеджером, була заміжня. До мене приїжджають мама, сестри з Ірану. Тут працюю швачкою після закінчення училища, яке на нашій території. Годують добре, є бібліотека. Живемо, як у гуртожитку: туалет, душ, телевізор — усе в камері. Вийду на волю — почну все спочатку. Чим займатимусь — вирішу через чотири роки...

Афед підкорила журналістську братію щирістю, розумом, оптимізмом. Вона й у тюремній робі була викликом сірості, замкнутості, озлобленості, які довелось побачити в цехах колонії.

Багато жінок за швейними машинками не випромінювали світла, здавалися приреченими. Вони змушені виконувати норми, шити одяг якісно, але роблять це більше від безвиході, ніж заради грошей чи задоволення.

Їм би із зони у казковий спосіб потрапити на ділянку соціальної реабілітації. Ось де загоряються очі. Ось де в кожному русі, погляді відчуватиметься: ми без п'яти хвилин на волі.

Побували там і журналісти (у День відкритих дверей нам показали практично все). Бачили 75 щасливих, життєрадісних жінок, котрі готуються повернутися в суспільство.

Це, втім, окрема тема, яка в державі хвилює аж ніяк не всіх. Хіба що «негостинних» працівників колоній, які щиро кажуть тим, хто виходить на волю: «Ми більше не хочемо вас тут бачити»; працівників соціальних служб по той бік високого паркана, відповідальних за адаптацію тих, хто відсидів строки; рідних і близьких, котрі люблять заблукалих овець.

Мене щиро здивували не храм, побудований руками жінок (тільки куполи встановлювали сусіди із чоловічої колонії), не опоряджені майданчики у квітах і кущах, не затишні після євроремонту кімнати чи їдальня, схожа на кафе.

Дошка пошани, на якій розміщені портрети лідерів виробництва — ось що незвичне. І це не показуха — переможці «соцзмагання» одержують премії, на які можуть у складчину купити пральну машину, холодильник або щось, що нагадує про дім.

Позбавлений волі не позбавлений права бути людиною. Цю істину повторюють працівники колонії щодня.

— Ми прагнемо раз і назавжди відбити бажання повернутися за грати, — каже Іван Первушкін. — І досягаємо цього, повірте, не методами, що принижують жінок. Іменем України їх уже покарано, більше ніхто не має права посилювати умови життя. Тому засудженим у нас дозволено все, що не заборонено.

Не заборонено, вивчившись тут же, у колонії, на швачку, муляра, плиточника, маляра, штукатура, працювати за спеціальністю.

НАША ДОВІДКА

У Качанівській ВК-54 функціонують два цехи — з пошиття спецодягу для правоохоронців, залізничників, прикордонників, військових тощо, а також пошиття поліпропіленових мішків. На оплачуваних роботах оформлено 94 відсотки працездатних жінок. У першому півріччі підприємство випустило продукції на 3,4 млн. грн. (2009-й, І півріччя — 2, 1 млн.).

Керівництво колонії змушене відмовлятися від замовлень. Чи не парадокс в епоху тотального згортання виробництва й безробіття? У Качанівській робочих рук бракує.

Не заборонено дозвілля проводити в гуртках за інтересами (художня самодіяльність, рукоділля, література, мистецтво).

Заборонено, однак, поводитися неналежним чином і порушувати правила. Втім, агресивність і норовливість тут демонструють рідко, тому штрафний ізолятор здебільшого пустий **(на знімку)**.

На прикладі Ізяславської ВК-58 я в одній з публікацій розповів, як установа за вмілого керівництва може нарощувати обсяги й перевиконувати вдвічі планові показники. Харківська 54-та — зразок організації праці в жіночому колективі. То що, налагодити успішне виробництво здатні лише погононосці? А де ж допитливий розум, ініціатива цивільних менеджерів?

...Свого часу довелося побувати в Білоцерківській колонії. Туди возять представницькі делегації, показуючи майже європейські умови утриманняув'язнених.

По-моєму, ті побутові та інші блага вже учорашній день. Порівняно з тими, які створено у ВК-54, зокрема, у двох відділеннях, де жінки капітально й зі смаком відремонтували приміщення.

Харків'яни зробили це за кревно зароблені кошти. Білоцерківчани — за іноземні гранти. Відчуйте різницю...

Іван ІЛЛЯШ.
Київ — Харків — Київ.

Фото автора.

Білорусь підтверджує довгочасність поставок венесуельської нафти через територію України. Як повідомляють на сайті уряду Білорусі, про це заявив прем'єр–міністр Білорусі Сергій Сидорський 30 вересня на зустрічі з Першим віце–прем'єр–міністром України Андрієм Клюєвим у Мінську

На готівковому ринку України продовжує зростати курс європейської валюти. Так курс євро на покупці додав 3—20 копійок, на продажі — 4—5 копійок. Курс американського долара істотно не змінився

АКТУАЛЬНО

ЛЬВІВЩИНА

Електронний датчик допоможе розробляти земні надра

Мікроелектронний датчик для нафтогазових свердловин підготували до випуску в науково-дослідному центрі при кафедрі напівпровідникової електроніки Національного університету «Львівська політехніка». На відміну від великогабаритного бурильного устаткування, львівський сенсор має мініатюрні розміри (42 х93 мм), живиться від невеликої напруги і може витримувати високі температури.

Польові випробування новий датчик пройшов у нафтогазоносному Полтавському регіоні. Практичне застосування показало його високу точність і здатність вимірювати статистичні та динамічні тиски в широкому діапазоні. Як розповіли у прес-службі Львівської політехніки, в пакеті з розробками сімох інших наукових установ НАН України роботу університетських вчених висунуто на здобуття Державної премії України в галузі науки і техніки 2010 року.

Лабораторія сенсорної електроніки науково-дослідного центру «Кристал» при кафедрі напівпровідникової електроніки Львівської політехніки — єдина в Україні, яка розробила технологію вирощування напівпровідникових ниткоподібних кристалів і структур «кремній-на-ізоляторі» та створила на їх основі сенсори фізичних величин.

Ниткоподібні кристали кремнію, германію та їх твердих розчинів — ідеальні для виготовлення високочутливих та швидкодіючих приладів вимірювання тиску, деформацій, прискорень, переміщень, вологості та інших параметрів.

Остання розробка львівських вчених — первинний перетворювач тиску і температури — використовуватиметься для геологорозвідувальних та бурових робіт.

Богдан КУШНІР.

МИКОЛАЇВЩИНА

Вкладення в економіку знизилися на чверть

У розвиток економіки області в першому півріччі вкладено 996,1 мільйона гривень інвестицій — на чверть менше порівняно з аналогічним періодом минулого року.

Як свідчать цифри головного управління статистики, більш ніж наполовину скоротилися розміри капітальних вкладень у розвиток підприємств Вознесенська, на 45 відсотків менше профінансовано економіку Южноукраїнська, на 30 відсотків — Первомайська, Миколаєва та восьми районів області.

Фінансовий голод найбільше позначився на економіці промислових підприємств, торгівлі, транспорту і зв'язку. Їх сумарна питома вага в загальному обсязі капіталовкладень області становить більше трьох чвертей. Зменшилося інвестування й у підприємства сільського господарства, будівельної галузі та соціальної сфери.

Разом з тим на 15 відсотків збільшилися обсяги інвестицій в основний капітал підприємств, що спеціалізуються на нерухомості, оренді, інжинірингу, наданні послуг підприємцям. Основне джерело фінансування капітальних вкладень — власні кошти підприємств і організацій, за рахунок яких освоєно майже 85 відсотків інвестицій в основний капітал. Обсяги вкладень за рахунок кредитів банків та інших позик, а також коштів державного й місцевого бюджетів у загальному обсязі не перевищують 5,5 відсотка. Ці цифри істотно нижчі за інвестиції, вкладені населенням області в будівництво власного житла (69 мільйонів гривень).

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Доля закарпатського золота,

або Як через «пенсійних» чиновників підводили до банкрутства державний золоторудник

Є перше українське золото! Таким і схожими заголовками новин наприкінці вересня 1999 року більшість засобів масової інформації сповіщали про особливо важливу подію не лише для Закарпаття, а й усієї України. Ще б пак: тодішній Президент України Леонід Кучма поклав у сейф Мужіївського золотовидобувного підприємства перший зливок вагою 5,721 кілограма. Тоді всі сподівалися, що одержане перше рудне золото та подальша реалізація Загальнодержавної програми розвитку мінерально–сировинної бази України надасть стабільності і національній валюті, і економіці держави загалом. На жаль, не так сталося, як гадалося. Останнім часом дедалі частіше в ЗМІ з'являються повідомлення про банкрутство ТОВ «Закарпатполіметали», на яке держава покладала величезні надії. Загалом картина видається настільки заплутаною (швидше, навмисно), так «закручена» у плані юридичному, що без об'єктивного фахового погляду на «сюжет», який воліють продовжувати і тим самим затягувати справу, щоб з часом прибрати до рук майно, не обійтися. Насамперед постає начебто просте запитання: як сталося, що підприємство з майже 100–відсотковою державною часткою у статутному капіталі господарським судом визнано банкрутом? З ним я і звернувся до прокурора Закарпатської області, старшого радника юстиції, заслуженого юриста України *Анатолія ПЕТРУНІ* **(на знімку)**.

— Це запитання цілком логічне, адже підприємство такої спеціалізації, яке має у своєму капіталі понад 25 відсотків державної частки, не може визнаватися банкрутом. А тут, буду точний, частки в статутному капіталі ТОВ «Закарпатполіметали» 11 років тому було розподілено між ДАК «Українські поліметали» — 93,67 відсотка і приватною компанією Zakar Resources LTD — 6,33 відсотка. Тому прокуратура взялася вивчати, як мовиться, звідки ноги ростуть у цього банкрутства, адже діє Закон «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» — зауважив Анатолій Леонідович.

— І що вдалося з'ясувати?

— Виявляється, що ініціатором банкрутства ще два роки тому стало управління Пенсійного фонду України в Берегівському районі (саме у ньому розташовано Мужіївське родовище. — **В.Н.**). За його заявою господарським судом Закарпатської області порушено провадження про визнання банкрутом ТОВ «Закарпатполіметали». Оскаржену ухвалу суду не задовольнив і Львівський апеляційний господарський суд. Такий розвиток подій не влаштовував товариство і воно звернулося з касаційними скаргами до Вищого господарського суду України. Заявник у своїх скаргах посилався на порушення судами попередніх інстанцій під час винесення ними своїх рішень норм матеріального та процесуального права, однак і вища судова інстанція не підтримала його.

— Можливо, касаційні скарги були недостатньо обґрунтовані? Чим мотивував відмову в їхньому задоволенні вищий господарський арбітр?

— На нашу думку, підстав для скасування попередніх судових рішень було достатньо, якщо уважно читати приписи Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Проте суд чомусь посилався лише на один із них: судом першої інстанції під час підготовчого засідання встановлено наявність безперечного боргу підприємства в сумі 960200,94 гривні. Не було прийнято судом аргументів скаржника про те, що боржник належним чином виконав грошові зобов'язання перед ініціатором банкрутства. Мовляв, крім нього є інші кредитори. Відмовляючи в задоволенні скарг, суди вказували і на те, що підприємство не є гірничим через відсутність землі та спеціального дозволу (ліцензії) на користування надрами.

Тут варто зазначити, що засновники, а це центральні органи державної виконавчої влади — Міністерство промислової політики, Фонд державного майна і Міністерство охорони навколишнього природного середовища України — не подбали про те, щоб ДАК «Українські поліметали» і ТОВ «Закарпатполіметали» мали всі необхідні дозволи. Та й обласна рада в тому-таки 1998 році раптом скасувала своє рішення стосовно погодження клопотання ТОВ «Закарпатполіметали» про надання спеціального дозволу. Так Міністерство охорони природного навколишнього середовища анулювало ліцензію, видану товариству в червні 2002 року. Є в постанові касаційного суду й посилання на лист регіонального відділення Фонду державного майна України про відсутність державної частки у статутному капіталі боржника, хоч із його змісту випливає, що питання наявності чи відсутності державної частки у статутному капіталі товариства не входить до повноважень регіонального відділення. Складається враження, що тут полінувалися з'ясувати це у своєму вищому органі — Фонді держмайна України.

Відмовив у перегляді в касаційному порядку постанови Вищого господарського суду на початку минулого року й Верховний Суд України. Так у лютому цього року постановою господарського суду Закарпатської області у цій справі ТОВ «Закарпатполіметали» визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

— Пробачте, але в читача може скластися враження, що прокуратура спокійно спостерігала, як знищується єдине в Україні золотовидобувне підприємство. Невже наглядовий орган за додержанням законності не став на захист інтересів держави?

— Ми використовували всі (і цивільно-, і кримінально-правові) засоби прокурорського впливу, щоб їх відстояти. І на останню постанову суду в березні внесли апеляційне подання до Львівського апеляційного господарського суду. Підставою для оскарження став лист Фонду державного майна України про те, що державна частка у статутному капіталі ТОВ «Закарпатполіметали» становить 93,67 відсотка. Незважаючи на це, господарськими судами першої та апеляційної інстанцій навіть не залучено до участі у справі державний орган з питань банкрутства. При цьому призначено ліквідатором арбітражного керуючого Тетяну Петик, кандидатуру якої запропонував голова комітету кредиторів товариства, представник кредитора — компанії Cengart Financial INC. Зрозуміло, що обидві судові постанови нами оскаржено в касаційному порядку.

Крім того, в червні поточного року задоволено повністю позовну заяву господарського товариства до ТОВ «Сауляк», тобто за «Закарпатполіметалами» визнано право власності на нерухоме майно. До цього Берегівським районним судом розглядалися три справи. Дві з них за адміністративними позовами Закарпатського міжрайонного прокурора до Мужіївської сільської ради про визнання незаконними рішень щодо нормативно-грошової оцінки та надання в оренду земельних ділянок. Оскільки ці позови місцевим судом залишено без руху, судову ухвалу природоохоронним прокурором оскаржено до Львівського апеляційного адміністративного суду. Поки що справа не розглянута.

Берегівською міжрайонною прокуратурою в апеляційному порядку було оскаржено й рішення місцевого суду про визнання за ТОВ «Сауляк» права власності на нерухоме майно, зобов'язання комунального підприємства БТІ здійснити державну реєстрацію права власності за ТОВ «Сауляк» на нерухоме майно, що належало «Закарпатполіметалам». Апеляційним судом Закарпатської області рішення Берегівського районного суду скасовано, а провадження у справі закрито.

Прокуратурою області було оскаржено до апеляційної судової інстанції й постанову Закарпатського окружного адміністративного суду, який частково задовольнив позов ТОВ «Сауляк» до Міністерства охорони навколишнього природного середовища стосовно розгляду заяви останнього про надання йому спеціального дозволу на користування надрами. Зокрема, суд зобов'язав міністерство видати дозвіл на видобування корисних копалин Мужіївського родовища терміном на 20 років. На жаль, Львівський апеляційний суд у грудні минулого року задовольнив нашу скаргу лише частково, а приватного товариства «Сауляк» повністю. Тому прокуратурі області знову довелося оскаржувати вищезазначені судові рішення в касаційному порядку. Їх наприкінці квітня цього року Вищий адміністративний суд України скасував, прийнято нове рішення про відмову в задоволенні позову.

— Очевидно, з цим рішенням змирився конкурент ТОВ «Закарпатполіметали»?

— Якби ж то! Тепер Верховним Судом України за касаційною скаргою ТОВ «Сауляк» відкрито провадження у справі за винятковими обставинами. Відсутність належного контролю засновників підприємства, насамперед ДАК «Українські поліметали» як органу, до сфери управління якого належить майно ТОВ «Закарпатполіметали», призвело й до зловживань службовими особами цього підприємства. Стосовно них у серпні минулого року Берегівською міжрайонною прокуратурою було порушено кримінальну справу за фактом невиконання судового рішення. Уже під час її розслідування з'ясувалося, що керівництво товариства провело протиправне відчуження на користь деяких головних спеціалістів об'єктів житла, надало їм безвідсоткові позики на придбання житла, достовірно знаючи, що ці особи вже були ним забезпечені й використовувати позику за цільовим призначенням не мали наміру. Внаслідок незаконних дій державним інтересам завдано значних матеріальних збитків. За цим фактом було порушено кримінальну справу за ознаками ч. 2 ст. 364 КК України. Подальше розслідування показало, що деякі матеріально відповідальні особи вдалися до розтрати товарно-матеріальних цінностей на суму майже 217 тисяч гривень. Одне слово, загальна сума збитків становила понад 372 тисячі гривень. Так було порушено ще одну кримінальну справу за фактом розтрати товарно-матеріальних цінностей в особливо великих розмірах. Нині її об'єднано з попередньою справою та взято до провадження старшим слідчим прокуратури області.

Бесіду вів
Василь НИТКА.

Ужгород.

P.S. ***Як бачимо, приватним структурам є за що боротися законними, а найчастіше незаконними методами. Але напрошується запитання до засновників ДАК «Українські поліметали», зокрема Фонду державного майна, Мінпромполітики: невже Україні не потрібно наше, українське золото, якщо вони байдуже спостерігають за тим, як банкрутує перше золотовидобувне державне підприємство? Дуже не хотілося б, щоб воно було першим і останнім. Бо завдяки йому Україна ввійшла до клубу золотовидобувних країн світу. А це не лише престиж на світовій арені, а й конкретний внесок у наші з вами, шановні співгромадяни, та статки держави Україна.***

ДОВІДКА «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

За 11 років ТОВ «Закарпатполіметали» виробило і передало до державної скарбниці майже тонну банківського золота найвищої проби.

За оцінками геологів, запаси Мужіївського родовища оцінюються приблизно в 100 тонн золота і 400 тисяч тонн свинцю і цинку. 93,67 відсотка підприємства належить ДАК «Українські поліметали», 6,33 відсотка — Zakar Recourcec LTD.

Унаслідок незаконних дій державним інтересам завдано значних матеріальних збитків

Вітер економії

На Донеччині збираються зупинити мартенівські печі та використовувати екологічно чисті види енергії

Зменшення енергоємності промислової продукції на 20 відсотків та зменшення втрат паливно–енергетичних ресурсів під час виробництва одиниці продукції щонайменше на 40 відсотків від рівня 2008 року — такі цілі закладено до Програми енергоефективності Донецької області на 2010—2015 роки. Днями проект документа представили на засіданні обласної державної адміністрації. «Донецька область посідає одне з найперших місць в Україні не лише за обсягом промислового виробництва, а й за енергоспоживанням.

«Енерго- та ресурсовитратним є, по суті, весь промисловий комплекс регіону, — відзначила начальник головного управління промисловості і розвитку інфраструктури облдержадміністрації Олена Веровець. — Основним напрямом використання паливно-енергетичних ресурсів є виробниче споживання (61,4 відсотка). Рівень енергоємності промислової продукції Донецької області залишається достатньо високий: 0,848 кілограма умовного палива на гривню в 2009 році».

ДОВІДКА

На виконання заходів Програми енергоефективності Донецької області на 2010—2015 роки передбачається витратити понад 23 мільярди гривень, у тому числі майже 4,5 мільярда — із державного бюджету, 0,86 мільярда — за рахунок місцевих бюджетів, 9,3 мільярда — власних коштів підприємств, понад 8,5 мільярда — за рахунок інших джерел.

В області збираються досягти скорочення питомих витрат енергетичних ресурсів в усіх галузях, інтенсивно використовувати нетрадиційні джерела енергії, впровадити інноваційні енергозберігаючі, екологічно чисті технології. На підприємствах буде впроваджено енергоменеджмент та здійснено енергоаудит, а у бюджетній сфері та житлово-комунальному господарстві — реалізовано пілотні енергозберігаючі проекти. Виконання запланованих програмою заходів дасть змогу заощадити понад 3 мільйони тонн умовного палива загальною вартістю майже 3,9 мільярда гривень. Однак фахівці кажуть, що цей показник — не остаточний. До загального підсумку економії паливно-енергетичних ресурсів не включено, наприклад, використання коксового та доменного газу в металургії. А от тривалі перспективні заходи потрібно починати реалізовувати вже сьогодні, щоб отримати економічний ефект за кілька років.

Серед найбільш масштабних проектів, запланованих підприємствами області найближчим часом, — будівництво комплексу із виготовлення та вдування пиловугільного палива в горн доменних печей на ВАТ «Єнакіївський металургійний завод» (термін реалізації — три роки, вартість — 1,8 мільярда гривень), заміна мартенівського способу виплавлення сталі на електросталеплавильний на ЗАТ «Донецьксталь»—металургійний завод» (3 роки і 1,2 мільярда гривень), будівництво когенераційної електростанції потужністю 25 мегаватів на ВАТ «Концерн «Стирол» (80 мільйонів гривень), реконструкція печей на машинобудівних підприємствах — ВАТ «Енергомашспецсталь», «Дружківський машинобудівний завод», ЗАТ «Новокраматорський машинобудівний завод» (близько 100 мільйонів гривень).

За словами Олени Веровець, на базі ВАТ «Енергомашспецсталь» передбачається створити перше в Україні підприємство із виробництва вітроенергетичних установок потужністю 2,5 мегавата і більше. Вартість проекту обчислюється двома мільярдами гривень. Спорудження такого підприємства сприятиме створенню нових робочих місць та заощадженню енергоресурсів за рахунок використання альтернативних джерел енергії. Варто відзначити, що перші вітроагрегати з'явилися в Приазов'ї ще наприкінці 90-х років. Фахівці нарікали на брак спеціального обладнання вітчизняного виробництва. Тепер в області переходять до нового етапу приручення вітру. ТОВ «Вінд Пауер», яке входить до складу компанії ДПЕК, збирається спорудити на територї Першотравневого та Володарського районів вітрові парки сумарною потужністю 700 мегаватів. Такий проект потребуватиме інвестицій в розмірі одного мільярда євро.

Незважаючи на солідну суму витрат, фахівці вважають вітроенергетику перспективним напрямом.

А от компанія «Вода Донбасу» обіцяє приручити сонце: у комунальному підприємстві розроблено проект будівництва сонячної фотоелектричної станції на території Криму. Потужність станції — 40 мегаватів, вартість спорудження — понад мільярд гривень. Очікується, що на станції вироблятимуть 47 мільйонів кіловат-годин електроенергії на рік. Реалізація проекту дасть змогу за рахунок «зеленого» тарифу повністю компенсувати витрати компанії на електроенергію. Адже у структурі собівартості кубометра питної води електроенергії належить до 80 відсотків.

Ліна КУЦ.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА (з архіву «Голосу України»).

КОМЕНТАР

Олена ВЕРОВЕЦЬ, начальник головного управління промисловості і розвитку інфраструктури Донецької облдержадміністрації:

«Сьогодні реалії життя такі, що необхідно докорінно змінити ставлення до процесу енергозбереження. Впровадження енергозберігаючих технологій та обладнання стримують недосконала система управління в цій сфері на державному рівні, обмеженість коштів, відсутність дієвої системи пільгового кредитування енергоощадних заходів, а також недосконалість правової і законодавчої бази щодо стимулювання інноваційних енергоефективних технологій. Розв'язання цих важливих проблем потребує не лише роботи керівників підприємств і організацій, місцевих органів виконавчої влади, а й підтримки з боку Національної агенції України з питань ефективного використання енергетичних ресурсів».

ІННОВАЦІЇ

АРК

Установлять систему когенерації

Корпорація «Укргазпром» планує в найближчі два роки спроектувати та запустити в експлуатацію першу у Криму станцію когенерації енергії потужністю 50 МВт. Вона забезпечить електроенергією більшість населених пунктів Великої Алушти, селище Гурзуф, а селище Партеніт ще й теплом. Бюджет проекту — близько 68 млн. доларів.

На звичайних теплоелектростанціях процес одержання тепла та світла розділено. До того ж значна частина енергії первинного палива не використовується. За когенерації — спільного виробництва електроенергії та тепла — можна значно зменшити загальне споживання палива, знизити потребу в покупній енергії, зменшити виробничі видатки.

Достоїнств у когенераційних установок безліч: приваблива ціна електро- і теплоенергії, близькість до споживача, екологічна безпека, легкість монтажу, відсутність необхідності у дорогих ЛЕП і підстанціях. «Дослідження, розробки та проекти, реалізовані протягом останніх 25 років, привели до істотного вдосконалення технології, яка тепер справді є зрілою та надійною. Рівень поширення когенерації у світі дає змогу стверджувати, що це найбільш ефективна з існуючих технологія енергозабезпечення для величезної частини потенційних споживачів», — каже президент корпорації «Укргазпром» Олександр Малахов.

Вічна проблема курортних селищ Південного берега — це нестача електрики влітку, а взимку — тепла. «Запуск системи когенерації розв'яже ці проблеми раз і назавжди. Крім того, собівартість такої енергії буде набагато нижча, ніж у традиційних постачальників», — наголосив Олександр Малахов. Проект уже викликав інтерес керівництва Ради міністрів Криму. Крім того, зацікавленість до нього виявляють і у «Кримененерго». Корпорація «Укргазпром» реалізовуватиме проект за рахунок власних і залучених інвестицій.

Георгій ВЕРВЕС.

Гроші — в... котел

У кожній бюджетній організації Вінниччини планують встановити котли для альтернативних видів палива. Власних грошей на модернізацію бюджетники не мають. Брати кредити їм теж не можна — це не передбачено Бюджетним кодексом. Вінничани знайшли вихід із ситуації — у більш як тридцяти організаціях уже використовують альтернативу природному газу. У деяких селах за котли заплатила сільрада, інші — орендують у підприємств «Вінницяоблагроліс» та ВАТ «Вінницяоблпаливо», дали трохи грошей спонсори...

Газ є, але палять соломою

Блакитне паливо досі без перебоїв надходить до шкільної котельні в селі Росоша Липовецького району. Але ним тут не користуються. «Дорого! — каже директор школи Віктор Дорошенко. — Уже другу зиму поспіль гріємося теплом від соломи. Такому виду палива дивувалися доти, доки на практиці не переконалися, що солома справді дає тепло. Раніше від нас котельні на соломі встановили у школах сіл Вахнівка та Лукашова нашого ж району. Побачене було найкращою агітацією. Котел нам купила сільрада...»

— Котельню на соломі придбали в Рівненській області, — каже сільський голова Росоші Володимир Сличук. — Разом із доставкою та установкою вона стала нам у 486 тисяч гривень. Монтаж і підключення не забрали багато часу. Головне, що температурний режим узимку не погіршився. Солома дає таке само тепло, як і газ.

Придбана установка розрахована на опалення приміщень площею 6 тисяч квадратних метрів. Будівля школи має 2,9 тисячі квадратних метрів. Проводять роботи з під'єднання до нової котельні приміщення будинку культури, лікарні, дитячого садка. «Добре, що всі ці об'єкти перебувають в одному місці, тому прокладання теплотрас не потребує значних коштів», — уточнює сільський голова Володимир Сличук. За його словами, роботи виконують силами сільських спеціалістів. Навіть після підключення всіх названих об'єктів, залишиться запас на обігрівання ще тисячі квадратних метрів площі.

Коли школу в Росоші опалювали природним газом, платили на рік більш як 120 тисяч гривень. Витрати на придбання становитимуть 21 тисячу гривень за умови повного завантаження проектної потужності котельні. Тепер вони ще менші. Економія коштів після підключення до котельні всіх згаданих вище об'єктів становить 180 тисяч гривень. За таких умов придбана установка окупиться протягом трьох опалювальних сезонів.

Дрова дешевші, ніж вугілля

На початку минулого року приміщення школи в селі Плисків Погребищенського району почали опалювати дровами. Упродовж десяти днів встановили два нові котли, які працюють на деревині. Як пояснив директор Вінницького підприємства з їх виготовлення Василь Вертипорох, підключення таких котлів до діючої системи опалення не потребує внесення технічних змін до цієї системи.

Котли купувала не школа. Їх придбало підприємство «Вінблагроліс». Після чого передало в оренду сільському навчальному закладу. Керівник підприємства «Віноблагроліс» Михайло Вдовцов пояснив це тим, що в такий спосіб допомагають бюджетним установам переходити на опалення приміщень дровами та відходами з деревини. «Яка нам вигода? Маємо споживача для реалізації дров. Заготовляємо їх із так званої неділової деревини. До цього часу вона просто залишалася в лісі, — каже Михайло Вдовцов. — Більше десяти бюджетних організацій уже працюють з нами за такою схемою. Ми для них придбали котли. Заготовляємо дрова. Навіть доставляємо їх до котелень, ріжемо...».

Майже сто тонн вугілля протягом зими спалювали у шкільній котельні села Плисків. Завезення вугілля лягало на плечі директора школи. Любов Баландюк зізнається, що з цим завжди мала багато клопотів. Починаючи від транспорту і закінчуючи якістю привезеного вугілля.

— Палити дровами вдвічі дешевше, ніж вугіллям, — уточнює директор школи.

ДОВІДКА

На Вінниччині в бюджетних закладах на соломі працює 7 котелень, 13 — на відходах деревини, ще стільки ж — на різних видах твердого палива (теплові установки Сухіна), 6 котелень — на електриці, одна — на соняшниковому лушпинні. У регіоні освоїли виробництво твердопаливних та електрокотлів.

— Ми прогнозуємо, що вже в недалекому майбутньому деревина матиме ще більший попит для обігрівання приміщень, — продовжує Михайло Вдовцов. — Треба розширювати площі для вирощування таких порід, які використовуємо для спалювання. Для цього сформували плантації швидкоростучих дерев. У Літинському районі заклали розсадник із вирощування саджанців таких дерев. Це акація, тополя, верба. Саджанці верби, для прикладу, придбали в Польщі. Вік спілості такої верби — 3—4 роки. Це навіть не дерево, а лоза, яка після зрізання сама себе відтворює. Так само росте й акація.

За словами співрозмовника, лісівники мають намір на 40 гектарах площі вирощувати такі енергетичні дерева. «Тим самим створимо своєрідний вічний двигун, — каже Михайло Вдовцов. — Коли на останніх гектарах будемо проводити вирубки, то на перших дерева вже підростатимуть знову».

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

КОМЕНТАР

Григорій ЗАБОЛОТНИЙ, голова Вінницької облради:

— Без сумніву, наша область може стати плацдармом для інвестиційних проектів з упровадження альтернативних джерел палива. Для цього маємо всі складові. Передусім це науковий потенціал. Він зосереджений у двох вищих навчальних закладах із статусом національних — технічному та аграрному університетах. В обох університетах уже напрацьовано технічні новинки. Деякі впроваджено в практику. По-друге, в регіоні достатньо сировини. Тільки соломи збирають щороку більш як мільйон тонн. Достатньо маємо деревини. Щорічно можемо заготовляти дров, хмизу, а також відходів з деревини, зокрема тирси, загалом 331,3 тисячі кубічних метрів. Лушпиння соняшнику накопичується протягом сезону переробки 82 тисячі тонн, ще 60 тисяч тонн становлять відходи технічних культур. Фахівці розрахували енергетичний баланс регіону. Наприклад, використання деревини замість традиційних джерел опалення — газу й вугілля — дасть можливість економити щорічно 12 мільйонів гривень. Для розрахунку взяли сто населених пунктів, де є бюджетні установи. Загалом місцевих бюджетів у регіоні більш як сімсот. Можливість економити кошти, за попередніми розрахунками, дають інші види палива, та-таки солома, скажімо. Тонна соломи коштує двісті гривень. Три тонни такого матеріалу дають тепла стільки, як одна тисяча кубометрів природного газу за ціною 2400—2600 гривень.

Виходячи із цього, рішенням сесії обласної ради (№828 від 29 липня 2009 року) затверджено Програму енергозбереження на 2009—2013 роки. Нею, зокрема, передбачено запровадження альтернативних джерел опалення у всіх закладах соціальної сфери. Насамперед ідеться про використання тих видів палива, що є в області, про них уже згадувалося вище. Проблема — в коштах для придбання установок для альтернативних видів палива. Її варто розв'язати на державному рівні. Це вигідно було б і для споживачів, і для держави. Поки що кожен виходить із ситуації по-своєму. У нас для цього задіяно кошти деяких, як то кажуть, багатих територіальних громад і ще більше — багатих спонсорів. А також запровадили схему передачі в оренду котлів, придбаних за кошти виробничників.

РЕГІОНИ

ЗАПОРІЖЖЯ

Потрібна нова система перепідготовки кадрів

Промисловці Запоріжжя б'ють на сполох: кваліфікація робочої сили не витримує критики.

Про це йшлося на розширеному засіданні Запорізького обласного союзу промисловців та підприємців (роботодавців) «Потенціал». Президент союзу Петро Ванат підкреслив, що «передумово будь-якого успішного розвитку економіки є кваліфікація робочої сили і трудового потенціалу». Учасники зібрання зійшлися на тому, що відпрацьована система перепідготовки кадрів фактично існує лише в медичній галузі, всі ж інші часто живуть старим багажем знань. І коли раніше випускнику технічного вузу отриманих навичок і знань вистачало на 20—25 років роботи, то нині цей термін скоротився до семи, а в окремих високотехнологічних галузях — до 1,5—2 років. Не менш болючою є перепідготовка кадрів середньої і нижньої ланки. Під час засідання було висловлено пропозицію про передання професійної освіти в підпорядкування місцевих рад. Вони, на думку ініціаторів, краще розуміють потреби економіки територій у підготовлених кадрах.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ

«Колесо життя» крутиться за рахунок міського бюджету

У центрі медико-соціальної реабілітації інвалідів, ветеранів війни та пенсіонерів «Довголіття», що в Кам'янці-Подільському, активно розширюють спектр послуг для людей із особливими потребами.

Нещодавно тут почав курсувати спеціальний мікроавтобус, який може доставити інвалідів у той чи інший куточок міста. Слідом за ним з'явилася майстерня інвалідних візків та іншого ортопедичного інвентарю. Раніше, коли ламався візок, його власнику чекати нового доводилося дуже довго.

Тепер у «Довголітті» полагодять транспортний засіб, а за потреби нададуть візок напрокат. Цією послугою можуть скористатися й інші люди, наприклад, які одужують після важких травм чи хвороб. Кур'єр забере та доставить поламаний пристрій у майстерню та поверне його назад після ремонту.

Початкове фінансування цієї програми, яку назвали «Колесо життя», здійснюється завдяки конкурсу проектів для громадських організацій, що проводиться щороку за кошти місцевого бюджету. А впроваджують її в співпраці з центром «Довголіття» громадські організації «Гармонія» та «Кам'янець-Подільський—Вісбаден».

Віра ШПИЛЬОВА.

ЧЕРНІВЦІ

Прокуратура заборонила знеструмлювати водогін

Прокуратура Чернівецької області визнала грубим порушенням вимог Закону України «Про питну воду та водопостачання» дії посадових осіб Чернівецьких районних електромереж із відключення від енергоживлення насосної станції, яка постачає питну воду в Чернівці.

За наслідками перевірки голові правління «Чернівціобленерго» Ярославу Команяку внесено припис щодо негайного усунення порушень закону.

Я. Команяк запевнив, що наразі енергопостачання «Чернівцідоканалу» поновлено і в подальшому такі дії будуть здійснюватися тільки в межах чинного законодавства. Більше тижня «Чернівціобленерго» вдень зупиняло електропостачання головної насосної станції дністровського водогону, який забезпечує водою 85 відсотків мешканців Чернівців. У такий спосіб енергетики намагалися змусити водоканал погасити борги за спожиту електроенергію. Прокуратура нині перевіряє причини заборгованості «Чернівціводоканалу» перед «Чернівціобленерго» та цільове використання коштів, які надходять підприємству.

Сергій СУЛИМА.

Чергова атака під прикриттям димової завіси...

або Кому муляє обласна комунальна газета Сумщини

СКАНДАЛ

Це, до речі, вже третя публікація нашої газети на захист єдиного тиражового громадсько-політичного друкованого видання з комунальним статусом і 93-річним «стажем» у Сумській області. Цей «ласий шматок» не дає спокою деяким можновладцям регіонального штибу останні чотири роки. Вони б, звісно, вже давно з'їли її з усіма потрохами і навіть не втерлися, якби не цехова журналістська солідарність та активна позиція видання Верховної Ради України «Голосу України», яке рішуче стало на підтримку сумських журналістів.

Влада стара

Перша атака на «Сумщину» була здійснена наприкінці 2006 року. Прибрати її до своїх рученят захотілося декому з членів ради, двом із трьох (третім є колектив часопису. — **Авт.**) співзасновників газети — із Сумської обласної ради та Сумської обласної державної адміністрації. Причому представник облдержадміністрації тоді залишався «в тіні» і лише пунктирно позначив свій інтерес у тій скандальній історії, а з відкритим забралом на газету пішло тодішнє керівництво обласної ради, яке запустило в розвідувальний «наїзд» свого наближеного васала. Роль «наїзників» виконував начальник одного з відділів виконкому облради разом зі своєю дружиною. Атака була така стрімка, напориста й нахабна, що всі без підказки зрозуміли: за тандемом «кавалеристів» стоять більш серйозні «конюхи». Усі посвячені в підкилимні ігри навколо «Сумщини» дійшли висновку: закулісні хазяї подружжя П. завчасно розчищають собі плацдарм перед роздержавленням комунальних ЗМІ. Щоб запобігти можновладному рейдерству, колектив часопису звертається до Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації й одночасно просить захисту в «Голосу України», який 25 січня 2007 року відгукнувся критичним матеріалом «Вторгнення під прихистком... влади?..».

Після нашої публікації, немов бабця пошептала: і «наїзники», і «конюхи» присмирніли і залишили «яблуко розбрату» у спокої. Щоправда, ненадовго. Рівно за вісім місяців, одразу після святкування всім регіоном 90-річчя газети, розпочалася нова атака. Але якщо попередня була лобовою, то у вересні — фланговою. Рішуче відкинувши забрало і совість, на лінію вогню вийшов безпосередньо «коронний» співзасновник видання — Сумська облдержадміністрація. Її зверхники звинуватили редакцію «Сумщини» мало не в семи смертних гріхах. Недарма ж у народі кажуть, що смерть причину завжди знайде. Цього разу обласній «еліті» не сподобалося, що колективу часопису захотілося хоч трохи послабити «гарячі» владні обійми та бодай на гран здійснювати незалежну редакційну політику.

> Атака була така стрімка, напориста й нахабна, що всі без підказки зрозуміли: за тандемом «кавалеристів» стоять більш серйозні «конюхи».

«Чорний піар» «Сумщині» приписали лише за намагання опублікувати на своїх сторінках передвиборну рекламну статтю Партії регіонів, в якій було піддано критиці (до речі, заслужено. — **Авт.**) одного з тодішніх заступників голови Сумської ОДА, за чиїм розпорядженням у кількох районних краєзнавчих музеях області демонструвалися виставки, присвячені діяльності ОУН-УПА. Причому критикували вельможу не за ідею проведення виставок, а за її невчасність. Опоненти аргументували свою позицію тим, що не варто розпалювати пристрасті у колисці партизанського руху в період передвиборної кампанії та ще й у дні святкування 64-річчя визволення Сумщини від німецьких загарбників. Ось і вся «крамола», яку дозволив собі тоді часопис.

Та в облдержадміністрації такий гвалт зчинився — не доведи Господи. «Ображені» пішли в атаку зімкнувши лави. Чого варта була хоча б «заява», в якій видання фактично було звинувачено в розпалюванні міжнаціонального конфлікту, який, зважте, «може призвести до знищення цілісності і незалежності держави». Завершальна сентенція «епохальної заяви» звучала ледь не владним реквієм за колективом «Сумщини»: «обласна адміністрація не допустить чорного піару на сторінках **«своєї газети»** (виділено мною. — **Авт.**), упередженого ставлення,.. поширення розбрату міжрегіонального, міжполітичного, ворожнечі серед громади...» (і ще низку **«не допустить»**. — **Авт.**), бо, бачте, облдержадміністрація одна-однісінька «...відстоює позицію громадянської консолідації...» і т. д., і т. п. Їхня б воля, «ослушників» щонайменше до стінки поставили б. Можливо, і постаралися б, якби за «Сумщину» знову не заступився «Голос України» статтею від 25.09.07 р. «Влада про сплячий... адмінресурс». Після цієї публікації обласні можновладці пригасили свій «праведний, патріотичний» запал і полишили «свою газету» у спокої, до того ж назовсім.

Так, за останніх 5 років «правильні» співзасновники не виділили «своєму виданню» жодної копійки з обласного бюджету, мовляв, крутіться самі як хочете. І газета крутилася. Скільки разів її редактор Тетяна Бабинець, яка разом із колективом фактично врятувала часопис від банкрутства, скаржилась на цілковите нехтування

та абсолютну байдужість двох співзасновників до газети у фінансовому плані. Стукала в найвищі кабінети, не раз зверталася до депутатів облради, та «опікуни» і вухом не вели. Хоча ні, якось кинули з панського плеча у 2006-му «на розвиток часопису» аж півсотні тисяч гривень. Тоді як справжні співвласники обласних видань у сусідніх регіонах щорічно виділяють від 300 до 700 тисяч гривень бюджетних коштів.

Влада нова, та «підхорунжі» в неї — від попередників

Отож наступними роками «Сумщина» жила хоча й бідно, але спокійно. Утім, журналісти плекали надію, що зі зміною владних кольорів нові очільники звернуть таки увагу на газету. І дочекалися. На цьогорічній травневій сесії в атаку на часопис пішов депутат Сумської обласної ради від фракції комуністів. Закликавши у свідки своїх колег по депутатському корпусу, поскаржився їм, що діяльність депутатів облради висвітлюється незадовільно, що він не має доступу до ЗМІ «з метою висвітлення депутатської діяльності», що часопис не публікує його звітів. Грім серед ясного неба та й годі. Коментуючи «обурення» народного обранця, кореспондент «Сумщини» у статті «Травневі тези на бюджетну тему» («Сумщина» від 19.05.10 р.) висловила надію: «...Залишається сподіватись, що все це... жодних негативних наслідків (для газети) не матиме...». Блажен, хто вірує, легко йому живеться...

Сподівання, що депутат видав на сесії «сольну арію» проти друкованого видання й обласної телерадіокомпанії із власної ініціативи, розвіялися, як дим, за два-три дні, коли регіоном поповзли чутки про намір нового керівництва Сумської ОДА замінити їхнє керівництво. До того ж чутки підкріплювалися і конкретними прізвищами претендентів на ці посади, і «підхорунжими» з облдержадміністрації, які затіяли закулісну гру з чергової «кадрової ротації». Їхні імена добре відомі не лише журналістському загалу: адже дехто з них смикав за мотузки ще у «спектаклі» чотирирічної давнини. Вкупі з ними «засвітився» й дехто з обласних босів Партії регіонів.

Але, можливо, у вищезгаданих «меценатів» і справді є підстави для зміни редактора газети? Навіть щонайменших. Таких професіоналів, як випускниця факультету журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка Тетяна Бабинець, за плечима якої 30 років кореспондентської роботи, на Сумщині й півдюжини не набереться. Про організаторські здібності вже писалося вище: незважаючи на фінансову скруту, під її керівництвом часопис фактично вигринув з небуття. За вагомий особистий внесок у розвиток журналістики України колегу нагороджено Подякою Президента України Леоніда Кучми, а торік ще й офіційно відзначено званням «Державний керівник року». Та й мало серед нинішніх журналістів знайдеться таких неупереджених, принципових, незаангажованих професіоналів, для яких честь — над усе, як редактор «Сумщини». Про це ваш покірний слуга розповів на прес-конференції очільнику Сумської ОДА, в кінці запитавши його: невже професіонали нічого не вартують для нової влади?

У відповідь Юрій Чмирь серйозно порадив не довіряти чуткам, після чого запевнив, що як в нинішньої влади, так і в нього особисто жодних претензій до професійності, принциповості і до ділових якостей обох керівників немає, тож і усувати їх з посад ніхто не буде і не має наміру.

Не києм, то палицею

Здавалося б, розумне і виважене рішення начальника завжди було законом для підлеглих. Звісно, для розумних і незаангажованих, для тих, хто ніколи не затіває власних ігрищ за спиною керівництва. Та для сумських «підхорунжих», які роками прагнуть «самостійності» і яким так хочеться продемонструвати свою «незалежність», «значимість» і своє велике «цабе», схоже, ці рішення до «лампочки». Інакше як пояснити такий факт: тільки-но Юрій Чмирь пішов у відпустку, як над обласною газетою знову нависли грозові хмари: за відсутності обласного очільника в головах «підхорунжих» визрів новий план знищення найстарішого видання регіону за допомогою так званого ребрендингу.

Що це за звір і з чим його їдять? У перекладі з англійської — зміна назви. Тобто «підхорунжі» задумали силоміць перелицювати «Сумщину» на свій розсуд. Однак навіть «перелицювання», якщо хочете — зміна бренду, вартує певних коштів. Зрозуміло, що з обласного бюджету на такі «забави» їх не виділять: собі дорожче. Тому постає цілком закономірне запитання: звідки ж тоді дрівця, себто потрібні кошти, візьмуться. Знаючі люди підказали, що їх неміряно в колишнього «депутата-багатоверстатника» — одного з політичних сюзеренів головного закулісного «підхорунжого» у цій газетній справі. Атож. Адже перелицювання, чи то пак зміна назви газети, переслідує (тут навіть до бабки ходити не потрібно) одну-єдину мету — виведення найуспішнішого регіонального видання з комунальної власності і передачу його до приватних рук. Ось і весь секрет полішинеля. Уявляєте, який подарунок фактично за безцінь та ще й напередодні передвиборної кампанії, якщо не до місцевих, то до парламентських виборів. А перспектива? Найпотужніша в регіоні газета може зліпити зі свого хазяїна якщо не янгола, то його найближчого підручного, а політичних супротивників виваляти в такій багнюці — двох життів не вистачить, щоб відмитися.

> У головах «підхорунжих» визрів новий план знищення найстарішого видання регіону за допомогою так званого ребрендингу.

Ось чому «борза» нинішня можновладно-політична обласна еліта за будь-яку ціну прагне «пригорнути» такий потужний рупор «до свого серденька». Утім, як у народі кажуть, на кожну отруту завжди знайдеться сироватка. По-перше, редакція «Голосу України» вірить, що запевнення голови Сумської обласної адміністрації Юрія Чмиря щодо недоторканності як газети, так і телерадіокомпанії, оприлюднені ним на прес-конференції, було не пустопорожньою обіцянкою. Тим паче що на місце запопадливих «підхорунжих», які нехтують генеральськими розпорядженнями, завжди можна знайти сумлінних підлеглих, не здатних на підступи. По-друге, в разі чого, не залишаться байдужими до подальшої долі «Сумщини» кілька поколінь її шанувальників, для яких часопис десятиліттями був і залишається настільною книгою. І насамкінець остання пересторога любителям чужого пирога: нехай не сподіваються, що їхні подальші свавільні спроби, стосовно незаконної експропріації «Сумщини» не викличуть протидії з боку більшості провідних українських ЗМІ, в тому числі й «Голосу України». Та й опозиція не дріматиме. З приводу «утиску ЗМІ в Україні» з боку нинішньої влади такий скандал на всю Європу зчинить — мама не горюй...

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Можновладці області намагаються прибрати до рук комунальну газету «Сумщина»

У райвідділах міліції продовжують гинути люди

МІЛІЦЕЙСЬКІ ІСТОРІЇ

Лише за останні п'ять місяців зафіксовано п'ять смертей. Скільки затриманих гине щорічно в РУВС — невідомо. Принаймні такі дані в МВС не повідомляють. Однак, за інформацією правозахисників, таких трагічних випадків — сотні кожного року.

Ігор Індило загинув за невідомих обставин в Шевченківському райвідділі міліції в ніч на 18 травня цього року («Голос України» писав про це не одноразово. — **Авт**.). Утім, преса та громадськість дізналися про цей жахливий випадок лише за тиждень. До цього часу правоохоронці замовчували не лише обставини, а й сам факт смерті хлопця. Вже невдовзі випадок смерті студента набув неабиякого політичного резонансу. Майже у всіх містах країни відбулися акції протесту проти свавілля міліції. Нагадаємо, що, за версією правоохоронців, Ігорю стало зле, адже перебував в нетверезому стані. Мовляв, він кілька разів упав і мав у результаті черепно-мозкову травму. Однак родичі хлопця вважають, що це — вбивство, і міліціонери причетні до цього. Нині ж триває розслідування цієї справи. Президент країни Віктор Янукович повідомив, що тримає її на особистому контролі.

12 червня 2010 року в Орджонікідзевському райвідділі міліції Харкова помер 29-річний чоловік, затриманий за підозрою у пограбуванні ювелірного магазину. «Йому стало зле через кілька хвилин після того, як він зайшов у приміщення. Була викликана «швидка допомога». Медики констатували серцевий напад. Не виключено, що смерть настала від передозування наркотиками», — сказано в повідомленні ЦГЗ МВС у Харківській області.

13 червня у Святошинському РУВС міліції Києва позбавив життя самогубством 24-річний Дмитро Ящук. «Хлопця затримали як особу, котра порушила правила обігу наркотичних засобів і психотропних речовин. У зв'язку з цим його було поміщено до кімнати для затриманих та взятих під варту осіб. Перебуваючи в камері наодинці, він дістав схований шнурок від спортивних шортів, який прив'язав до решітки вікна, та покінчив життя самогубством через повішання», — повідомили в МВС. Однак родичі померлого впевнені, що його вбили працівники внутрішніх справ. Мати загиблого Людмила Ящук вважає, що її синові «допомогли» накласти на себе руки.

Минуло трохи більше двох місяців, а в райвідділках — знову трагічні випадки з українцями. Щоправда, ніхто вже не «бере на контроль» ці справи. Уже не пікетують райвідділи студенти з транспарантами, не роблять гучних заяв політики по телебаченню.

10 вересня в райвідділі міліції Львова загинув Михайло Стадник. Смерть, за версією міліції, настала внаслідок черепно-мозкової травми. Як повідомляють деякі ЗМІ, затриманого за підозрою в крадіжці чоловіка вели на допит, але він впав і помер. Рідні загиблого переконані, що Михайла катували правоохоронці. Сестра загиблого заявила, що синці в її брата були навіть на п'ятах. Однак міліціонери свою причетність до катувань спростовують. Вони переконують: чоловік сам травмувався, коли ще був на волі. Михайло Стадник не дожив рівно місяць до своїх 32 років. Без батька залишився шестирічний син.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

20 вересня у Севастополі в камері для затриманих Ленінського районного відділу внутрішніх справ міського управління МВС України повісився 39-річний місцевий мешканець. За інформацією деяких ЗМІ, правоохоронці напередодні заарештували чоловіка у стані алкогольного сп'яніння за насильство в сім'ї. У затриманого при поміщенні в камеру були вилучені речі, які могли б заподіяти шкоду здоров'ю або нести загрозу його життю. Проте чоловік для самогубства застосував резинку з білизни.

За інформацією правозахисників, винні в цих смертях начальники районних відділень міліції. Мовляв, від того моменту, як співробітники міліції затримали громадянина, вони відповідають за його здоров'я та життя. Нині правозахисні організації закликають уряд розробити законопроект, який започаткував би створення механізму запобігання тортурам в українських правоохоронних органах. Адже, наприклад, представники Харківської правозахисної групи кажуть, що в Україні жертвою катувань може стати кожен. Адже нині ніхто з українців не застрахований від одержання повістки до райвідділу міліції. До Шевченківського, Львівського або Севастопольського...

Грабували у вечірніх електропотягах

До лінійного відділу на станції Дарниця надійшла заява від 53-річної жительки Київської області про те, що її сина пограбували. Працівники сектору карного розшуку розпочали оперативно-розшукову роботу. 21-річний потерпілий розповів міліціонерам, що о 23.45 їхав в електропотязі сполученням «Північна—Ніжин». Коли він вийшов у тамбур електрички, до нього підійшли чоловіки. Вони побили хлопця, відібрали у нього 1500 гривень, мобільний телефон і куртку. Через декілька днів оперативники вийшли на слід грабіжників. Ними виявились 38-річний житель Черкаської та 23-річний мешканець Чернігівської областей. Затримані вже не вперше порушують таким чином закон. Наразі стосовно затриманих порушено кримінальну справу за ч.2 ст. 186 КК України, грабіж, карається позбавленням волі на строк від чотирьох до шести років.

Нещодавно подібна заява надійшла і до лінійного відділу на станції Київ-Пасажирський. У міліцію звернувся 32-річний житель Київської області. Потерпілий розповів, що їхав до Фастова останньою електричкою. Несподівано двоє невідомих осіб накинулися на нього з кулаками. Нападники забрали два мобільних телефони і викинули чоловіка на зупиночній платформі Васильків.

— В ході проведення оперативно-розшукових заходів ми затримали розбійників. Два жителі Запорізької області вже відбували покарання у в'язниці за скоєння грабежів та розбійних нападів. Стосовно них порушено кримінальну справу за ч.2 ст. 187 КК України, що передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від семи до десяти років із конфіскацією майна, — розповів начальник сектору карного розшуку лінійного відділу на станції Київ-Пасажирський Юрій Шморгун.

Олена ЦИМБАЛЮК,
ЦЗГ УМВС України на Південно-Західній залізниці

Правоохоронці викрали хлопця і вимагали за нього викуп

Кримінальну справу за фактом викрадення людини і вимагання за неї викупу порушено проти чотирьох осіб прокуратурою Вінницької області. Про це повідомив перший заступник прокурора області Роман Шубін. За його словами, затримані доставлені до Вінниці. Деталі розслідування співрозмовник не розголошує.

Однак інформацію про викрадення 22-річного вінничанина і вимагання за нього викуп у 15 тисяч доларів поширив Департамент Міністерства внутрішніх справ України. Майже детективна історія розгорнулася на території сусідньої з Вінниччиною Кіровоградської області. Батько потерпілого зібрав гроші, привіз їх в указане місце у сусідній області, де і передав сумку з грішми вимагачам. Після передачі коштів зловмисники зрозуміли, що за ними стежать, тому виштовхали батька з машини, викинули його особисті речі та сумку з грошима і намагалися втекти. Повністю ігнорували вимоги працівників Державтоінспекції та інших служб, відмовилися зупинитися.

Затримували підозрюваних працівники Кіровоградської міліції кількох райвідділів, Державтоінспекції, спецпідрозділів «Беркут» та «Сокіл». Внаслідок проведеної операції викрадачів затримали. З'ясувалося, що вони — працівники управління внутрішніх справ у Донецькій області. За їхніми словами, виконували доручення слідчого із встановлення осіб, причетних до шахрайських дій з метою заволодіння транспортними засобами. Саме тому у полі зору опинився 22-річний вінничанин.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Обережно: псевдодаішники!

ЯК НЕ СТАТИ ЖЕРТВОЮ

На дорогах країни з'явилися шахраї, які видають себе за інспекторів ДАІ. За інформацією МВС, жертвами зловмисників стають в основному іноземці.

Нещодавно, повертаючись із відрядження, столичний автолюбитель Олександр на трасі Харків — Сімферополь став свідком того, як люди у формі, що нагадувала міліцейську, зупиняли машини для перевірки. Зі слів чоловіка, це були шахраї, які намагалися незаконно стягнути штрафи з власників залізних коней.

— Двоє людей, одягнутих у синю форму, штрафували іноземного водія. Я саме в цей час проїжджав там, зупинився, — розповідає пан Олександр. — Відразу здогадався, в чому річ. Однак допомогти жителю іншої країни не вдалося. Адже шахраї почали погрожувати мені кулаками. Вирішив не випробовувати долю. Сів у свій автомобіль і поїхав геть. За 20 кілометрів зупинився біля справжнього патруля ДАІ. Повідомив їм про псевдодаішників. Вони обіцяли перевірити інформацію. Залишив інспекторам свій номер телефону і поїхав додому.

Зазначимо, що це — не поодинокий випадок. Сьогодні нахабство таких шахраїв набуло великого розмаху. За інформацією Державтоінспекції, з початку року виявлено 12 таких фактів, 25 чоловік затримано для розгляду і доставлено в райвідділи міліції. Так, нещодавно на тій самій трасі Харків — Сімферополь у поле зору правоохоронців потрапив автомобіль «ДЕУ». В ньому перебувало двоє осіб, які були одягнуті у форму, схожу на міліцейську. Молодики поводилися агресивно, надати документи для перевірки правоохоронцям відмовилися. Під час проведення огляду машини виявлено численні бланки протоколів, жезл, біноклі. Як стало відомо, жертвами шахраїв ставали не тільки громадяни нашої країни, а й іноземці з близького зарубіжжя (Росії, Білорусії).

Щоб не попасти на гачок, необхідно пам'ятати кілька порад правоохоронців. Згідно з Наказом № 111 МВС України, що регламентує роботу ДАІ, інспектори ДПС можуть патрулювати дороги і на службовому автотранспорті, й пішки. На особистому авто нести службу заборонено. У складі екіпажу — дві людини. Зловмисники в переважній більшості випадків працюють на своїх машинах. Тому якщо зупиняє інспектор, котрий вийшов із цивільного автомобіля, це повинно насторожити. В такому випадку слід не виходити з машини, розмовляти через прочинене вікно і не передавати цій людині своїх документів. Двигун рекомендується не глушити, щоб у разі виникнення реальної небезпеки можна було втекти. Якщо зовнішність і поведінка людини, котра зупинила вас, викликають підозру, необхідно терміново зателефонувати до міліції (102). Департамент ДАІ розіслав по всіх регіонах службову телеграму, і міліція орієнтована негайно реагувати на всі факти шахрайства на дорогах.

Продали власні нирки за 10 тисяч доларів

По 10 тисяч доларів за нирки заплатили двом прикарпатцям. Як з'ясували правоохоронці, для цього чоловіків свого часу вивезли в Азербайджан. За словами начальника УМВС України в Івано-Франківській області Василя Варцаби, нині вирішується питання про порушення кримінальної справи за фактами незаконних операцій, пов'язаних з випадками продажу внутрішніх органів.

В одному з регіонів України, повідомив Василь Варцаба, розслідують кримінальну справу стосовно осіб, які шукали громадян, згідних за певну суму грошей продати свої внутрішні органи. Прикарпатській міліції вдалося встановити особу жительки Івано-Франківщини, який був одним із вербувальників потенційних донорів.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківськ.

За батьківську недбалість загрожує строк

Ще у червні у Дніпропетровську неповнолітнього засудили до двох років позбавлення волі з випробним терміном в один рік за крадіжки. Але поки цю справу розглядали в суді, хлопець знову вкрав, і проти нього знову порушили кримінальну справу. Тепер за злочини сина відповідатимуть батьки, яких звинувачують у злісному невиконанні своїх обов'язків по догляду за дитиною. Як повідомили в прокуратурі Ленінського району Дніпропетровська, яка вже передала справу до суду, їм загрожує покарання у вигляді обмеження або позбавлення волі на строк від двох до п'яти років.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ВІСТІ З ВОЛИНІ

Лопатень знову зустрічав партизанів

На Волині в лісовому урочищі Лопатень Ківерцівського району відбувся традиційний зліт колишніх народних месників. Цього року завдяки розпорядженню голови облдержадміністрації Бориса Клімчука влада на місцях посприяла, щоб усі ветерани, яким ще дозволяє здоров'я, зуміли прибути сюди. Окрім транспорту, їм виділили супроводжуючих.

Ветеранів вітали, говорили слова подяки, частували партизанським кулешем. Повноправними господарями свята почувалися учні Волинського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Вони зустрічали поважних гостей та опікувалися ними, стояли в почесній варті, вели програму і подарували всім чудовий концерт.

Був серед учасників свята і колишній партизан Олександр Королюк із села Пульмо Шацького району. Щоб дістатися сюди, йому довелося подолати понад 230 кілометрів.

Із багатьох промов в душу найбільше запали слова Іллі Сизонця. Двадцятирічним юнаком він зустрів війну на посаді командира взводу в легендарній Брестській фортеці. Більш як половина бійців його взводу тоді загинули. А ті, хто вижив, зі зброєю дісталися на північ Волині, де перейшли до народних месників. Згодом їхній загін імені Котовського влився до Брестського партизанського з'єднання і діяв на території Брестської і Волинської областей. На рахунку загону сотні вбитих гітлерівців, 25 пущених під укіс ешелонів. У листопаді 1943 року, напередодні Жовтневих свят, його бійці підірвали стратегічний міст через річку Муховець поблизу Бреста.

— Сьогодні з нашого партизанського взводу, — з гіркотою каже ветеран, — залишилося лише троє. Четвертий наш солдат — Герой Радянського Союзу Василь Газін — навічно застиг у граніті в селищі Ратно, і ми, тільки-но з'являється можливість, провідуємо його, кладемо до пам'ятника квіти. Мені вже 89, але хочу дожити до того часу, коли Україна розквітне, коли наш працьовитий і добрий народ заживе заможно.

Через 71 рік полеглим воїнам установили пам'ятну дошку

21 вересня в селі Сокіл Рожищенського району встановили пам'ятну дошку на братській могилі воїнів 87-ї дивізії Червоної Армії, які загинули 21—22 вересня 1939 року поблизу волинських сіл Навіз і Боровичі у бою з підрозділами Війська Польського. Кривавий конфлікт забрав тоді життя 99 радянських і 260 польських воїнів. Минулого року, як уже повідомляв «Голос України», в 70-ту річницю цього протистояння, було виявлено і належно облаштовано могилу польських жовнірів, що розташована на полі тієї кривавої січі. До речі, знаючи це, місцеве сільгосппідприємство ніколи не розорювало тієї землі. Це поле стало ніби заповідним. Цього року вшанували пам'ять наших солдат.

Подія відбулася з ініціативи пошуково-дослідної організації «Сумління» за підтримки народного депутата України Анатолія Горбатюка та сокільського сільського голови Валентини Саховець. Пошанувати пам'ять учасників тих уже далеких подій на сільське кладовище прийшли учні місцевої школи, ветерани села, голова Рожищенської райдержадміністрації Сергій Горбач та заступник голови районної ради Ганна Савицька-Пасельська.

Микола ЯКИМЕНКО.

Берлінські хроніки

«Ведь Берлин, если помните, назван был под Москвой».
Олександр Твардовський.

Переправа

1.

Переправа буде через Південний Буг. Під Новою Одесою. Перша моя переправа на найтяжчій у світі дорозі — дорозі на війну.

Маршовий батальйон новобранців-«чорнорубашечників» 149 запасного полку 8-ї армії Чуйкова підійде до неї надвечір 2 квітня 1944 року. І перед самою переправою нас зупинять. Здорово вміли це робити! Майор-смершівець протиснеться в середину військ, підніме руку — тієї ж миті зупиниться, як вкопаний, нездоланний і невпинний потік машин, танків і гармат! А також замруть піхотні колони, що як плав пливуть на переправу, наздоганяючи відступаючих німців! Зупиниться і наш жалюгідний батальйон.

За командою єдиного офіцера на весь маршовий батальйон, вертлявого, крикливого, але й доброго капітана Шумилкіна — «Принять вправо!» — ми, натомлені цілоденним маршем грязюкою по кісточки, попадаємо, хто де стояв.

Одразу ж впоперек зупиненого загального руху озброєні автоматами смершівці з собаками проведуть групу вищих німецьких офіцерів в шкіряних регланах та елегантних шинелях гарного крою з плетеними срібними погонами. А серед них ітиме й кілька молодих жінок чи дівчат — дуже змарнілих і стомлених, але вродливих і модно одягнених. Жалюгідно виглядатимуть тільки модельні туфельки на високих каблуках та тонкі панчохи, заляпані багном по саме нікуди. Одразу видно, якими жорстокими вітрами видме їх із затишних кабінетів та із спалень впливових покровителів...

— Дівчата! — єхидно кричатимуть їм услід баби-селянки з-під своїх сухих хат. — Далеко ж ви от зібралися вслід за своїми полюбовниками?

Може, й справді коханки завойовників? А радше — їхні підручні по гестапо, поліції безпеки та СД: стенографістки, перекладачки та друкарки? Помічниці по чомусь дуже важливому і значному! Інакше СМЕРШ не вів би їх під конвоєм. Та ще й з собаками.

Промайне чутка, що того дня перехоплять увесь миколаївський гебітскомісаріат з його каральними службами, коли вони тікатимуть на Вознесенськ, а не на Одесу.

У конвоїрів, у всіх до одного, суворо стулені вуста, сердиті очі, нахмурені й зведені до перенісся брови. Все це не віщує нічого доброго тим, кого вони супроводжують під автоматами на бойовому взводі і з собаками.

А владний і відчужений майор-смершівець, котрий зупинить наш батальйон і всі військa й техніку, що сунуть на переправу, здасться нетутешнім, таємничим і загадковим. Навіть не віриться, що він після війни відбудовуватиме міста і села, сіятиме й оратиме ниву чи рубатиме вугілля.

Особливо важко уявити, що цей майор колись торгуватиме чи виконуватиме якусь іншу дріб'язкову й невдячну роботу. Таким впливовим і значним видасться він на війні, де все вимірюється життям і смертю. А цінується тільки мужність і відвага. Та військова професійна вичка. Цей майор був здатен на все! Але тільки на війні. Цивільним він не уявляється мені й досі.

Як тільки німецьких офіцерів заведуть у хату, одразу з'явиться відкритий «вілліс» із генералом у блакитних лампасах. А за ним «доджЗ/4» з полковниками й охороною. Хтось видихне поруч, чи мені тільки вчується дивне, навіть страшне слово: «А-ба-ку-мов!».

І коли той генерал висуне ногу з «вілліса» в наваксеному

хромовому чоботі, йому тут же кинуть під ноги і хутко простелять на багнюку килимову доріжку, по якій він, легко й спритно вислизнувши з «вілліса», шурхне в сіни, не закалявши сяючих чобіт.

Прийде, мабуть, допитувати високо-посадове німецьке начальство та їхніх помічниць. Всі, хто юрмитиметься на переправі, дивуватимуться і смершівцям із собаками, і їхнім дивним бранцям, і отому майорові, що так владно зупинить піхотні колони і техніку перед переправою. Та найдужче вразить усіх генерал-полковник Абакумов, ім'я якого й тоді вже гриміло по всіх фронтах; як головного контррозвідника Генерального штабу Червоної Армії, підзвітного лише особисто Сталінові, Верховному Головнокомандуючому.

2.

Дивуюся й зараз: як я в тому, майже непритомному, стані все так яскраво побачу, сприйму і навіть запам'ятаю на все життя! Світ крутився тоді в мене перед очима, але і в тій воєнній каруселі бачитиму і соснові стружки на розгаслому чорноземі, і обрізки дошок та колод, залишені саперами, котрі тут зовсім недавно зводитимуть переправу. І похідні кухні пам'ятаю й зараз — синій димок мирно стелеться від них по воді та долинають і до нас пахощі американської тушонки, якої ми, новобранці, ще й не пробували...

Запам'ятаються й трупи коней у заводях з роздутими животами та моторошно задертими вгору копитами, підкови на яких вже встигнуть заіржавіти. І трупи німців — усі обличчями вниз. Плавають у вируванні все прибуваючих весняних вод. І навіть вряди-годи гойдаються на хвилях, наче живі, коли потягне з моря свіжий вітер-низовик.

А на самім початку переправи сидітиме на поручнях, виставивши з-під коротенької військової спідниці стрункі ноги в хромових чобітках, вродлива лікарка-лейтенант, в біленькій хустці з червоним хрестом. А бравий капітан, схилившись на ті поручні впритул з її тугими стегнами, наспівуватиме їй, ніби нічого й не помічаючи і ні на що не зважаючи:

«На позиции девушка
провожала бойца.
Темной ночью простилися
на ступеньках крыльца.
И пока за туманами
видеть мог паренек,
На окошке у девушки
все горел огонек...»

А під високими осокорами, понизу закаляними рідкою грязюкою з дороги, що веде на переправу, помічаю серед поприв'язуваних до дерев вівчарок молодого ірландського сетера. Такий, знаєте, випещений, породистий, з лискучими боками!

Чистий, вогненно-рудий, він нагадає мені дядькового Митрофанового племінного жеребця Гнідого, яким ми з острахом і захопленням милувалися в дитинстві. Так само, як Гнідий, весь блищить і вилискує і цей сетер!

І такий він незвичайний серед весінннього бруду, грязюки, нанесеного рікою топляка, серед кінських і німецьких трупів, що гойдаються на хвилях посеред сміття й мотлоху ще не очищеної після повені ріки! Контрастує і з тлумом на переправі, різко вирізняється й серед сірих вівчарок.

А одна молода сука, саме зараз, отут, на війні, на переправі, мліє у першій юній похоті. Вона б водила тічку, але перебуває серед дресированих псів, звиклих коритися, виконувати накази. Всі вони — службові. Всі — в ошийниках. Тому гамують свої могутні інстинкти! Тільки щулять вуха й облизуються, зирячи на мліючу суку.

А вона обирає коханця не з них, однакових і сірих, а молодого вогнистого ірландського сетера. І насторожено оглядається на старшину, що лишиться стерегти й годувати собак. Оглядається на нього — ну, точнісінько людськими очима! В її погляді благання, хтивість і провина.

Але її непереможно вабить до ірландського сетера могутній інстинкт материнства. І вона, ляkливо озираючись на старшину, сунеться задом до сетера, готова віддатись йому.

Старшина, присоромлено зиркаючи на нас, жорстоко гамселить її з усієї сили носаками у здухвини, зціпивши зуби відпихає її від сетера підборами! А вона, трохи відсунувшись від сетера під тими немилосердними ударами, знову береться за своє, як тільки старшина одвернеться.

Молодий, красивий і могутній сетер співчутливо дивиться на неї, ніби хоче сказати: «Ну. не треба! Ти ж бачиш, який сердитий старшина! І як це непристойно на війні. Та ще й при людях!»

«Бідні собаки!» — встигну подумати, перш ніж знепритомнію знову.

3.

А прийду до тями тільки тоді, як мій шкільний товариш Петя Кіона за одну руку, а сам капітан Шумилкін — за другу підніматимуть мене з купи кураю, на який я впаду, знепритомнівши. Попід руки вони виведуть мене в голову колони маршового батальйону, вишикуваного перед переправою, щоб продовжити марш до лінії фронту, на передову. А на весь батальйон — ні санітара, ні фельдшера, ні медикаментів — нічогісінько!

— Треба йти, — скаже мені капітан Шумилкін. — Нічого не зробиш. Тут немає на кого залишати тебе. Та й у моїх списках ти значишся. І я маю здати вас усіх списочним складом в діючу бойову частину чи підрозділ. Інакше ти числитимешся дезертиром. А з дезертирами, ти ж знаєш, розмова коротка! Треба йти, браток! Нічого не зробиш.

А йти я не можу — ноги не те що не несуть, а не тримають! Підломлюються мої ноги на 21-му році життя, виснажені тифозною агонією, і я буквально висну на руках Петра Кіони і капітана Шумилкіна. Через переправу, хоч і слизьку, але тверду, вони якось перетягнуть мене. З величезними зусиллями підводячи голову, я бачитиму каламутні, нуртуючі в повені хвилі, вони ось-ось поглинуть і мене, і Петра Кіону, і капітана Шумилкіна, і весь батальйон, що йде вслід за нами. Буг розіллється так, що правий берег його, глинистий і високий, ледве мріє в сутінках хто зна й де! І мені здається, що ми до нього ніколи не дійдемо.

Коли нарешті мене дотягнуть мокрими й слизькими дошками переправи до протилежного берега, то я вже зовсім не зможу по розгаслому чорнозему підніматися на його слизьку крутизну. Мене відведуть на узбіччя, покладуть на купу якогось напівзогнилого кукурудзяного бадилля, а самі підуть чекати єдину підводу, яка везе вслід за батальйоном його жалюгідний «сухий пайок».

Чутиму чвакання сотень чобіт по грязюці, людські перемовляння і важке, надсадне дихання. І мені здасться, що ці люди далеко-далеко від мене! І вже ніколи не наблизяться. У маячні і гарячці мені стане моторошно від цього відкриття, і я незабаром знову знепритомню. Так що й ці звуки вже не долинатимуть до моєї свідомості.

Не знаю, скільки пролежу в непритомності. Але виведе мене з неї несамовитий мат! І матюкають, виявляється, мене! Їздовий немилосердно батожить присталих коней і за кожним ударом проклинає мене: «І нащо везти отакого здохляку? Куди його везти?. Кому він отакий потрібен? Якому командирові?» І — мат за кожним словом. Мені невимовно гірко бачити напружені спини вкрай присталих коней, тяжко й образливо чути прокляття й матерщину на свою адресу. І я з останніх сил зсунуся з навантаженого воза і впаду лицем в багнюку, під ноги батальйонові. Хтось спіткнеться об мене й злякано крикне: «Людина під ногами!» І одразу ж пролунає поблизу команда капітана Шумилкіна:

— Под ноги!

І це врятує мене. Бо всі підуть ту команду дружно переступатимуть через мене, доки й наспіють мої новоолександрівці. Вони якимсь чином пізнають мене в темряві чи просто здогадаються, що це я. Бо хто ж іще, крім мене, тифозного, може впасти в отаку грязюку?

— Братці! — крикне Шумилкін моїм односельцям. — Виручайте свого земляка! Не кидати ж його на ніч серед дороги?

— Піддайте його мені на плечі, — почую я голос Петі-Лепеті, як ми дражнитимемо його у школі. Мене піднімуть з грязюки, мокрого, виваляного, й покладуть Петрові на його біленький «сидір» — мамин мішечок з домашніми марторженниками. І Петро — задній бек нашої шкільної футбольної команди, який запросто боров нас усіх, іноді й кількох зразу, — такий був сильний і меткий, — донесе мене до села Веремiївни, в якому, на моє щастя, буде написано карболкою на всю стіну крайньої хати: «Карантин для тифозних 3-го Українського фронту».

Коли, аж через два тижні тифозної агонії й непритомності, я нарешті оклигаю, старий, занехаяний і неголений санітар-доброволець з «чорнорубашечників», розповість, як Петя-Лепетя занесе мене в сіни, виваляного в багнюці, звалить з пліч на підлогу без жодних ознак життя, як схилиться над мною, непритомним, затуливши обома долонями лице, і заридає, приказуючи: «Шурочко! Що ж я скажу тітці Федорі, як повернуся додому? Де ж я оце діну тебе? Покину! І що буде з тобою?»

Бувалий в бувальцях санітар оторопіє:

— Навіть жінки над покійними чоловіками так не голосять, як він голоситиме над тобою! Мабуть, гарний у тебе був товариш! Був, та загув. Ото поплаче над тобою та й побіжить доганяти своїх. А їх кинуть отаких, не обмундированих, на плацдарм під Паланкою за Дністром, та там вони всі й гигнуть. Їх німці танками подавлять на тому плацдармі, залитому Дністром, та з кулеметів посічуть. Всіх до одного!

Нам розкажуть про цю трагедію хлопці-тифозники, яких згодом доставлять сюди з того страшного плацдарму.

Олександр СИЗОНЕНКО.

Конча-Озерна, 8 серпня 2010 року.

Під прицілом перевірок,

або Чому у Сквирі шукають «сокиру під лавкою»

Здається, ще ніколи, навіть в особливо «засушливі» часи семирічної давності, Сквирському району на Київщині не приділялося стільки прискіпливої уваги, як нині. Циркуляри про чергові перевірки установ та організацій надходять, наче за графіком зразково організованого руху потягів. Їхні «пасажири» — представники строкатого ревізорського племені — торують шлях до Сквири, мов затяті альпіністи на вершину. Ці «сходження» здебільшого закінчуються незмінним результатом: «гора», з'ясовується, не вартувала докладених зусиль. Проте констатація факту: «порушень не виявлено» — дорого коштує і перевіряльникам, які марнують час і державні кошти на перманентний аудит, і тим, кого перевіряють. Навіть не йдеться про потрачені нерви, коли займатися власне роботою, якщо постійно перебуваєш в облозі ревізій?

Звичайно, представники контролюючих органів не з доброго дива «копають від паркана до обіду». Зі Сквири також надходять «до верхів» сигнали про «злодіяння» на місцях, а звернення громадян, як відомо, для наших «верхів» — майже священна корова, особливо коли їхній зміст з якихось причин просто «лягає на душу» високочиновному адресату. Та й тут не обходиться без конфузу: звернення є, а громадян... не завжди знаходять. То за вказаною у «сигналі» адресою не тільки його автор — навіть миші не живуть, то «принциповий розвінчувач беззаконня» від перевіряльників з подивом для себе дізнається, що він насмілився потурбувати «земельними проблемами» дуже поважного посадовця. Здавалося б, до чого тут спека, як вдарили морози? Навіть коли б чоловік і справді написав ту скаргу, то чому саме цьому достойникові? Невже той такий лад навів у дорученій йому сфері першочергового державного значення, що залишилося тільки у Сквирі у «землі покопирсатися»?

Куратор... окремого району?

З'ясовується, важлива персона у цій історії справді відіграє не останню роль. Саме «на виконання його доручень» трясуть перевірками місцеві структури — починаючи від районної ради, посадові особи котрої начебто щось «нахімічили» під час передачі у власність та в оренду земельних ділянок, хоча не завадило б знати, і це зафіксовано у висновках перевірки, що до компетенції представницького органу роздавання землі не належить: на сесіях райрада просто затверджує технічну документацію, і в цьому процесі беруть участь депутати всіх наявних фракцій, а не кілька працівників апарату. «За останні чотири місяці мене тільки аптекарі ще не інспектували, — гірко жартує голова районної ради Василь Татарчук. — Нічого не знаходять, звісно, але хіба це життя під щоденним «прицілом»?».

Звідки така перейнятість високопосадовця справами окремо взятого району? Обізнані люди стверджують, що новий голова райдержадміністрації Микола Горбалінський, який свого часу працював помічником у поважних людей, використовує колишні зв'язки у боротьбі з «класово ворожими» йому «елементами», до котрого належить більшість місцевого депутатського корпусу, зокрема, відомий не тільки на Київщині агропромисловець Іван Суслов, котрий нібито диригує колегами, керівники багатьох установ та організацій. «Нежиття» і у колективу центральної райлікарні — нині її (за тих само чотири місяці) ревізують уже вдесяте! А чим пояснити цей тотальний «штурм» цивільного об'єкта? Може, в ньому, під прикриттям пологового відділення чи реанімації, штампують артилерійські снаряди, що загрожує перетворити Сквиру на Новобогданівку чи Лозову? Втім, медики вважають, що і тут причина банальніша. «Репресії, — не виключають, — спрямовано на дискредитацію та усунення з посади головного лікаря В. Ковальчука. В його крісло пан Горбалінський хоче посадити іншу людину...» Співрозмовники переконані: їхній керівник за три роки, що працює у Сквирі, зарекомендував себе як здібний організатор і справжній фахівець. «Які претензії можуть бути до людини, завдяки котрій — і це відчутно на кожному кроці — районна медицина вийшла на абсолютно новий рівень? Відповідно до сучасних вимог упорядковано структуру галузі; поновлено матеріальну базу лікувальних закладів; за рахунок спонсорських коштів капітально відремонтовано реанімаційне, хірургічне, пологове, травматологічне відділення, амбулаторії та ФАПи, для молодих фахівців облаштовано гуртожиток — майже призабуте явище в новітній історії, поліпшено умови роботи медичного персоналу».

Лікарня справді далеко відійшла від традиційних провінційних стандартів. У такі «інтер'єри й екстер'єри» радо себе вписали б і столичні медики, і їхні пацієнти. Пологове відділення, наприклад, оснащено системою відеоспостереження: родичі породіллі — з її згоди — мають можливість, не виходячи з кімнати очікування, бути присутніми під час народження дитини. Не дивно, що дедалі більше майбутніх мам обирають для себе не «круті» столичні пологові будинки, а місцеву лікарню: тут і умови ліпші, і кваліфікація та ставлення медперсоналу відповідні...

Медицина абсолютно нового рівня — предмет гордощів не лише для колективу. Є чим пишатися, чим похвалитися перед сусідами-колегами і керівництву району. Але щось не складається з цим пишанням. Видно, справді, якась «притичина» муляє ініціаторам перевірок, якщо лікарню продовжують втягувати в штучно створену «епідемзону», наче в «білих халатів» немає інших турбот, ніж по десятому колу звітувати кожній комісії.

Аналогічна ситуація і в державному навчальному закладі «Сквирське вище професійне училище». Тут, схоже, місце керівника також хочуть зачистити від нинішнього директора Олександра Пасічника. Сам Олександр Сергійович розповідає, що зацікавлені особи поклали око на гуртожиток училища, який, між іншим, є державною власністю. Незгода віддати приміщення розцінюється як протидія владі, що суворо карається «законом»: директора погрожують звільнити з роботи, а навчальний заклад позбавити ліцензії, оскільки пан Горбалінський хоче відкрити у Сквирі податковий коледж. Можливо, Заради здійснення цих грандіозних планів голова РДА навіть спробував був ініціювати у зверненні до правоохоронних органів порушення кримінальної справи проти Олександра Пасічника, «винного» у «самочинному проведенні фестивалю «Травневий зорепад». До речі, цей традиційний уже для Сквири захід нинішнього травня за підтримки Міністерства освіти та науки одержав статус міжнародного.

Але не в цьому головний парадокс «самочинства»: засновниками фестивалю вже п'ять років є районна та міська рада і... райдержадміністрація: очевидно, за клопотами про «шкідників», які «завдали збитків трав'яному покриттю стадіону» і «створили реальну загрозу життю і здоров'ю людей», влаштувавши феєрверк (цього дня у зв'язку зі шкільним випуском «салютував» весь райцентр), Микола Дмитрович не звернув уваги на перелік «батьків-фундаторів». Утім, правоохоронці не мають претензій ні до засновників, ні до організаторів фестивалю: факти «криміналу», викладені у зверненні Миколи Горбалінського, під час перевірки не підтвердилися.

Список «персон нон грата» на цьому не вичерпується. Кажуть, до столиці направлено перелік керівників, запідозрених у симпатіях до опозиції.

До списку ввійшли не тільки ті, кого перевіряють, а й представники органів контролю: прокурор району Ю. Шахрай, головний лікар ЦРЛ В. Ковальчук, начальники КРУ А. Костира, відділу земельних ресурсів С. Тибулевич, управління пенсійного фонду Г. Куліш, міліції І. Лєвшин. Цікаво, що ці особи свого часу вже фігурували в процесі «полювання на відьом»: представники «помаранчевої» влади інкримінували їм підтримку... Віктора Януковича на виборах 2004 року. Але здоровий глузд тоді взяв гору — політичні ярлики облетіли, бо переконливішим виявився професіоналізм опальних людей. Нині, очевидно, ця чеснота остаточно виходить з моди: фаховість і відданість своїй справі без членства у «правильній» партії вважаються просто недійсними...

З такими мірками можна взагалі досягти абсурду. Не виключено, що поважного державного чоловіка «озадачать» вищими кадровими проблемами. Наприклад, піддати сумніву діяльність Генпрокурора чи голови облдержадміністрації, припустимо, представники ГПУ та відповідних обласних структур і надалі нічого не «накопають» протиправного в роботі непокірних керівників. До кого тоді звертатися — до ООН чи МВФ, аби приструнити «саботажників» нової влади зі Сквири?

«Незрима присутність»... відсутності об'єктивності

За збігом обставин (випадковим чи ні — судити читачам) до залпового вогню перевіряльників приєдналися постріли у пресі. Зокрема, серією публікацій тижневик «2000» намагався поцілити по головній мішені серед «неугодних» — Іванові Суслову, котрий «незримо присутній майже в кожному куточку Сквирського району» і є «генератором беззаконня», яке змушені викривати новоявлені борці з корупцією. У принципі, автор мав би рацію, якби судив про масштаби «присутності» Івана Миколайовича не тільки за площею землі, котру орендує його корпорація, «маєтком», збудованим на берегах Раставиці на місці колишнього міжрайонного сміттєзвалища або приміщенням у морзі (9 кв. м), яке винаймає фірма якогось начебто особистого лікаря підприємця, а й за кількістю гектарів, що обробляються і тішать око не бур'яном — врожаєм; постійними траншами спонсорських коштів, вкладених Сусловим у відбудову тієї самої лікарні чи в благоустрій міста. Та колегу чомусь цікавило зовсім інше: старі плітки, неперевірені чутки, невдоволеність «капіталістом» тих прихильників «соціалізму», за якого влаштовують і завали сміття біля річки, і порослі бур'яном у пояс тисячі гектарів поля. Синдром 1917 року: головне — відібрати, потрощити, заборонити, хай нікому ліпше не буде. На таких «переконливих фактах» ліпиться весь «правдолюбчий» пафос. Одне слово, в матеріалах «незримо присутній» хтось інший. І вплив цього «іншого» відчувається майже в кожному рядку публікацій...

«Нападки на Івана Миколайовича — не новина, не винахід нинішньої влади, — каже колишній керівник райдержадміністрації Тетяна Власюк. — Оговтавшись після перемоги на виборах, і її попередники, і попередники попередників починали шукати управи на Суслова. Таке враження, що це єдине стратегічне завдання з наведення в державі ладу... У мене особисто за ті три роки, що я працювала головою РДА, не було жодного конфлікту ні з ним, зокрема, ні з районною радою, ні з керівниками підприємств та установ. Навпаки, це був час активної співпраці, коли хотілося і моглося щось робити для району, для людей. То в чому тут кримінал? Для чого трощити фундамент, замість того щоб далі зводити стіни взаєморозуміння і злагоди? Тільки задля втілення власних амбіцій, для демонстрації примарної всемогутності? Такий стиль керівництва, переконана, більше шкодить репутації Президента й Партії регіонів, ніж «контрреволюційна» діяльність усієї депутатської більшості в райраді».

«Працюємо не проти когось, а для людей»

Перший заступник голови РДА Олександр Левчук нічого надзвичайного у ревізорській лихоманці не вбачає: «Перевірки — це нормальне явище в наш час» — і як аргумент наводить приклади з життя. Багатьох керівників нині «трусять» так, що Сквирі й не снилося. Крім того, стверджує Олександр Васильович, перевіряють не тільки опонентів, а й голову райдержадміністрації: організованих скарг на його «душу» припадає не менше — якщо не більше, — ніж на інших. І це лише один з методів боротьби. «Миколі Горбалінському за його принципову позицію конкретно погрожують конкретні особи; це особливо насторожує, адже на Миколу Дмитровича раніше вже чинилися замахи (щоправда, імена цих «конкретних осіб» і досі офіційно не встановлено, як, до речі, і замовників «метання гранат» у 2003 році по вікнах Івана Суслова. — **Авт.**)».

Пан Левчук переконаний: «Вибори все розставлять на свої місця». І розставлять, на його думку, правильно, адже нова влада вже дуже багато зробила для людей. Зокрема, «з подачі голови адміністрації працевлаштовано понад сто чоловік. Програма виконується...»

Сам Микола Дмитрович також дивується: в чому його звинувачують, у розпалюванні ворожнечі і переслідуваннях? «Усе це неправда, — доводив він під час нашої тривалої розмови. — У мене немає неприязні до депутатів, я просто порушую на сесіях проблемні питання, а бютівській більшості це не подобається. Їх не влаштовує рішучий наступ на корупцію і беззаконня...»

Пан Горбалінський не приховує: так, він працював помічником не одного народного депутата. Але використовує цю обставину лише на користь району. І люди це відчувають, бо його серце — як голови райдержадміністрації і як очільника численної місцевої організації ПР — завжди відкрите для чужих проблем. «Світло в кабінеті у мене до ночі горить. І люди заходять на вогник, незважаючи на неприйомний час. А якщо немає довіри до влади, то чого до неї йти?»

Особливо обурює Миколу Дмитровича, що політичні супротивники називають його «ганьбою Партії регіонів». «Я до останньої краплі крові людина Президента, людина уряду. Тут, на місці, я проводжу їхній курс на викорінення зловживань і поліпшення добробуту людей. Якщо це комусь не подобається, хай зійде з дороги...»

Голова держадміністрації відкидає й решту звинувачень. Так, лікарня гарна, але як колишній працівник КРУ він не може змиритися з тим, що головлікар зловживає приватними розмовами по службових телефонах. Не розуміє він і затятості Олександра Пасічника: хіба погано, що гуртожиток «піде» під податковий коледж? Утім, як керівник району він знає ціну злагоди, тому готовий запропонувати всім — і голові райради, і депутатам, і тим, кого нині перевіряють на предмет витрачання бюджетних коштів, «сісти за стіл переговорів, відкинути все дрібне і працювати не проти когось, а на район. Він складний, але спільну мову шукати потрібно».

***

Ідея, звичайно, хороша. Для заспокоєння ситуації та перетворення енергії столичних і всіх місцевих дійових осіб в «мирне русло», — більш ніж актуальна. На жаль, мій співрозмовник не зупинився на цій оптимістичній фразі, а знову згадав про підступи опонентів і навіть пред'явив мені суперважливий документ, де йдеться про «неспростовні факти» наклепу на нього і нову владу. Цим документом виявилась... резолюція місцевого мітингу зразка 2004 року з популярним тоді кліше: «Бандити рвуться до влади! Ми не допустимо...». «Ось самі бачите, — каже Микола Дмитрович, — якщо ми повернулися до влади, то я, виходить, бандит?»

Документ, м'яко кажучи, напевно, не був би переконливий навіть для Печерського суду, але, якщо голова РДА за цим доволі описовим і розпливчастим фактажем когось ідентифікував, авторові залишається тільки кивнути головою...

...Попри декларації про наміри за «круглим столом», ніхто не квапиться зайняти місця. На останній сесії райради більшістю голосами (35 проти 5) депутати підтримали ідею винести на розгляд питання про недовіру голові РДА.

До речі, я також якось хотіла заглянути на вечірній вогник до Миколи Дмитровича. Але того дня його вікна «до ночі не світилися». Не виключаю, що колишній працівник КРУ просто економив електроенергію...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Синдром 1917 року: головне — відібрати, потрощити, заборонити, хай нікому ліпше не буде

У НОМЕР

ЧЕРНІВЦІ

Добудують сміттєсортувальний завод

Будівництво сміттєсортувального заводу, яке розпочали два роки тому і призупинили через проблеми підприємства-інвестора, буде відновлено найближчим часом. Про це заявив начальник Державного управління охорони навколишнього природного середовища в Чернівецькій області Іван Рибак.

Загальна вартість проекту — майже 30,5 млн. грн. Завершити будівництво планували у квітні цього року, але досі завод потужністю 120 тис. тонн на рік в експлуатацію не введено.

Проблема утилізації відходів на Буковині особливо серйозна. Через високу густоту населення, густу річкову сітку та високий рівень грунтових вод складно визначити місце для сміттєзвалищ. Та й метод постійного розширення їхніх площ питання не розв'язує. Оптимальним виходом є роздільне збирання, сортування та переробка відходів. Вже зараз запровадження такої практики у Чернівцях відчутно зменшило об'єми відходів, що вивозяться на міське сміттєзвалище. Тож є сподівання, що введення в дію сміттєсортувального заводу допоможе розв'язати проблему несанкціонованих смітників та дозволить дотримуватися вимог екологічної безпеки.

Сергій СУЛИМА.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

Ми маємо відмовитися від поліетиленової упаковки

Так вважає міський голова Новомосковська Віктор Литвищенко, який звернувся з листом до всіх органів державної влади з проханням заборонити використання поліетиленової упаковки на території України. У самому Новомосковську цей крок уже зробили: прийняли екологічну програму, яка передбачає заміну поліетилену екологічно чистими видами упаковки.

«Міськрада не має повноважень, щоб повністю заборонити використання поліетилену. Ми можемо лише переконувати людей, що це необхідно зробити. Річ у тім, що протягом року в Новомосковську, де мешкає 70 тисяч чоловік, використовується близько 50 млн. штук поліетиленових пакетів. А період розпаду тільки одного пакета — 400 років. А пластикової пляшки — тисяча років... Країни Євросоюзу, Китай уже відмовилися від цього виду упаковки», — прокоментував ситуацію Віктор Литвищенко. На сьогодні, за його словами, у місті вже 50 продовольчих магазинів (із 108) перейшли на паперові пакети.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

Свято лісорубів

Івано-Франківську вперше відбулося обласне свято лісорубів. Раніше такі змагання проводилися локально, по лісгоспах, а цього разу — на центральному майдані на очах сотень глядачів. Метою його було підвищити професіоналізм тих, хто працює в лісі, підняти престиж цієї нелегкої професії. Учасники виконували три завдання: крижування колоди, крижування в повітрі кружалець певного розміру і обрізання гілок на час. Судді оцінювали якість, швидкість та вправність конкурсантів у роботі. У підсумку найкращим лісорубом став 42-річний Микола Лецин із Богородчанського району, стаж роботи якого — 16 років. Організатори свята Тамара Луценко та Галина Осадчук провели не просто змагання, а шоу, під час якого відбулося багато забав для глядачів, звучала музика, виступав Гуцульський ансамбль пісні і танцю, працювала ярмарка товарів декоративно-ужиткового мистецтва. Свято планують зробити традиційним.

Дарина НАЗАРЧУК.

Брудні плями на карті

Допомогти природі може тільки її головний кривдник — людина

Коли починаєш замислюватися над екологічною ситуацією в області, стає моторошно. Як ми тут живемо? Луганська область належить до найбільш екологічно напружених регіонів України, у яких гостро проявляється проблема забруднення повітряного басейну. Причин називають безліч — і промислові викиди, і забруднення водних ресурсів, і низька лісистість, і нагромадження відходів у великому обсязі... Словом, сама людина взяла природу в такі міцні лещата, з яких вона вже не в змозі вибратися. Весь парадокс ситуації в тому, що й допомогти їй може тільки головний кривдник і ворог — людина.

Терикони горять!

За оцінками фахівців, атмосферне повітря є пріоритетним компонентом навколишнього середовища, з яким пов'язана найбільша частина ризиків для здоров'я людини. В окремих промислових містах області з високим антропогенним навантаженням має місце неприпустимий рівень забруднення атмосфери хімічними речовинами, які чинять канцерогенний і мутагенний вплив на людину. Це, насамперед, Сєвєродонецьк, Лисичанськ, Алчевськ, Луганськ і шахтарські міста — Свердловськ, Красний Луч, Антрацит та ін. Головним джерелом забруднення навколишнього середовища в шахтарських регіонах вважаються, звичайно ж, породні відвали вугільних шахт. Варто вдуматися в наступні цифри: на території регіону близько 540 породних відвалів, з яких 66 горять. Терикони переважно розташовані в густонаселеній зоні, а в деяких випадках житлові будинки стоять буквально за декілька десятків метрів від підніжжя відвалу. Люди задихаються від диму й газових виділень. Така ситуація спостерігається не перший рік і, незважаючи на активний протест громадськості, проблема палаючих териконів не вирішена досі. «Генерали» пояснюють це тим, що реалізація намічених заходів, зокрема, будівництво природоохоронних об'єктів, освоєння нових технологій вуглевидобутку та ін., стримується важким фінансово-економічним становищем вугільних підприємств. Уважається, що ця проблема може бути вирішена тільки в тому разі, якщо на державному рівні шляхом цільового призначення уряд направить кошти на екологічну реабілітацію вугільних районів області. Луганщина домагається цього вже котрий рік, але безрезультатно.

Вода — джерело здоров'я. І життя

Останніми роками стан водних ресурсів у Луганській області визначається як «стабільний, без тенденцій до погіршення». Як відомо, причини такої стабільності криються в першу чергу в зниженні промислового виробництва, а не в активній боротьбі «за зменшення обсягів скидання забруднювальних речовин зі зворотними водами».

Санітарний стан не тільки малих річок, а й середніх водотоків, а також великих рік області продовжує залишатися незадовільним за санітарно-мікробіологічними показниками. Незважаючи на певну тенденцію до зниження мікробного забруднення, воно залишається високим. Наприклад, питома вага проб води з водних об'єктів у 2010 році за показником бактеріального забруднення становила 43,1%, а в 0,8% проб виділяється патогенна флора мікрофлора. В 47,5% проб річкової води є холероподібні вібріони, які за певних умов навколишнього середовища можуть набувати патогенних властивостей. Фахівці стверджують, що в теплий період, коли зменшується водність потоків, мікробне забруднення різко зростає. В окремих пробах його рівень перевищує нормативні вимоги в сотні разів.

Сіверський Донець — основна річка області, тому їй приділяється пильніша увага. Але! Якість води цієї основної артерії Луганщини в межах регіону залежить від гіршої за якістю води, яка приходить із сусідньої Донецької області. Крім того, має значення й стан водних об'єктів у прикордонних з Росією створах. У цьому зв'язку, вважають у Луганську, назріла гостра необхідність відновлення й затвердження Міжрегіональної екологічної програми з охорони й використання вод басейну річки

ФАКТ

Більш як 50% очисних споруд області працюють неефективно, потребують капітального ремонту й реконструкції.

Сіверський Донець, і це дасть змогу вирішити водоохоронні проблеми в комплексі. Без введення басейнового принципу управління проблеми Дінця вирішити буде складно. Адже велику річку й пов'язаний із нею комплекс життєзабезпечувальних ресурсів неможливо розділити. Луганчани вважають, що по своїй суті використання природних можливостей басейну має носити транскордонний і комплексний характер. Тому в рамках створення єврорегіонального проекту «Донбас» планується внесення в перелік пріоритетних напрямів взаємодії з Ростовською областю питання про розробку й впровадження пілотного проекту оздоровлення транскордонної річки Кундрючя.

ДО РЕЧІ

Серед епідеміологічних і гігієнічних проблем області особливо гостра — організація безпечного питного водопостачання населення. На сьогодні 25,3% водопроводів централізованого водопостачання області не відповідають санітарним нормам і правилам. На водогінних мережах утворюються численні пориви, кількість яких постійно збільшується. Цього року їх було понад 7600.

Те, що є, не бережем

Площа природно-заповідного фонду становить близько 3% всієї Луганської області. Цього, звичайно, мало. Причини такої ситуації різні. Поперше, Мінприроди затягує розгляд проектів. Скажімо, з 2009 року тут перебувають на розгляді 11 проектів луганчан (на території площею 2 тис. 878 га), і, крім того, не визначена доля ще чотирьох заповідних об'єктів державного значення. Друга причина стосується безпосередньо керівників місцевих рад, точніше, їхнього ставлення до заповідних об'єктів на території громади. Вони проти таких об'єктів. Наприклад, управління екології облдержадміністрації змушене призупинити роботи зі створення заповідників у Свердловському районі. Голова Провальської сільської ради категорично відмовляється віддати землі громади для підвідомчої території нових об'єктів природно-заповідного фонду й тим самим фактично припиняє виконання робіт зі створення міждержавних заповідних територій. Крім того, створює перешкоди у виконанні угоди про співробітництво між Луганщиною й Ростовською областю Російської Федерації й програми міжрегіонального й транскордонного співробітництва. У цілому районні держадміністрації вкрай рідко стають ініціаторами розширення природно-заповідного фонду. Пояснити це можна кількома причинами, головні з яких такі: або вони не довіряють державі, або ж дбають лише про свої особисті інтереси.

Але робота ведеться. Цього року область планує розробити проекти з встановлення меж на місцевості 26 об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення на територіях Біловодського, Краснодонського, Новопсковського, Станично-Луганського, Старобільського, Свердловського, Попаснянського й Слов'яносербського районів. Уже встановлені на місцевості з розробкою відповідної землевпорядної документації межі 46 природно-заповідних об'єктів загальною площею 13512,5 га.

Без коментарів

Найболючіше питання — це фінансування. За даними Державної податкові адміністрації, загальні надходження від підприємств Луганщини — сплата збору за забруднення навколишнього природного середовища — за перше півріччя становлять 53384,5 тис. грн. В обласний фонд охорони навколишнього природного середовища спрямовано 26692,25 тис. грн., у міські, сільські й селищні — 10676,9 тис. грн. Для фінансування природоохоронних заходів з Державного фонду ОНПС цього року на адресу Мінприроди України спрямовано одинадцять запитів на загальну суму 80753 тис. грн. Кошти для Луганської області не виділялися.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Метал в один бік, боєприпаси — в другий

У селі Кряківка Слов'яносербського району МНСники виявили схованку з бойовими снарядами й мінами. Вона виявилася майном власників місцевого пункту збору металобрухту. Як з'ясували правоохоронці, підприємці знаходили снаряди й міни серед металевого брухту, який здавали жителі села.

Річ у тім, що протягом багатьох років у районі Кряківки дислокувалася військова частина. Після того, як в 2002 році її розформували, місцеві жителі почали збирати на території колишнього полігона чорні та кольорові метали і здавати їх до пункту. Траплялися й боєприпаси. За кілька років у схованках нагромадилася велика кількість засобів ураження. Із шести схованок вилучили більш як 680 одиниць артилерійських снарядів різних калібрів, три міномєтні міни. Всі боєприпаси були бойовими й містили вибухову речовину.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Замість збирання шипшини почав вирубувати ялівець

55-літній житель села Верхоріччя Бахчисарайського району Сергій Г. відправився на своєму мотоцикл «Іж-Юпітер» у найближчий лісовий масив.

Пізніше на допиті він написав у пояснювальній записці, що хотів тільки назбирати плодів шипшини. Однак замість цього почав ножівкою різати 30-річні стовбури ялівця колючого. Знищивши дев'ять дерев, він попиляв стовбури на метрівки, накрив старими куртками й став вибиратися з лісу. Але в той день у Качинській долині працювало одразу три групи лісової охорони Михайлівського лісництва Бахчисарайського державного лісового господарства. Почувши звук мотоцикла, лісники Григорій Милюхин і Мемет Сафетов перекрили дороги й затримали браконьєра. Заперечувати було нерозумно, і він визнав свою провину. До з'ясування обставин мотоцикл було вилучено, його повернуть власникові тільки після того, як порушник виплатить 1100 гривень за незаконне вирубування лісу.

За словами лісничого Михайлівського лісництва Бахчисарайського держлісгоспу Олександра Березнева, цього року на його території площею близько 10 000 гектарів це вже третій випадок самовільної вирубки ялівця. І хоча всі браконьєри виплачують штрафи й компенсують збиток у добровільному порядку, лісничий вважає, що адміністративну відповідальність за подібну «господарську» діяльність законодавчо необхідно посилити, щоб надалі відбити будь-яке бажання наживатися на народному надбанні.

Георгій ВЕРВЕС,
Максим ГОЛОВАНЬ.

Крим.

Фахівці стверджують, що в теплий період, коли зменшується водність потоків, мікробне забруднення різко зростає

ОГОЛОШЕННЯ

Ліквідатор АБ «Банк регіонального розвитку» повідомляє про продаж на аукціоні нерухомого і рухомого майна банку,

розташованого за адресою: Київська область, м. Бровари, вул. Черняховського, 21.

Лот №1 Нежитлові приміщення загальною площею 786,7 м. кв., що знаходяться за адресою : Київська область, м. Бровари, вул. Черняховського, 21, з яких :

- нежитлове приміщення 1-го поверху площею 447, 1 м. кв.
- підвальне нежитлове приміщення площею 339, 6 м. кв.

Початкова ціна - 3 136 497 грн. з урахуванням ПДВ.

Лот №2 Рухоме майно у кількості 563 одиниці, що знаходиться за адресою : Київська область, м. Бровари, вул. Черняховського, 21.

Початкова ціна - 374 107 грн. з урахуванням ПДВ.

Аукціон відбудеться **18.10.10** об 11:00 за адресою: м. Київ, пр-т А. Глушкова, 1, УУТБ (павільйон № 6,). Кінцевий термін прийняття заяв для участі у аукціоні - за 3 дні до початку аукціону, організатор аукціону УУТБ та БК№12 ПП «МАРВА».

Гарантійні внески складають 10% від початкової ціни лоту і вносяться на р/р 260083010794 в ТОВ КБ «Актив-Банк» м. Київ, МФО 300852, код ЗКПО 33778197, ПП «МАРВА».

Реєстраційний внесок складає 51,00 грн. з ПДВ і вноситься по кожному лоту окремо на рахунок УУТБ р/р 2600700004058 в ПАТКБ «ПРАВЕКС-БАНК» в м. Києві, МФО 321983, код ЗКПО 16470831.

З питань ознайомлення з майном та за більш докладною інформацією звертатись за тел.: 8 (044) 596-93-24.

Постановою Господарського суду м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 23/834-б-28/55-б від 23.07.10 р. Товариство з обмеженою відповідальністю «Продстандарт» (м. Київ, вул. М. Кривоноса, 19-А, код 31055793, р/р 26002010283980 в Філії ЦРУ АТ «Банк «Фінанси та кредит», МФО 300937) визнано банкрутом. Ліквідатор Грицай С. О. (Ліцензія № 397371 від 18.12.2008 р.), 01030, м. Київ, а/с 38; т. (050) 385-25-07.

Ухвалою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, площа Героїв ВВВ, 3а) від 27.08.2010 року порушено провадження у справі № 20/93б про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Об'єднання Склопластик» (93403, м. Сєвєродонецьк, Луганська область, вул. Промислова, 2; код ЄДРПОУ 05758977; р/р 2600203064 в АБ «Кліринговий Дім», МФО 300647), та відкрито процедуру розпорядження майном боржника. Розпорядником майна у справі № 20/93б, призначено арбітражного керуючого Ладарія Павла Акакійовича (Ліцензія серія АВ № 499073 від 14.12.2009 року; мешкає за адресою: м. Луганськ, кв. 50-річчя Жовтня, буд. 8, кв. 46). Письмові заяви кредиторів з вимогами до боржника необхідно надсилати на адресу Господарського суду Луганської області протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення. Копії зазначених заяв, та додані до них документи, необхідно надсилати на адреси боржника та розпорядника майна боржника Ладарії П. А..

Постановою Господарського суду Одеської області (65058, м. Одеса, пр. Шевченка, 29) від 16.09.2010 року по справі № 7/368-10-3731 визнано банкрутом Приватне підприємство «Абісаль.» (65011, м. Одеса, вул. Дігтярна, буд. 29, код ЄДРПОУ 36794489) і розпочато його ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Вовченко Т. А. Заяви кредиторів банкрута приймаються господарським судом протягом тридцяти днів від дня публікації цього оголошення.

Катеринопільський районний суд Черкаської області викликає в якості відповідачів Руденка Григорія Івановича та Кохно Віктора Миколайовича в судове засідання на 21.10.2010 року на 09 год. 30 хв. за адресою: Черкаська обл., смт. Катеринопіль, вул. Петровського, 38 для участі у ц/с № 2-431/2010 за позовом СТОВ «МРІЯ» до Руденка Г. І., Куцерука В. Л., Вербівського Ю. П., Поштаренка М. Г., Кохно В. М. «Про відшкодування шкоди». У разі неявки відповідачів до суду дане оголошення вважається належним повідомленням та справу буде розглянуто по суті за наявними у справі матеріалами.

Постановою господарського суду Одеської області (65058, м. Одеса, пр-кт Шевченка, 29) від 30.09.2010 р. по справі № 7/389-10-3931 визнано банкрутом Товариство з додатковою відповідальністю «СК ПЛЮС» (код по ЄДРПОУ — 35058735; 65023, м. Одеса, пров. Топольського, 4-а, каб. 317; р/р 26007321900501 в АБ «Південний», МФО 328209) і розпочато його ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначена Волошин Г. В. Заяви кредиторів банкрута приймаються господарським судом Одеської області протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Господарський суд Луганської області (91000 м. Луганськ, пл. Героїв Великої Вітчизняної Війни, 3а) Постановою від 20.09.2010 року по справі №12/41б визнав банкрутом Приватне підприємство «Аякс-Луганськ» (код ЄДРПУ 33182134, юр. адреса: індекс 91002, м. Луганськ, вулиця Братів Махових, будинок 2-Т) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Рой Олександра Аврамовича (ліцензія серії АВ №470433 від 17.05.2010 року), індекс 93543, Луганська область, Новоайдарський район, с. Райгородка, вул. Совєтська-7. Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а, тел/факс 3773882) постановою від 31.08.2010 р. по справі № Б29/278-09 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно Комунально-житлового підприємства № 5 (50029, Дніпропетровська область, м. Кривий Ріг, вул. Шкапенка, 13а, код ЄДРПОУ 20264899).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Гальченка Євгена Анатолійовича, ліцензія АВ № 347382 від 20.02.2008 р.

Заяви з вимогами кредиторів приймаються за адресою: 49125, м. Дніпропетровськ, а/с 6119.

Господарським судом м. Києва (01030, м. Київ, вул. Хмельницького, 44-б, тел. 230-31-34) прийнято постанову по справі № 43/477 від 03.03.2010 р. про визнання боржника - Колективного підприємства "Електропівденмонтаж" банкрутом та відкрито щодо нього ліквідаційну процедуру. Найменування та інші реквізити боржника, визнаного банкрутом: Колективне підприємство "Електропівденмонтаж" (адреса: 02094, м. Київ, пров. Червоногвардійський, 2, код ЄДРПОУ 19246755, поточний рахунок № 260073123701 відкритий в АБ "Енергобанк" м. Київ, МФО 300272).

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Левкович Олену Кононівну (ліцензія серії АВ № 499079, видана Державним Департаментом з питань банкрутства 18.12.2009 р.), адреса: Київська обл., м. Бровари, вул. Черняховського, 19, кв. 51.

Господарським судом Сумської області (40000, м. Суми, пр. Шевченко, 18/1) порушено провадження у справі № 6/106-10 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю "Мегастіл" (40020, м. Суми, вул. Героїчна, 38, код ЄДРПОУ 33814161; р/р 26005501855885 в КБ "Національний кредит", МФО 337502).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Коробку Романа Петровича, ліцензія АВ № 397288 від 03.10.2008 р. (40021, м. Суми, вул. 20 років Перемоги, 7, оф. 301, тел. (0542) 679-591).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування даного оголошення.

01.09.10 господарським судом Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) по справі № 15/85-10 прийнято постанову про визнання банкрутом Закритого акціонерного товариства "ПРОДПОСТАЧТОРГ" (м. Вінниця, вул. Чехова, 56,код 01553451)

Ліквідатором призначено - арбітражного керуючого Слободяна Василя Миколайовича (м. Вінниця, Хмельницьке шосе,23).

Господарським судом Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) постановою від 31.08.09 р. № 10/130-09 визнано банкрутом суб'єкта підприємницької діяльності громадянку Григор'єву Тетяну Вікторівну (м. Вінниця, вул. Воїнів Інтернаціоналістів, 5, іден. код 2988702829).

Ліквідатором по справі призначено - ДПІ у м. Вінниці (м. Вінниця, вул. 30-річчя Перемоги, 21, тел. 46-04-04).

Господарським судом Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Чорновола, 29/32) порушено провадження у справі № 11/48 про банкрутство Дочірнього підприємства "Заріна" Товариства з обмеженою відповідальністю "Раст Трейдінг" (25014, м. Кіровоград, вул. Промислова, 19, код ЄДРПОУ 32718582, р/р 2600023543001 в Кіровоградському РУ ВАТ КБ "Надра", МФО 323624). Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Вершиніна Андрія Олександровича, ліцензія серія АВ № 456329 від 27.01.2009 р. (02093, м. Київ, а/с 58). Заяви кредиторів, інвесторів та санаторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення за адресою господарського суду, боржника та розпорядника майна.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 02.09.2010 р. порушено провадження у справі № 25/158/10 про банкрутство Приватного підприємства "Даріна" (вул. Промислова, 9/8, м. Бердянськ, Запорізька область, 71100, код ЄДРПОУ 31400956, р/р 2600001001511 у Дніпропетровській філії ВАТ "Кредобанк", МФО 307048). Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Васильцова Андрія Анатолійовича, ліцензія № 547676 від 16.07.2010 р., адреса для кореспонденції: 71118, м. Бердянськ, пр. Праці, 33/55, офіс 407, а/с 246). Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Ухвалою господарського суду Вінницької області (21100, м. Вінниця, вул. Хмельницьке Шосе, 7) від 21 вересня 2010 року порушено провадження у справу № 15/96-10 про банкрутство Приватного підприємства «Агротехніка» (22000, м. Хмільник, вул. Леніна, 56, код ЄДРПОУ 32232257, р/р 2600210318 Вінницька обласна дирекція АППБ «Аваль»).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Голубенко Сергія Івановича, 22045, Хмільницький район, с. Лозна, вул. 1 Травня, 13.

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом м. Києва визнано банкрутами наступні підприємства:

1. ПП «Ернтетехнік Франц Бекер Київ» (04128, м. Київ, вул. Академіка Туполєва, 19, код ЄДРПОУ 31758857) постанова від 07.04.2010 р. у справі № 50/118-б;
2. ТОВ «Тирикс» (03115, м. Київ, вул. Хмельницька, 10, код ЄДРПОУ 35978543) — постанова від 08.06.2010 р. у справі № 44/325-б.
3. ДП «Ейч Сі Ем Інжинірінг» ТОВ «НСМ Проперті Менеджмент» (03113, м. Київ, вул. Дружківська, 10, код ЄДРПОУ 31241240) — постанова від 08.06.2010 р. у справі № 44/324-б.
4. ТОВ «Металоптторг І К» (03148, м. Київ, вул. Гната Юри, 9, код ЄДРПОУ 33550686) — постанова від 18.06.2010 р. у справі № 50/285-б.
5. ТОВ «Торос» (93178, м. Київ, вул. Командарма Уборевича, 17, код ЄДРПОУ 32558333) — постанова від 18.06.2010 р. у справі № 50/286-б.
6. ТОВ «Тарнекс» (03148, м. Київ, пр-т 50-Річчя Жовтня, 2-д, код ЄДРПОУ 35978543) — постанова від 14.07.2010 р. у справі № 43/266.
7. ТОВ «Алекосьм-Союз» (03134, м. Київ, вул. Булгакова, 16, код ЄДРПОУ 32946241) — постанова від 26.08.2010 р. № 43/289.

Ліквідатором вищезазначених підприємств призначено ДПІ у Святошинському районі м. Києва (03115, м. Київ, вул. Верховинна, 9).

Постановою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул.. Шевченка, 16) по справі № Б13/8 від 21 вересня 2010 року визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру щодо Товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий Дім "Пластпайп" (76000, вул. Галицька, 201, м. Івано-Франківськ, Код ЄДРПОУ 34084523).

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Швець Олег Ярославович (ліцензія серія АВ № 547736 від 30.08.2010 року, поштова адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Галицька, буд. 149, кв. 26).

Претензії кредиторів приймаються ліквідатором протягом 30 днів з дня цієї публікації.

Господарським судом м. Севастополя (99011, м. Севастополь, вул. Павличенко, 5) 26.07.2010 р. порушена справа № 5020-9/147 про банкротство Товариства з обмеженою відповідальністю "Югмонолітспецстрой" (99059, м. Севастополь, вул. Героїв Сталінграду, буд. 63, оф. 12, р/р 2600701300242 СФ ТОВ "Укрпромбанк" м. Севастополь, МФО 384834, Код 34402741). Розпорядником майна призначений Котлов Володимир Вікторови (ліцензія АВ № 521504, 99057, м. Севастополь, вул. Каширська, буд. 1а, кв. 10).Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів.

Мета оголошення - виявлення всіх кредиторів та можливих санаторів.

17.05.10 господарським судом Вінницької області (м. Вінниця вул. Хмельницьке шосе, 7) по справі № 10/57-10 прийнято постанову про визнання банкрутом Іноземного підприємства «Ора-Транс» (м. Вінниця, вул. В. Порика, 7, код 33587370).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Пилипчук Наталію Володимирівну (м. Вінниця, вул. Немирівське шосе, 82, кв. 273, тел. 80674248075).

Господарським судом Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) постановою від 31.08.09 р. № 10/131-09 визнано банкрутом суб'єкта підприємницької діяльності громадянку Арсьонову Альону Сергіївну (м. Вінниця, вул. Глєба Успенського, 65, кв. 20, іден. код 3153721363).

Ліквідатором по справі призначено - ДПІ у м. Вінниці (м. Вінниця, вул. 30-річчя Перемоги, 21, тел. 46-04-04).

Постановою господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під'їзд, м-н Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 27.09.2010 р. по справі № Б-39/188-09 ФОП Якусевича Андрія Григоровича (код 2578512839, адреса: Харківська обл., Харківський р-н, с. Циркуни, МЖК Інтернаціоналіст, 39, кв. 63) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Звонарьову Юлію В'ячеславівну (ліц. Державного департаменту з питань банкрутства АВ № 470224 від 27.02.2010 р., код 3069617608; м. Харків, вул. Сумська, 126, кв. 50).

Вимоги кредиторів приймаються протягом 40 днів від опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Львівської області від 14.09.2010 р. № 28/96 визнано банкрутом ПП «Західбуддах» (ЄДРПОУ 35025469; Юр. адреса: 81100, Львівська обл., м. Пустомити, вул. Тичини, 17). Ліквідатором у справі призначено арбітражного керуючого Білика Любомира Володимировича (Ліцензія АВ № 470443, від 12.05.2010 р.; Адреса: 81131, Львівська обл., Пустомитівський р-н., с. Солонка, вул. Кільцева, 2).

Претензії кредиторів приймаються ліквідатором протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3А) від 24.09.2010 р. у справі № 22/66б визнано банкрутом Підприємство «Сприяння-Сервіс» Громадської організації «Сприяння розвитку підприємництва, малого та середнього бізнесу, захист платників податків «Сприяння» ід. код 32691278; адреса: м. Луганськ, вул. Пушкіна, буд. 3/343 і відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Кондратенко Павла Олександровича (поштова адреса: 91002, м. Луганськ, діл. Цупова, 22; ліцензія АВ № 499044 від 04.12.09р.).

Заяви кредиторів приймаються ліквідатором протягом місяця з дня публікації цього оголошення.

Постановою господарського суду у Львівській області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) 25.05.2010 року у справі № 8/24 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «КЕПС-ГРУП» (юридична адреса: 81772, Львівська область, Жидачівський район, с. Млиниська, вул. І. Франка, 1/А, код ЄДРПОУ 34167101) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором Товариства з обмеженою відповідальністю «КЕПС-ГРУП» призначено арбітражного керуючого Качмарика Ярослава Михайловича, ліцензія серії АБ № 271560 від 18 листопада 2005 року (адреса: 79021, м. Львів, вул. Садова, 23/20).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статут - вважати неідйсними.

Постановою Господарського суду Запорозької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 21.09.2010 р. по справі № 19/183/10 Приватне підприємство «Зерос», юридична адреса: 72319, Запорізька область, м. Мелітополь, вул. Свердлова, буд. 231а, код ЄДРПОУ 34976110, р/р № 26009334691891 в ДОФ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 334011, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру згідно ст. 51 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Рабушко Вячеслава Степановича (ліц. АВ № 307336 від 12.03.2007 р.), (72319, м. Мелітополь, вул. Фучика, б. 14), т. 8 (096) 4114525, 80619450074.

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, без істотних опадів. Вітер північно-східний, 5—12 м/с. Температура вночі 2—7 тепла, заморозки на ґрунті й місцями в повітрі до 0—4 градусів морозу, на Південному березі Криму 10—14 тепла. Вдень у більшості областей 5—11 градусів, на крайньому півдні й на Закарпатті до 13—18 тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 2 ЖОВТНЯ

1709. Помер гетьман Іван Мазепа. **1865.** Народився композитор Денис Січинський. **1870.** Рим став столицею об'єднаної Італії. **1895.** Не стало російського живописця українського походження Олексія Ківшенка, автора батально-історичних полотен. Найвідоміший твір — «Військова рада в Філях». **1919.** Загони Нестора Махна виступили проти денікінців. **1985.** Помер поет Любомир Дмитерко. **1987.** Перший вихід телепрограми «Погляд». **1990.** У Києві, на тодішній площі Жовтневої революції, розпочалась голодовка студентів з політичними вимогами. **2006.** У Казані (Росія) встановлено меморіальну дошку на честь Михайла Грушевського (він перебував там на засланні).

Боротьба за кубок триває

Футбол. Учора в Будинку футболу відбулося жеребкування 1/8 фіналу «Датагруп—Кубок України». Отже, 27 жовтня зустрічаються: «Карпати» (Львів) — «Ворскла» (Полтава), «Севастополь» — «Динамо» (Київ), «Олександрія» — «Арсенал» (Київ), «Сталь» (Алчевськ) — «Волинь» (Луцьк), «Нафтовик» (Охтирка) — «Зоря» (Луганськ), «Фенікс» (Калініне) — «Металург» (Запоріжжя), «Полтава» — «Шахтар» (Донецьк), «Кремінь» (Кременчук) — «Дніпро» (Дніпропетровськ).

Турнірна хроніка

Баскетбол. Єврокубок. Кваліфікація. «Орлеан» (Франція)—«Азовмаш» (Україна, Маріуполь). 80:76 (20:15, 24:18, 15:21, 21:22).

Єврочеллендж ФІБА. Кваліфікаційний раунд. «Хімік» (Україна, Южний)—«Асесофт» (Румунія, Плоєшті). 90:83 (24:28, 23:14, 21:21, 22:20). «Бенфіка» (Португалія)—«Ферро-ЗНТУ» (Україна, Запоріжжя).105:105 (24:24, 30:24, 23:30, 28:27). «Стяуа» (Румунія, Бухарест)—«Київ» (Україна). 77:59 (21:14, 21:13, 18:10, 17:22).

Хокей. Вихованець київського «Сокола», 37-річний оборонець Олексій Житник, який минулого сезону був капітаном московського «Динамо», може продовжити свою кар'єру в КХЛ. «Північноамериканський ринок для вікових оборонців нині малорухомий. Тому на даному етапі пропозицій з НХЛ (Канада, США) ми не чекаємо — тільки з КХЛ ((Росія, Білорусь, Латвія, Казахстан). Адже, у відкритій російській лізі є клуби, яким потрібно підсилювати оборону», — сказав агент українця Марк Гандлер.

Раніше Житник озвучував свої плани продовжити кар'єру саме в НХЛ.

Основний термінал — через рік

Термінал «D» міжнародного аеропорту «Бориспіль» планується здати в експлуатацію в жовтні—листопаді 2011 року. Як інформує прес-служба Міністерства транспорту та зв'язку України, про це повідомив голова відомства Костянтин Єфименко під час брифінгу. За його словами, нині триває масштабне будівництво об'єкта.

«Сьогодні чотири місяці відставання перетворились на два місяці відставання, і з кожним днем ми надолужуємо отримане у спадок відставання по терміналу «D», — сказав міністр.

Нагадаємо, після завершення будівництва термінал «D» стане основним для головних повітряних воріт столиці. Термінальний комплекс, який включає основну будівлю площею 110 тисяч кв. м, перон на 23 місця для повітряних суден, під'їзні шляхи та виробничо-технологічні об'єкти, зможе обслуговувати 3000 пасажирів за годину в пікові моменти на приліт та стільки само — на виліт.

Вечір сорому і смутку

Футбол. Ліга Європи. Груповий раунд. 2-й тур. 30 вересня.

Майже за однаковим сценарієм розгорталися того злощасного вечора події в трьох матчах за участю українських клубів. І завершилися вони для нас ганебно.

Група І. «Сампдорія» (Італія) — «Дебрецен» (Угорщина). 1:0.

«Металіст» (Україна, Харків) — ПСВ (Нідерланди, Ейндховен). 0:2. Голи: Джуджак, 27 (п), Берг, 30.

«Металіст»: Дишленкович, Романчук, Обрадович, Папа Гуйє, Вільягра, Шелаєв, Валяєв, Едмар, Воробей (Олійник, 31, Поступаленко, 82), Феніньйо, Тайсон. **Тренер** — Мирон Маркевич.

ПСВ: Ісаксон, Пітерс, Боуму, Марсело, Гатчинесон, Тойвонен, Аффелай, Джуджак, Енгелаар, Лепс, Берг. **Тренер** — Фред Рюттен.

Попереджено: Тайсона, 37, Боуму, 42, Марсело, 79. **Вилучено** Вільягру, 26 (фол останньої надії).

Рефері — Тоні Шапрон (Франція).

Харків. Стадіон «Металіст». 38 560 глядачів. 10 градусів.

ПСВ, «Сампдорія» — по 4 очка, «Металіст» — 3, «Дебрецен» — 0.

У гостей успішно виходило демонструвати футбол найвищого рівня із самого початку й до останньої секунди цього протистояння. Рахунок нідерландці відкрили в середині першої половини, коли Джуджак реалізував пенальті, зароблений Тойвоненом. А другий м'яч гравці ПСВ забили вже через три хвилини після першого, наче доводячи безнадійність становища команди Мирона Маркевича. Берг просто скористався зовсім необов'язковою обрізкою Андрія Вороб'я.

І другий тайм нічого доброго харків'янам не приніс. ПСВ так само почувався впевнено. А господарі ніяк не могли не тільки знайти свою гру, а й хоча б намацати слабкі місця добре вишколеного суперника.

Група J. «Боруссія» (Німеччина) — «Севілья» (Іспанія). 0:1.

ПСЖ (Франція, Париж) — «Карпати» (Україна, Львів). 2:0. Голи: Жайє, 4, Нене, 20.

ПСЖ: Едель, Сахо, Тьєне, Камара, Лундюла, Сессеньйон (Маконда, 90+1), Мельвют Ердинч (Кежман, 69), Нене (Оаро, 76), Шантом, Клеман, Жайє. **Тренер** — Антуан Комбуаре.

«Карпати»: Тлумак, Тубич, Годвін, Кожанов (Гудима, 71), Гурулі, Зеньов (Коповець, 57), Худоб'як, Федецький, Чечер, Кузнецов, Авелар. **Тренер** — Олег Кононов.

Попереджено: Сессеньйона, 34, Шантома, 49, Годвіна, 55, Оаро, 77, Кежмана, 80.

Рефері — Маріо Страхоня (Хорватія).

Париж. Стадіон «Парк-де-Пренс». 8 тисяч глядачів. 11 градусів.

ПСЖ — 6, «Боруссія», «Севілья» — по 3, «Карпати» — 0.

Те, що «Карпатам» буде складно на паризькому стадіоні в Парку принців, ніхто не сумнівався. Всі сходилися на тому, що зеленим левам бракує міжнародного досвіду. Це засвідчила й зустріч із дортмундською «Боруссією». Але казали й про те, що львів'яни головне своє завдання вже виконали — здобули право виступати в груповому турнірі.

Нехай так. Але будьмо щирими і зізнаймося, що десь у глибині наших душ жевріла надія: а раптом пощастить? Мовляв, наші зроблять потрібні висновки, не припускатимуться помилок і самі собі не організовуватимуть голи. На жаль, то були марні сподівання.

Група Е. БАТЕ (Білорусь) — «Алкмар» (Нідерланди). 4:0.

«Шериф» (Молдова, Тирасполь) — «Динамо» (Україна, Київ). 2:0. Голи: Єрохін, 8, Франса, 37.

«Шериф»: Стоянов, Враньєш, Тархнішвілі, Надсон, Волков, Руамба, Єрохін, Адамович (Самарджич, 79), Балима, Дьєду (Бранкович, 46), Франса (Гаурачс, 63). **Тренер** — Андрій Сосницький.

«Динамо»: Бойко, Єременко, Хачериді, Юссуф, ель Каддурі (Попов, 46), Гусєв, Вукоєвич, Нінкович, Ярмоленко, Шевченко, Мілевський. **Тренер** — Валерій Газзаєв.

Попереджено: Хачериді, 37, Адамовича, 56, Шевченка, 61, Мілевського, 81.

Рефері — Іржі Єг (Чехія).

Тирасполь. Спорткомплекс «Шериф». 13 000 глядачів. 10 градусів.

БАТЕ — 4, «Шериф» — 3, «Алкмар» — 3, «Динамо» — 1.

Про те, як ми діставалися Молдови автобусом, можна писати окремо і довго. Але обмежимося кількома реченнями. Сказати, що можна зробити таке нині, значить нічого не сказати. На прикордонних пунктах в Україні, Придністров'ї, Молдові нам довелося стояти більше, ніж рухатися. Не найприємніші оті години, ви вже повірте на слово. Але в такі моменти думаєш: а може, комусь іще гірше?

Як з'ясувалося пізніше, вже у Кишиневі, де ми зустрілися з нашими футболістами, і в них виникли певні проблеми. Динамівці прилетіли чартером пізно ввечері напередодні матчу. Виявилося, що в хорвата Огнена Вукоєвича і серба Мілоша Нінковича є проблеми з візою. Спочатку прикордонники навідріз відмовлялися пускати цих футболістів. Але на прохання Андрія Шевченка керівник прикордонників зв'язався із прем'єр-міністром Молдови, який дозволив впустити згаданих гравців до країни. Однак ніякі посадовці, зрозуміло, не могли допомогти динамівцям зіграти на належному рівні, щоб здолати команду, нижчу класом, але значно організованішу й мотивованішу.

Дехто зауважить: мовляв, забий м'яча кияни на 22-й хвилині — і, можливо, все відбулося б за іншим сценарієм. Нагадаю, в тому епізоді Мілевський скинув м'яча на Гусєва. Той звільнився від опікуна і м'яко перекинув м'яча через воротаря. Однак Надсон виніс його з лінії воріт. Воно то так, але не зрівняли рахунок кияни, а через п'ятнадцять хвилин пропустили ще одного м'яча. Далі господарі показали, як за великого бажання можна втримати здобуте. І не дали гостям забити бодай гол престижу.

— Ми грали дуже погано, як ніколи, — сказав Газзаєв після зустрічі. На цьому й завершилася рекордно коротка прес-конференція тренера киян. Більше він не вимовив жодного слова. І під поодинокі вигуки невдоволення залишив залу...

Не пішли далі свого тренера і футболісти «Динамо». Нічого зрозумілого ми не почули від них. А от Сергій Ребров, котрий перебував у Києві, висловився. Хоча в його справедливих словах було багато гіркоти: «Мені дуже прикро і я засмучений. Команда перебуває в тяжкому психологічному стані. Гравці виходять на поле і бояться зробити те, що мають зробити. Були моменти, але їх не реалізували. Пропустили безглузді два голи. Цю команду можна було перемогти. Гравцям «Динамо» слід докласти якихось зусиль, щоб вийти з групи. Щоб очі горіли не тільки в Гусєва і Шевченка. Футболісти повинні самі зрозуміти, в яку яму вони залізли».

Завтра на «Динамо» чекає чергове випробування — гра чемпіонату в Донецьку проти «Шахтаря», в якого нині зовсім інший настрій. І гра в чемпіона стабільна й переконлива...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ (з Тирасполя).

На знімку: Олександр Єрохін (ліворуч), **який відкрив рахунок у Тирасполі, та Мілош Нінкович.**

Фото Андрія ЛУКАЦЬКОГО (з Тирасполя).

ФОТОФАКТ

Нападник «Челсі» Дідьє Дрогба **(на знімку)** відвідав Париж, щоб бути присутнім на відкритті стадіону, названого на його честь. Нова арена футбольного клубу «Левал-луа», що виступає в четвертому дивізіоні Франції, одержала ім'я івуарійського форварда у зв'язку з тим, що в юні роки Дрогба починав кар'єру саме в цій команді.

Фото «Голосу України».

Редактор номера Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 17973

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:

для довідок —	503-68-72;
телефакс —	234-72-54;
відділ реклами —	449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс —	449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**

reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**

let@golos.com.ua — **відділ листів**

foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

